

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

SIDNEY SHELDON

'A master storyteller' DAILY MAIL

the Naked Face

Lộ Mặt

Sidney Sheldon

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Vài dòng về tác giả](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

Vài dòng về tác giả

Ở tuổi hai mươi bốn, Sidney Sheldon có ba vở nhạc kịch biểu diễn đồng thời ở Broadway. Là một nhà sản xuất kiêm tác giả kịch bản và đạo diễn truyền hình trong lĩnh vực điện ảnh và kịch nghệ, ông Sheldon đã nhận được một giải Oscar về kịch bản phim *"The Bachelor and the Bobby Soxer"*, Giải thưởng của Hội Kịch Tác Gia Điện Ảnh cho *"Annie Get Your Gun"* và *"Easter Parade"* và giải Tony cho kịch trên sân khấu Broadway *"Redhead"*. Những tiểu thuyết khác của ông là *"The Other Side of Midnight, A Stranger in the Mirror, Bloodline and Rage of Angels,..."* Ông sống ở Los Angeles với vợ, nữ diễn viên Jorja Curtright, và con gái Mary của họ.

Chương 1

Mười một giờ kém mười, một buổi sáng bầu trời nở bung vài những hoa tuyết trắng, phút chốc như che phủ thành phố. Lớp băng tuyết trên đường phố Manhattan bỗng trở thành những dòng chảy xám...Cơn gió lạnh buốt cuối năm như lửa những khách qua đường đi mua sắm các thứ đón Giáng sinh nhanh chân về mái ấm.

Hoà lẫn trong dòng người, một gã đàn ông dáng cao mảnh khảnh khoác áo mưa vàng bước đi với một nhịp điệu riêng của hắn trên đại lộ Lexington. Hắn rảo bước, nhưng không cố gắng như những khách bộ hành đang vội trốn chạy cơn mưa rét căm căm. Đầu ngẩng cao, dường như hắn chẳng ngó ngang gì đến khách qua đường hấp tấp đụng vào mình. Hắn được tự do sau một thời gian quản thúc và đang trên đường về nhà để báo cho Mary biết mọi sự đã qua. Quá khứ đã bị chôn vùi và phía trước là một tương lai ngời sáng. Hắn mừng rỡ đến nét mặt nằng nằng rõ rệt biết bao khi nghe hắn nói. Đến góc đường 59, đèn đỏ bật sáng, hắn dừng chân cùng với đoàn người đang nôn nóng. Gần đấy ông già NOEL của một đội cứu tế quân sự trên một chiếc thùng dành cho những người hảo tâm, hắn bước đến moi túi bỏ vào vài đồng để cầu may. Đúng lúc ấy, hắn bị giáng thẳng vào lưng một đòn bất ngờ làm hắn lão đảo. Một tên say nào đó mừng giáng sinh định làm quen với hắn? Hay là Bruce Boyd, cái thằng Bruce vẫn chẳng bao giờ biết mình thô bạo và vẫn chúng nào tạt đấy rất trẻ con và hay nện vào người khác thật đau. Nhưng cả hơn năm nay, hắn chưa hề gặp Bruce mà! Gã quay đầu lại xem ai đánh mình, nhưng lạ quá đầu gối hắn quy xuống. Từ từ trong khoảng cách hắn thấy mình chạm phải lề đường. Cơn đau dữ dội ở lưng đang lan dài khắp người, và hắn thấy khó thở. Hắn vẫn còn tỉnh táo để nhận ra những gót giày tràn đầy sức sống như chủ nó đang lướt qua mặt hắn. Một bên má hắn tê cứng vì áp xuống lề đường giá lạnh. Hắn mở miệng định kêu cứu, bỗng một dòng máu nóng hồi đỏ tươi trào ra, chảy lẫn vào với tuyết tan. Hắn sững sờ, trân trối nhìn vào dòng máu chảy qua lề đường, xuống rãnh nước. Cơn đau càng lúc càng dữ dội nhưng hắn không để ý đến nữa, hắn chợt nhớ đến niềm vui của mình - tự do, vàng, hắn sẽ kể cho Mary nghe là đã qua cơn bi kịch. Hắn nhắm nghiền mắt để khỏi thấy màn trắng dày đặc trên bầu trời. Mưa tuyết bắt đầu rơi, nhưng hắn chẳng còn biết gì nữa.

Chương 2

Carol Roberts nghe tiếng mở và đóng cửa phòng khách, rồi tiếng chân người bước vào, trước khi ngẩng lên nàng đã đoán ra được họ là ai. Một người trạc tuổi 40, cao lớn vạm vỡ, đầu to, mắt xanh biếc sâu thẳm lạnh như thép, với cái miệng lạnh lùng pha chút mỉa mai. Người thứ hai trẻ hơn, dáng vẻ trau chuốt, bẽn lẽn, đôi mắt nâu tinh anh. Cả hai trông hoàn toàn khác nhau như Carol cảm nhận, họ có thể là một cặp bài trùng. Cảnh sát?! Nàng đoán vậy và khi họ tiến đến phía nàng, mồ hôi bắt đầu chảy giọt xuống vai nàng. Nàng cố gắng hết sức nhanh trí nhớ nhưng việc mờ ám có thể bị truy lùng. Chick ư? Lay Chúa, anh ta chẳng còn dính dáng đến vấn đề gì hơn sáu tháng nay, kể từ đêm ở trong căn phòng nhỏ bé của anh, anh đã cầu hôn nàng và tuyệt giao với đồng bọn.

Hay Sammy? Anh nàng đã tham gia vào lực lượng không quân ở hải ngoại, nếu như có việc xảy ra đến cho anh nàng, họ đã không cử hai vị hộ pháp này đến báo tin.

Không, hay là....vì nàng. Nàng có một ít á phiện trong sắc, một kẻ lẻo mép nào đây!

Nhưng tại sao lại là họ? Carol cố tự trấn an - họ không thể làm gì được nàng. Nàng không còn là con mồi túi đen đúa ngốc nghếch năm xưa của phố Harlem tồi tàn mà họ mặc tình đưa đẩy.

Chẳng còn gì nữa, giờ đây chỉ có cô nhân viên của một bác sĩ chuyên khoa tâm lý nổi tiếng nhất nước. Nhưng khi hai người đều tiến về phía nàng, Carol càng hoảng hốt. Đầu óc nàng miên man đến bao năm chen chúc, chui rúc trong những căn nhà ổ chuột nhộp nhúa, vậy mà vẫn chưa được yên thân. Luật của người da trắng đã đập đổ và xua đuổi họ ra ngoài, những người cha người chị, em hoặc họ hàng thân thiết. Bao ý nghĩ đảo lộn, quay cuồng trong trí nàng nhưng nàng không hề để lộ vẻ gì trên nét mặt. Thoáng nhìn, hai thám tử chỉ thấy đây là một cô gái tuổi đôi mươi, da ngăm đen trong bộ váy may rất khéo màu be.

Bằng một giọng lãnh đạm và băng quơ, nàng hỏi:

- Thưa, các ông cần gì ạ?

Lúc ấy, trung úy Andrew McGreavy, người lớn tuổi chợt nhìn thấy dưới nách nàng, mảng mồ hôi đang lan rộng. Ông ta chớp lấy chỉ tiết thú vị này để lần ra manh mối. Nàng nhân viên của bác sĩ đang căng thẳng cao độ. McGreavy rút trong ví ra một quân hàm đã bạc màu gắn trên miếng da giả chẳng chịt vết nứt.

- Tôi trung úy McGreavy khu vực 19 và đây thám tử Angeli, chúng tôi thuộc ban điều tra những vụ giết người.

Giết người? Carol vặn vẹo cánh tay nàng một cách vô thức. Chick? Hẳn đã giết người. Hẳn đã bội hứa với nàng và trở lại với đồng bọn. Hẳn đã cướp của giết người hay hẳn đã bị giết? Hẳn chết? Họ đến để báo tin cho nàng hay chăng?

Nàng cảm thấy vệt mồ hôi cứ loang rộng mãi, bỗng nhiên Carol trở nên quan tâm tới nó. McGreavy nhìn thẳng vào mắt nàng, nhưng nàng biết ông ta cũng đang chú ý đến mảng mồ hôi quái ác ấy! Nàng và McGreavy cùng hiểu nhau trong một thế giới im lặng và nhận ra nhau qua một cái nhìn như đã thấu tim đen nhau hàng trăm năm trước.

- Chúng tôi cần gặp bác sĩ Judd Stevén.

Nhà thám tử trẻ tuổi nhẹ nhàng lên tiếng, lịch sự như vẻ bề ngoài của anh. Từ đầu nàng đã lưu ý ngay cái gói bọc nhỏ giấy nâu có buộc dây trên tay anh ta.

Lặng đi một lúc, nàng mới để ý đến câu nói của anh ta.

Vậy không phải là Chick. Hay là Sammy, hay là á phiện.

- Xin lỗi các ông, bác sĩ Stevens đang khám bệnh.

Nàng cố giấu nổi nhẹ nhõm trong lòng.

- Chỉ xin ít phút, chúng tôi cần hỏi bác sĩ vài câu thôi - McGreavy ngừng trong giây lát rồi tiếp - Chúng tôi có thể làm việc ở đây hay ở phòng chỉ huy cảnh sát cũng được.

Nàng bối rối nhìn hai người. Quỷ tha ma bắt, hai thám tử này cần gì ở bác sĩ Stevens đây? Cho dù hai cảnh sát có nghĩ gì đi nữa thì bác sĩ cũng chẳng hề làm điều gì sai trái. Nàng biết bác sĩ rất rõ. Bao lâu rồi nhỉ? Bốn năm. Bắt đầu vào một phiên toà đêm ấy...

Ba giờ sáng, mọi người trông xanh xao nhợt nhạt dưới ánh đèn phòng xử, một căn phòng cũ kĩ, lồi thoi và buồn tẻ. Mùi mốc thối xông lên đến ghê sợ do tích tụ dần theo năm tháng giống như những lớp sơn chồong chất lên tường.

Thật hết sức may mắn cho Carol, vẫn là quan toà Murphy trên ghế xử. Mới cách đây hai tuần,

cũng trước mặt ông, nàng được tạm tha. Phạm tội lần đầu tiên nghĩa là lần đầu tiên nàng bị ô nhục. Nàng biết lần này vị quan toà sẽ ném quyển sổ vào mặt nàng. Vụ án của nàng trên đầu sổ ghi án hầu như đã qua. Người đàn ông trầm tĩnh và cao lớn đứng trước quan toà đang nói cho thân chủ của mình, một gã đàn ông mập phệ tay đang bị còng, run lập cập. Nàng đoán ra người đàn ông trầm tĩnh kia chắc hẳn là luật sư. Chỉ cần nhìn vào ông ta là thấy cả một trời tin tưởng, điều này làm cho nàng cảm thấy gã mập kia thật may mắn. Còn nàng, nàng chẳng có ai!

Vị quan toà rời khỏi ghế và Carol nghe gọi đến tên mình. Nàng đứng dậy, khép sát hai đầu gối lại với nhau cho đỡ run. Một nhân viên thừa hành đẩy nhẹ nàng về phía quan toà. Người thư ký đưa bản cáo trạng cho vị thẩm phán.

Murphy nhìn chăm chú Carol rồi lại nhìn xuống bản cáo trạng trước mắt ông.

- Carol Roberts, chài khách trên phố, sống lang thang, chứa thuốc phiện và chống cự khi bị bắt.

Lần cuối cùng thật bỉ ổi. Nàng bị cảnh sát xô đẩy và nàng đã đâm lại anh ta. Xét cho cùng, nàng cũng là một công dân Mỹ.

- Cách đây vài tuần, cô đã ở đây rồi phải không cô Carol?

- Thưa ngài, tôi tin là có ạ. - Giọng nàng có vẻ yếu ớt.

- Và tôi đã tạm tha cho cô.

- Vâng, thưa ngài.

- Cô bao nhiêu tuổi?

Nàng đã liệu trước câu hỏi này.

- Thưa ngài, hôm nay là ngày sinh nhật thứ 16 của tôi. Xin chúc mừng sinh nhật tôi.

Nói xong nàng oà khóc và nấc nghẹn ngào. Người đàn ông trầm tĩnh đang đứng cạnh bàn, gom giấy tờ bỏ vào cặp da. Khi Carol đứng thẫn thức, ông ta ngẩng lên nhìn cô một lát, rồi nói vài câu gì đó với quan toà Murphy. Vị quan toà báo nghị án và hai người biến vào phòng làm việc. Mười lăm phút sau, nhân viên thừa hành đưa Carol vào phòng quan toà, ở đây người đàn ông trầm tĩnh lúc nãy đang nói chuyện rất nhiệt tình với quan toà.

- Carol, cô rất may mắn, một cơ hội tốt sắp đến với cô. Toà sẽ giao cô cho bác sĩ Stevens quản lý.

Quan toà Murphy lên tiếng với nàng.

Thế ra người cao lớn kia chẳng phải là luật sư. Lão ta là một tên lang băm. Nàng chẳng thêm quan tâm đến lão là ai, đối với nàng giờ đây là thoát khỏi cái phòng xử hội hám này trước khi họ phát hiện ra hôm nay không phải là sinh nhật của nàng!

Bác sĩ đưa nàng về chỗ ở của ông. Vừa đi ông vừa hỏi nàng những câu vặt vãnh bâng quơ mà chẳng cần nghe nàng trả lời, bác sĩ đã làm cho Carol hoàn hồn lại và quên hết mọi chuyện mới xảy ra.

Ông dừng xe trước một biệt thự theo lối kiến trúc hiện đại trên đường 71 trông ra sông Đông. Vào nhà, người gác cửa và người điều hành thang máy, đều chào ông một cách lạnh nhạt như thể ngày nào ông cũng về vào lúc ba giờ sáng với một con móc túi da đen mười sáu tuổi.

Carol chưa từng thấy nhà nào giống như nhà của bác sĩ. Phòng khách trắng toát với hai chiếc tràng kỷ thấp và rất dài bọc vải tuyết. Ở giữa kê một chiếc bàn vuông lớn, trên tấm kính dày một chiếc bàn cờ rộng chạm trổ những hình ảnh thành phố Venetian(Y), tường treo nhiều tranh hiện đại. Vô tuyến đặt trong phòng giải lao, ở đây có một lối ra hành lang. Một góc phòng khách là nơi hút thuốc uống rượu với những kệ trưng bày ly và bình cổ tròn đựng rượu. Carol nhìn qua cửa sổ, xa xa nàng trông thấy những chiếc thuyền bé xíu trôi dọc sông Đông.

- Những phiên xử luôn làm tôi đói ngấu. Sao chúng ta không ăn gì để mừng sinh nhật cô nhỉ?

Bác sĩ dắt nàng vào bếp, nàng đứng im ngắm nhìn ông rất thành thạo và khéo léo nấu những món ăn: trứng rán kiểu Mexico, khoai tây rán kiểu Pháp, bánh xếp nướng kiểu Anh, rau sống và café.

Vậy ông chưa có vợ cũng chẳng có người giúp việc. Nếu nàng đi đúng nước cờ, nàng sẽ trở nên giàu có. Xong bữa ăn, ông đưa nàng đi vào phòng ngủ dành cho khách. Căn phòng màu xanh, chiếc giường đôi trải dra carô xanh kê ở góc phòng, cái tủ thấp đựng quần áo kiểu Tây Ban Nha bằng gỗ sậm được trang trí với những vật bằng đồng thau.

- Cô có thể ngủ ở đây. Tôi sẽ tìm ngay cho cô một bộ quần áo ngủ.

Carol ngắm quanh căn phòng bài trí xinh xắn, thăm nghĩ:

- Bé Carol ơi, chuột sa hũ nếp rồi! Lão này đang tìm một cô bé da đen ngốc nghếch để giải trí. Mi là cô bé đó!

Nàng cởi quần áo và tắm. Nửa tiếng đồng hồ sau, nàng trở lại với chiếc khăn tắm quấn quanh thân hình đầy đặn và bốc lửa. Nàng thấy một bộ đồ ngủ của bác sĩ đã để trên giường. Nàng cười ra vẻ hiểu biết và cứ để chúng đấy. Hất chiếc khăn tắm xuống, nàng nhẹ nhàng đi ra phòng khách. Ông ta không có đây. Nhìn qua cửa một phòng làm việc nhỏ, nàng thấy ông đang ngồi trước cái bàn rộng, phía trên treo một chiếc đèn bàn kiểu xưa. Sách vở chất đầy phòng, lên đến trần nhà. Nàng từ phía sau đi tới và hôn lên cổ ông.

- Nào, cưng ơi, chúng ta bắt đầu đi - nàng thì thầm vào tai ông - ông đối xử với em khô như đá, em chẳng chịu đâu.

Nàng càng ép sát vào người ông.

- Đây là điều chúng ta chờ đợi đấy ư, cô bé? Nếu cô không buông tôi ra ngay thì luồng tư tưởng tập trung của tôi bị cắt đứt bây giờ!

Đôi mắt sáng đăm chiêu của ông nhìn nàng một giây.

- Cô gặp rắc rối như vậy chưa đủ hay sao? Ông hỏi thật nhẹ nhàng.- Cô không thể sinh ra một thằng nhóc da đen, nhưng ai đã bảo cô bỏ học giữa chừng, để trở thành một con điểm mười sáu tuổi?

Nàng nhìn ông chăm chặp, bối rối, tự hỏi không biết đã nói sai trái gì với ông.

Có lẽ ông tự mình gợi thêm thềm muốn và đùa với nàng cho vui.

Hay đây là một sự tự kiểm chế ở ông. Ông sẽ cầu xin cho nàng hết ngu dốt, uốn nắn nàng rồi sẽ...

Nàng cố thử một lần nữa. Nàng ngả người lên đùi ông vuốt ve và thì thầm:

- Nào cưng ơi cho em đi.

Ông nhẹ nhàng đẩy nàng ra và đặt nàng lên ghế dựa. Nàng chưa từng bối rối đến thế bao giờ. Trông ông không phải là kẻ đồng tính luyến ái, nhưng sao lạ quá thế.

- Cưng cần gì, hãy nói cho em biết, em sẵn sàng chiều ông để ông vui.

- Được rồi chúng ta cùng tán gẫu nhé.

- Ông muốn nói là... nói chuyện?

- Đúng vậy.

Và hai người nói chuyện suốt đêm dài. Đó là một đêm lạ nhất mà Carol đã từng trải qua. Bác sĩ Stevens nói hết chuyện này đến chuyện khác, khám phá, thử thách nàng. Ông hỏi ý nàng về Việt Nam, về khu dân da đen, và tệ nạn ăn chơi phóng đảng ở các trường đại học.

Mỗi lần Carol nghĩ rằng mình đã hình dung ra được con người thật của ông, ông lại chuyển sang đề tài khác. Hai người nói chuyện với nhau về những chuyện mà nàng chưa từng được nghe, về những đề tài trong đó nàng tự xem mình là chuyên môn giỏi nhất thế giới. Những tháng ngày sau đó, nàng thường ngẫm lại, cố ôn nhớ những từ, những ý tưởng, những nhóm từ huyền bí đã làm cho con người nàng thay đổi. Nàng chưa bao giờ đủ khả năng tài ba đến thế vì cuối cùng nàng nhận ra rằng chẳng có từ ngữ nào huyền bí hết. Bác sĩ Stevens đã làm một việc thật đơn giản. Ông nói chuyện cùng nàng, nói với nàng thật thân tình. Từ trước tới nay chưa có ai nói với nàng như vậy. Ông đã đối xử với nàng bình đẳng và rất tình người. Từng ý kiến, từng cảm xúc của nàng, nhất nhất ông đều lưu tâm đến. Đang nói chuyện, bỗng nàng giật mình, nhận ra mình trần truồng, nàng chạy vụt vào trong khoác vội bộ đồ ngủ của ông. Ông bước vào ngồi bên cạnh giường, hai người tiếp tục câu chuyện bỏ dở. Họ nói chuyện về Mao Trạch Đông, về điệu nhảy Hula của các cô gái Hawaii. Carol cũng nói cho ông nghe những điều trong đời nàng chưa hề thổ lộ cùng ai, rằng bố mẹ nàng chưa hề lấy nhau - Những điều nàng đã chôn sâu tận đáy lòng. Cuối cùng đến lúc nàng ngủ thiếp đi nàng đã rất nhẹ nhàng thanh thản. Dù sao nàng phải làm việc nhiều để rửa sạch dòng nước độc trong nàng.

Sáng hôm sau điểm tâm xong, ông đưa cho nàng 100 đôla. Nàng ngập ngừng, cuối cùng thốt lên:

- Em đã nói dối, hôm qua không phải là sinh nhật của em, ông ạ!

- Tôi biết - vừa nói ông vừa cười rất tươi - nhưng chúng ta sẽ không để quan toà biết.

Đoạn ông đổi giọng:

- Em cầm ít tiền đi ra ngoài mua sắm các thứ cần thiết. Chẳng còn ai quấy rầy em đâu trừ khi em để cảnh sát bắt lại em lần nữa - Ông ngừng lại một chút:

- Tôi cần một nhân viên. Tôi cho rằng em có thể đảm trách được công việc.

Nàng nhìn ông ngần ngại như chưa dám tin vào sự thật.

- Ông định chọn em đấy ư? Em không biết tốc ký và đánh máy.

- Em sẽ làm được nếu em đi học trở lại.

Carol nhìn ông một lúc và nói trong thẩn thức:

- Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đấy. Nghe ông nói em thấy thật tuyệt vời.

Nàng nôn nóng muốn ra khỏi nhà bác sĩ với 100 đô la của ông để loè đám thanh niên ở cửa hàng Fishman's Drug- phố Harlem, nơi bọn nàng thường lang thang. Bằng số tiền này nàng có thể sống cả một tuần.

Khi đến cửa hàng Fishman's Drug, nàng ngỡ như mình chưa hề rời khỏi đây, cũng những nét mặt bi thảm ấy, những tiếng reo hò ấy, những câu chuyện phiếm luyên thuyên ấy. Nàng về nhà lại liên tưởng đến chỗ ở của bác sĩ Stevens. Chẳng phải vì đồ đạc trang trí trong nhà làm nó khác xa đây. Mà vì nó sạch sẽ quá, yên tĩnh quá. Nó như một cù lao nhỏ đâu đó yên tĩnh trong một thế giới khác. Và ông đã cho nàng tắm hồ chiếu đến đó. Có cái gì đã mất? Nàng định làm thử công việc theo ông đề nghị để cười nhạo ông, để chứng minh cho bác sĩ thấy ông đã lầm to, rằng nàng không kham nổi việc.

Rồi đến lượt chính nàng cũng hết sức ngạc nhiên vì nàng đã ghi danh lớp học đêm. Nàng rời bỏ căn phòng của nàng với bồn rửa mặt rỉ sét, nhà cầu bể nát, rèm cửa xanh rách rưới và cái giường sắt sần sùi nơi nàng nằm nghĩ ra những mưu mẹo tinh ranh. Nàng là một cô gái da đen xinh đẹp ở Paris, London hay Rome và chàng trai chiếm được tâm hồn nàng là một hoàng tử đẹp trai giàu có thiết tha được cưới nàng làm vợ. Nhưng mọi gã đàn ông khi đã đạt được khoái cảm thì lại tháo lui. Giấc mơ của nàng thể là hết và cứ thế lần nọ nổi tiếp lần kia...

Nàng rời bỏ căn phòng cùng với tất cả hoàng tử của mình không chút thương tiếc và trở về với ba mẹ. Bác sĩ Stevens chu cấp cho nàng tiền ăn học. Nàng tốt nghiệp trung học với hạng cao. Trong ngày ra trường, bác sĩ cũng có mặt, đôi mắt xám ấy bùng lên một niềm kiêu hãnh. Người ta đã tin tưởng nàng. Nàng đã là một con người. Ban ngày nàng làm việc ở cửa tiệm Nedick's và theo học lớp thư ký ban đêm. Khi học xong, nàng sẽ giúp việc cho bác sĩ và tự sức trả được tiền thuê nhà.

Bốn năm trôi qua, bác sĩ Stevens luôn đối xử với nàng hết sức nhã nhặn, lịch sự như đêm đầu tiên ông gặp nàng. Lúc đầu, nàng chờ đợi ông làm một điều gì đó khác với một Carol trước đây. Nhưng cuối cùng nàng nhận ra ông vẫn xem nàng trước sau như một. Ông đã làm tất cả những gì để giúp nàng tự hoàn thiện mình. Bất cứ khi nào nàng gặp phải một vấn đề gì, ông không tiếc thời giờ để bàn bạc cùng nàng. Gần đây, nàng định nói cho ông chuyện giữa nàng và Chick, và định hỏi ông nàng nên nói thế nào với Chick, nhưng nàng vẫn giữ kín chẳng dám nói ra. Nàng muốn bác sĩ tự hào về nàng. Nàng sẵn sàng làm bất cứ điều gì cho ông. Nàng sẵn sàng dâng hiến tất cả, sẵn sàng chết vì ông...

Vậy mà bây giờ, hai người trong ban điều tra những vụ án giết người lại muốn gặp bác sĩ.

McGreavy bắt đầu sốt ruột:

- Thế nào, thưa cô?

- Tôi được lệnh không được quấy rầy bác sĩ khi ông đang khám bệnh.

Chợt nhận thấy ánh mắt của McGreavy, nàng nói:

- Tôi sẽ gọi điện cho bác sĩ.

Nàng nhắc điện thoại lên và nhấn nút liên lạc trong phòng. Sau 30 giây im lặng, giọng bác sĩ Stevens ở đầu dây bên kia:

- Tôi đây.

- Thừa bác sĩ, có hai nhà thám tử từ trung tâm điều tra những vụ giết người muốn gặp bác sĩ ở đây.

Nàng lắng nghe xem có sự thay đổi nào trong giọng nói của ông...lo âu... sợ hãi. Chẳng có gì cả.

- Họ vẫn phải chờ thôi.

Ông nói và cúp máy.

Làn sóng tự hào dâng lên trong người nàng. Họ có thể trấn áp được nàng nhưng chẳng bao giờ họ có thể làm bác sĩ của nàng mất bình tĩnh. Nàng nhìn họ thách thức:

- Các ông đã nghe rồi đấy.

- Bệnh nhân còn ở trong đó bao lâu nữa? - Angieli, người thám tử trẻ hỏi nàng.

Nàng liếc nhìn đồng hồ trên bàn:

- Hai lăm phút nữa, đây là bệnh nhân cuối cùng của ông.

Hai thám tử nhìn nhau.

- Chúng tôi sẽ đợi - McGreavy thở dài.

Họ ngồi xuống ghế. McGreavy quan sát nàng.

- Trông cô quen lắm.

Quả nàng không lầm. Ông đang thăm dò nàng.

Nàng đáp lại:

- Ông biết người ta nói thế nào không?" Tất cả chúng ta trông đều giống nhau".

Đúng 25 phút sau, Carol nghe tiếng lách cách mở cửa phòng bác sĩ ra phía hành lang. Vài phút sau, cánh cửa mở và bác sĩ Judd Stevens bước ra thấy McGreavy, ông ngập ngừng hỏi:

- Hình như trước đây chúng ta đã gặp nhau.

Ông nói và không thể nhớ ra đã gặp họ ở đâu.

McGreavy diềm tĩnh gật đầu:

- Vâng...Tôi là trung uý McGreavy - và quay sang Angieli:

- Và đây là thám tử Frank Angieli.

Judd và Angieli bắt tay nhau.

- Xin mời vào.

Họ vào phòng riêng của bác sĩ và đóng cửa lại. Carol nhìn theo, nàng cố chấp nỗi các sự việc lại

với nhau. Người thám tử lớn tuổi dường như có vẻ đối nghịch với bác sĩ. Nhưng có thể đó là nét quyến rũ của ông ta. Carol chỉ biết chắc một điều - nàng phải đi đến tiệm giặt ủi.

Văn phòng của bác sĩ được bài trí theo kiểu phòng khách của thôn quê nước Pháp. Không có bàn làm việc, thay vào đó là những chiếc ghế bành tiện nghi và những đầu bàn có trang trí đèn kiểu cổ toả sáng khắp phòng. Phía cuối phòng, là cửa dẫn ra hành lang. Sàn trải tấm thảm cánh đồng thời vua Edward tuyệt đẹp. Trong góc phòng, một trường kỷ phủ vải thêu hoa. McGreavy để ý không có mảnh bằng nào treo trên tường. Ông ta đã kiểm tra trước khi đến đây, và thừa hiểu rằng nếu bác sĩ muốn, ông ta sẽ treo văn bằng chứng chỉ phủ kín các vách tường.

- Đây là lần đầu tiên tôi vào phòng của một bác sĩ tâm thần. - Angieli nói với giọng thán phục - Ước gì nhà tôi giống thế này.

- Nó xoa dịu cho các bệnh nhân - Judd nói vẻ dễ dãi. - Tiện đây, tôi cũng xin nói tôi là bác sĩ tâm lý mà.

- Xin lỗi - Angieli nói - Có điều gì khác biệt hả bác sĩ?

- Khoảng 50 đô la 1 giờ thôi. Đồng nghiệp tôi chưa biết nhiều đâu - McGreavy lên tiếng.

"Đồng nghiệp" - và Judd chợt nhớ ra, một đồng nghiệp của McGreavy đã bị bắn chết, còn McGreavy bị thương trong vụ cướp ở một cửa hàng rượu cách đây 4 hay 5 năm. Tên lưu manh đề tiện Amos Ziffren đã bị bắt. Hắn được luật sư bào chữa là vô tội vì hắn bị mất trí. Bác sĩ Judd được mời đến để giám định lời bào chữa và khám nghiệm Ziffren. Hắn ta bị mất trí vô vọng cứu chữa lẫn bệnh liệt nhẹ. Nhờ bác sĩ Judd chứng nhận, hắn thoát án tử hình và được chuyển đến một bệnh viện tâm thần.

- Tôi nhớ ra anh rồi - Judd nói - Trường hợp của Ziffren, anh bị ba viên đạn còn bạn anh đã hy sinh.

- Tôi cũng nhớ ra ông - McGreavy nói - Ông đã giúp tên sát nhân thoát chết.

- Anh cần gì ở tôi?

- Chúng tôi cần một số thông tin thừa bác sĩ - Nói xong McGreavy khẽ gật đầu làm hiệu với Angieli. Khi anh đang mân mê sợi dây buộc cái gói trên tay.

- Chúng tôi nhờ ông nhận diện một số tang vật giúp chúng tôi - McGreavy nói rành rọt từng tiếng một.

Angieli mở gói giấy ra, cầm lên một cái áo mưa màu vàng.

- Ông đã nhìn thấy cái áo mưa này bao giờ chưa?

- Giống áo tôi quá - Judd kinh ngạc kêu lên.

- Của ông đấy. Ít ra tên ông cũng được viết bên trong áo.

- Các anh tìm thấy nó ở đâu vậy?

- Theo ông thì chúng tôi tìm thấy nó ở đâu?

Cả hai nhà thám tử đều không giữ giọng trịnh trọng lúc ban đầu nữa, một thoáng thay đổi trên nét mặt họ.

Judd quan sát McGreavy một lúc rồi với tay lấy cái tẩu thuốc trên bàn, nhồi thuốc vào, trầm tĩnh nói:

- Tốt hơn hết, các anh nên nói cho tôi biết tất cả sự việc.
- Về cái áo mưa này ư, bác sĩ - McGreavy tiếp tục - Nếu là của ông, chúng tôi cần biết làm thế nào nó lại lọt được ra ngoài?
- Chẳng có gì bí mật cả. Sáng nay lúc tôi đến đây, trời mưa lất phất. Áo mưa tôi đi giặt nên tôi mặc tạm cái áo vàng mà tôi thường chỉ mặc để đi câu cá này. Một trong số bệnh nhân của tôi sáng nay không mang áo mưa, trời lại mưa tuyết dày đặc nên tôi cho anh ta mượn.

Bác sĩ bỗng dừng lại, lo lắng:

- Chuyện gì đã xảy ra cho anh ta?
- Xảy đến với ai? - McGreavy lên giọng.
- John Hanson... bệnh nhân của tôi.

Angieli vẫn giọng nhẹ nhàng:

- Ông xem lại đi, rắc rối to đấy. Hanson không thể đích thân mang trả áo cho ông được, đơn giản là vì ông ấy đã chết.

Judd cảm thấy hơi choáng váng.

- Chết rồi ư?
- Anh ta bị đâm vào lưng - McGreavy nói.

Judd nhìn McGreavy nghi ngờ.

McGreavy cầm lấy áo từ tay Angieli xoay cho Judd thấy một vết dao to quái dị trên miếng vải dầu, lưng áo bết bết những vết bắn xám xịt. Khiến Judd cảm thấy nhồn nhộn buồn nôn.

- Ai đã giết anh ta?
- Bác sĩ Stevens, chúng tôi hy vọng ông có thể cho chúng tôi biết điều ấy.

Angieli tiếp:

- Ai có thể biết rõ vấn đề này hơn là vị bác sĩ tâm lý của anh ta?

Judd lắc đầu tuyệt vọng:

- Việc này xảy ra lúc nào?

McGreavy trả lời:

- Mười một giờ sáng nay, trên đại lộ Lexington, cách văn phòng ông độ một dãy nhà. Nhiều người thấy anh ta ngã xuống, nhưng ai nấy đều lo về nhà chuẩn bị đón Giáng sinh, nên để mặc anh ta nằm chết trên băng tuyết vì mất máu quá nhiều.

Judd bầu chặt vào cạnh bàn, các ngón tay ông trắng bệch.

Angieli hỏi:

- Hanson ở đây lúc mấy giờ sáng nay?
 - Mười giờ.
 - Bác sĩ làm việc với anh ta trong bao lâu?
 - Năm mươi phút.
 - Xong việc anh ta về ngay chứ?
 - Vâng, tôi còn một bệnh nhân khác đang chờ.
 - Lúc ra Hanson có đi qua phòng tiếp khách không?
 - Không, bệnh nhân của tôi vào bằng cửa phòng tiếp khách và ra một cửa khác bên kia.
- Ông chỉ cánh cửa riêng dẫn ra ngoài hành lang.
- Vì thế các bệnh nhân của tôi không chạm mặt nhau.

McGreavy gật đầu.

- Vậy là Hanson bị giết vài phút sau khi rời khỏi đây. Tại sao anh ta đến đây?

Judd ngáp ngừng:

- Xin lỗi. Đây là việc riêng giữa bệnh nhân và bác sĩ.
- Anh ta đã bị giết - McGreavy nói - Ông phải giúp chúng tôi tìm ra thủ phạm.

Judd chậm lại cái tẩu thuốc đã bị tắt ngấm từ lúc nào. Lần này đến lượt Angieli hỏi:

- Anh ta đã lui tới đây với bác sĩ bao lâu rồi?
- Ba năm - Judd trả lời.
- Anh ta bị sao vậy bác sĩ?

Judd lại ngáp ngừng, hình ảnh của John Hanson như đang hiện ra trước mắt ông: hào hứng, tươi cười, háo hức cuộc sống mới tự do.

- Anh ta bị đồng tính luyến ái.

McGreavy chua chát:

- Đây sẽ là một trong những người đẹp nhĩ!
- Đồng tính luyến ái mà - Judd nói - Tôi đã chữa trị cho Hanson. Sáng nay tôi đã bảo hắn không phải đến tôi nữa. Hắn đã sẵn sàng chuẩn bị về với gia đình. Hắn đã có vợ và có hai con.

- Một kẻ đồng tính luyến ái có gia đình ư? - McGreavy không dấu vẻ ngạc nhiên.

- Cũng thường có những trường hợp như vậy.

- Có thể một kẻ trong bọn đồng tính luyến ái không muốn anh ta rút lui khỏi bọn. Họ đã ấu dâm, kẻ đó mất tự chủ và đã lúi dao vào lưng anh ta?

Judd trầm ngâm, giọng dăm chiêu:

- Cũng có thể nhưng tôi không tin.

- Tại sao vậy bác sĩ? - Angieli hỏi.

- Hơn một năm nay, Hanson không hề tiếp xúc với một tên đồng tính luyến ái nào. Tôi nghĩ đến trường hợp dễ xảy ra hơn là có thể hắn bị kẻ cướp tấn công, Hanson lại là một thanh niên hiểu chiến.

- Một gã đồng tính luyến ái có vợ con, thật can đảm!

McGreavy có vẻ chì chiết. Ông ta rút một liều thuốc và châm lửa.

- Tiền của anh ta vẫn còn y nguyên, hơn 100 đôla. Thế thì không thể chấp nhận giả thuyết bị cướp.

McGreavy đợi phản ứng của Judd. Angieli tiếp:

- Thà chúng ta tìm một gã điên còn dễ hơn.

- Không đâu.

Judd phản đối, ông đi về phía cửa sổ.

- Hãy nhìn đám người dưới kia. Một trong số hai mươi người đó đã hoặc sẽ vào bệnh viện tâm thần.

- Nhưng nếu có một gã bị điên...?

- Hắn không nhất thiết để lộ cái điên ra - Judd giảng giải. - Trong nhiều trường hợp bệnh tâm thần, có ít nhất mười trường hợp bệnh không có chẩn đoán.

McGreavy thích thú nhìn Judd.

- Ông biết rất nhiều về bản tính tự nhiên của con người, phải không bác sĩ?

- Không có điều gì giống như bản tính tự nhiên của con người, - Judd nói - nó hơn hẳn bản tính loài vật. Hãy thử hình dung hoà một con thỏ và một con cọp hoặc một con sóc và một con voi xem!

- Ông đã hành nghề chữa bệnh tâm lý bao lâu rồi bác sĩ? - McGreavy hỏi.

- Mười hai năm. Anh hỏi với ý gì?

McGreavy nhún vai:

- Ông khá đẹp trai. Tôi dám đánh cược với ông là có rất nhiều bệnh nhân yêu ông, đúng không bác sĩ?

Judd chớp mắt lạnh lùng:

- Tôi không hiểu anh định hỏi gì?

- Ồ, bác sĩ, đúng vậy mà! Cả hai ta đều là đàn ông sống trên cõi đời. Một gã đồng tính luyến ái lui tới đây với một bác sĩ trẻ, đẹp trai để tâm sự - giọng ông ta trở nên đanh lại - Giờ thì ông muốn nói rằng trong suốt ba năm qua, trên chiếc trường kỷ này Hanson không làm điều gì cho ông khó xử chứ?

Judd nhìn ông ta - bác sĩ chẳng lộ vẻ gì khó chịu.

- Ý tưởng của anh về một con người trên đời này là như thế sao trung uý?

McGreavy không hề bối rối:

- Điều đó có thể đã xảy ra và tôi có thể nói thêm cho ông nghe những vấn đề khác có thể xảy ra nữa kia. Ông nói rằng ông đã bảo với Hanson ông không muốn gặp anh ta nữa. Có lẽ anh ta không chịu, anh ta đã phụ thuộc ông trong suốt ba năm, vậy là hai người đã gây ấu dâm.

Thấy Judd sa sầm mặt vì giận, Angieli tìm cách dẫu dịu:

- Bác sĩ, ông có thể nghĩ ra ai là người thù ghét anh ta không? Hoặc một người nào đó bị anh ta căm ghét?

- Nếu có thì tôi đã nói với các anh rồi. Tôi nghĩ rằng tôi biết mọi vấn đề liên quan đến John Hanson. Anh ta là một người hạnh phúc. Anh ta chẳng ghét ai và tôi biết chẳng ai ghét anh ta.

- Điều đó tốt thôi. Ông đúng là một vị bác sĩ tuyệt vời - McGreavy nói - chúng tôi sẽ mang tập hồ sơ bệnh lý của anh ta theo.

- Không.

- Chúng ta có thể nhận được trát đòi của toà án.

- Lấy nó theo ư? Tập hồ sơ này chẳng giúp gì được cho các anh đâu!

- Còn nếu ông đưa cho chúng tôi thì có hại gì không nào? - Angieli hỏi.

- Có thể làm tổn thương đến vợ con Hanson. Các anh bị lạc hướng rồi. Các anh sẽ thấy Hanson bị một kẻ lạ mặt giết.

- Tôi không tin - McGreavy búng búng ngón tay.

Angieli gói áo mưa lại và buộc dây chung quanh.

- Chúng tôi sẽ hoàn trả áo mưa lại cho bác sĩ sau khi làm thêm vài xét nghiệm nữa nhé.

- Các anh cứ giữ - Judd nói.

McGreavy mở cánh cửa riêng dẫn ra hành lang.

- Chúng tôi sẽ gặp lại bác sĩ sau.

Ông bước ra. Angieli gật đầu chào Judd và đi ra theo McGreavy.

Judd vẫn đứng đấy, đầu óc rối bời. Khi Carol bước vào, nàng ngập ngừng hỏi:

- Mọi việc ổn cả chứ bác sĩ?

- John Hanson bị giết rồi.

- Bị giết ư?

- Anh ta bị đâm - Judd nói.

- Ôi lạy Chúa! Nhưng tại sao ạ?

- Cảnh sát cũng chưa biết.

- Khủng khiếp quá!

Nàng cảm nhận được nỗi đau đớn trong mắt bác sĩ.

- Em có thể giúp gì được bác sĩ ạ?

- Cô đóng cửa văn phòng hộ tôi nhé, Carol. Tôi sẽ đến gặp bà Hanson. Tôi muốn đích thân báo tin cho bà ấy.

- Xin bác sĩ đừng lo, em sẽ chu toàn mọi thứ.

- Cảm ơn cô nhé.

Và Judd đi khỏi.

Ba mươi phút sau, Carol sắp xếp xong hồ sơ và nàng đang khoá ngăn bàn lại, lúc ấy cánh cửa bên hành lang xịch mở. Đã hơn 6 giờ chiều và toà nhà đã đóng cửa. Carol ngẩng đầu lên, một người đàn ông mỉm cười và tiến đến gần nàng.

Chương 3

Mary Hanson như một con búp bê nhỏ nhắn, xinh đẹp và thanh tú. Ẩn trong dáng vẻ yếu điệu bên ngoài của người miền Nam, nàng dữ như một con sói cái.

Judd đã gặp nàng sau một tuần chữa bệnh cho Hanson. Nàng điên cuồng chống lại phương thức chữa bệnh của ông và Judd phải gặp nàng để thuyết phục.

- Tại sao bà lại phản đối việc phân tích để chữa bệnh cho ông nhà như vậy?

- Tôi không muốn nghe bạn bè xì xầm bàn tán rằng tôi đã lấy một gã điên. - nàng trả lời Judd. - Ông bảo hẳn li dị tôi rồi muốn làm quái quỷ gì thì làm.

Judd phải giải thích rằng nếu nàng ly dị chồng vào lúc này có nghĩa là hoàn toàn hủy diệt John.

- Chẳng có cái quái gì mà sợ huỷ diệt - Nàng thét lên - nếu tôi biết hẳn ta mắc bệnh đồng tính luyến ái thì ông thử nghĩ xem tôi có đồng ý lấy hẳn ta không cơ chứ? Hẳn ta là một mụ đàn bà.

- Bất cứ người đàn ông nào cũng có đôi chút chất đàn bà - Judd nói - cũng như trong mỗi người đàn bà thường phảng phất chất đàn ông vậy. Trường hợp của chồng bà, có một số vấn đề nan giải về tâm lý cần phải vượt qua. Ông ấy đang cố gắng thừa bà Hanson. Tôi nghĩ chính bà và các cháu nên giúp ông ấy.

Hơn ba chục tiếng đồng hồ bác sĩ tìm mọi lý lẽ để thuyết phục nàng và cuối cùng, nàng miễn cưỡng đồng ý hoãn ly dị. Những năm tháng sau đó, nàng trở nên quan tâm đến chồng và cùng tham gia chiến đấu với bệnh của John. Judd có một cái lệ là không bao giờ chữa trị cho những cặp vợ chồng, vậy mà Mary đã xin được cùng chữa bệnh và ông thấy điều đó có ích trong phương thức chữa trị cho John. Khi nàng tự hiểu mình và nhận ra những thiếu sót trong vai trò một người vợ thì John bỗng tiến bộ rất nhanh.

Giờ đây Judd đến để báo cho nàng cái tin sét đánh ngang tai, chồng nàng bỗng dưng bị giết chết. Nàng nhìn ông trân trối, không tin vào điều ông vừa nói, nàng đoán chắc rằng đó là một trò đùa kinh khiếp. Và khi nhận ra sự thật oan trái nàng gào lên đau đớn:

- Anh ấy không bao giờ trở về với em nữa rồi! Không về với em nữa rồi anh ơi!

Nàng bắt đầu xé áo quần, cuồng điên như một con thú bị thương. Hai đứa bé sinh đôi mới 6 tuổi chạy đến, từ lúc đó tiếng khóc như ri, trong nhà hỗn loạn không thể tả. Judd cố dỗ hai đứa bé và bế chúng gửi sang hàng xóm. Ông cho Mary một liều thuốc an thần và cho gọi bác sĩ chăm sóc gia đình đến. Khi biết chắc không còn việc gì để làm nữa, ông mới ra về. Lên xe, ông như người mất hồn, cầm tay lái không mục đích, cũng không suy nghĩ. Hanson đã đấu tranh cật lực, dũng cảm, đến ngày chiến thắng thì... Thật là một cái chết lẫm nhách.

Lẽ nào một tên đồng tính luyến ái nào đó tấn công anh ta? Một người yêu cũ căm hận vì bị Hanson bỏ rơi. Tất nhiên điều đó có thể xảy ra nhưng Judd vẫn không tin. Trung úy McGreavy đã nói Hanson bị giết cách văn phòng ông chỉ một dãy nhà. Nếu kẻ sát nhân là một tên đồng tính luyến ái đang tức giận thì hẳn sẽ hẹn với Hanson ở một nơi nào đó riêng biệt để cố thuyết phục Hanson quay trở lại với hẳn, hoặc chút lên đầu Hanson những câu buộc tội trước khi hẳn ra tay, chứ không thể đâm anh ta giữa phố người đông đúc rồi trốn chạy.

Ở một góc đường, thấy có phòng điện thoại, bác sĩ chợt nhớ ra đã hứa đến ăn cơm tối với ông bà bác sĩ Peter Hadley và Norah, bạn rất thân với ông nhưng chẳng còn tâm trí nào gặp ai nữa! Ngừng xe bên đường, ông bước vào phòng điện thoại và ông gọi đến cho Hadley. Norah nhắc máy.

- Trễ rồi anh ơi! Anh đang ở đâu vậy?

- Norah, tôi sợ rằng phải xin lỗi anh chị và không đến được tối nay.

- Ồ, không được đâu - bà rên rỉ - Đây, một cô bé tóc vàng bốc lửa đang chờ gặp anh đây.

- Hẹn tối khác vậy - Judd nói - Thật tình tôi không thể đến được xin anh chị thứ lỗi cho nhé.

- Bác sĩ ơi - Norah khịt khịt mũi - xin chờ một chút để tôi gọi ông bạn vàng của anh.

Peter nhắc máy.

- Chuyện gì vậy, Judd?

Judd do dự:

- Một ngày gay go thôi Peter, mai tôi sẽ kể cho anh nghe.
- Tiếc cho anh lỡ mất cơ hội với người đẹp Scandinavian. Tôi cho là đẹp tuyệt trần đấy.
- Lần khác vậy nhé - Judd lại hứa. Ông nghe tiếng thì thăm vội vã rồi Norah đến cầm máy.
- Nàng sẽ đến vào đêm Giáng sinh, Judd à, anh sẽ đến chứ?

Ông do dự:

- Norah, chúng ta sẽ bàn nhau sau vậy nhé, xin lỗi chị vậy - Ông gác máy. Giá mà ông biết được cách từ chối khéo léo, lịch thiệp với bà mai Norah. Judd đã lấy vợ những năm cuối đại học. Elizabeth có nhiều biệt tài trong các lãnh vực khoa học xã hội, nàng nhiệt tình, rạng rỡ và tươi tắn. Cả hai đều trẻ, yêu nhau thắm thiết và phác họa những kế hoạch tuyệt vời cho những đứa trẻ tương lai. Vào mùa Giáng sinh đầu tiên sau khi cưới, Elizabeth và đứa bé trong bụng đã chết vì tai nạn giao thông. Judd chỉ còn biết dồn hết tâm lực vào công việc, thời gian đó ông trở thành một bác sĩ tâm lý nổi tiếng trong nước. Ông vẫn không thể nào cùng người khác dự tiệc Giáng sinh. Dù thế nào đi nữa, dù tự nhận mình sai lầm, ông vẫn chỉ muốn dành hết cho Elizabeth và con.

Từ phòng điện thoại bước ra, ông chợt lưu ý đến một cô gái đang đứng chờ. Cô nàng trẻ, đẹp, mặc áo nỉ ôm sát người và chiếc váy ngắn, khoác áo mưa màu sáng.

- Xin lỗi cô nhé.

Nàng đáp lại ông với nụ cười ấm áp:

- Không sao đâu ạ.

Dường như ông đã gặp ánh mắt thông minh này của nàng ở đâu đó rồi thì phải.

Nỗi cô đơn đang tìm cách phá vỡ bức bình phong mà vô tình ông đã dựng lên.

Nếu Judd biết rằng ông có ưu điểm nào đó thu hút được phái đẹp thì nó cũng đã chìm sâu trong tiềm thức của ông. Ông chưa bao giờ phân tích tại sao. Đối với ông, việc những nữ bệnh nhân say mê ông là bất lợi, đôi khi nó còn làm cho cuộc sống trở nên khó khăn, phức tạp.

Ông đi qua cô gái, khẽ gật đầu thân thiện. Ông cảm thấy nàng đứng trong mưa, nhìn ông lên xe và phóng vút đi.

Ông rẽ vào đường dành cho xe chạy trên sông Đông và hướng về phía đại lộ Merritt. Một tiếng rưỡi sau, ông đang trên đường phố của Connecticut. Ở New York tuyết bắn thủ và nhầy nhụa nhưng bão tuyết đã biến phong cảnh Connecticut đẹp như những bức ảnh trên bưu thiếp.

Ông lái xe qua Westport và Danbury, cố dồn hết tâm trí vào mặt đường loang loáng dưới bánh xe và một thế giới riêng âm ỉ quanh vây quanh. Cứ mỗi lần nhớ đến John Hanson, ông lại cố nghĩ sang chuyện khác.

Xe ông đang xuyên qua bóng tối dày đặc của miền quê Connecticut. Vài giờ sau, mãi đến khi kiệt sức ông mới chịu quay xe lại và trở về nhà.

Mike, người gác cửa có khuôn mặt đỏ gay thường mỉm cười chào ông mỗi ngày, hôm nay có vẻ bồn chồn và xa cách! Chắc là gia đình gặp chuyện gì đây - bác sĩ nghĩ thầm. Mọi ngày Judd thường nói chuyện thân mật với ông già về đứa con trai mới lớn và cô con gái đã lập gia đình của ông, nhưng tối nay bác sĩ cảm thấy không thích nói chuyện. Ông nhờ Mike đưa xe vào nhà xe.

- Vâng, thưa bác sĩ - Mike dường như muốn nói thêm nữa lại thôi.

Judd đi vào nhà. Ben Katz, người quản gia đang băng qua hành lang, trông thấy bác sĩ, ông vẫy tay làm hiệu với vẻ lo lắng rồi vội vàng biến vào phòng. Judd nghĩ thầm:

"Tối nay mọi người sao thế nhỉ? Hay là do trạng thái thần kinh mình không ổn định?" Ông bước vào thang máy. Eddie, người điều khiển thang máy khẽ gật đầu.

- Chào bác sĩ.

- Chào Eddie.

Eddie nuốt nước bọt và ngượng ngịu quay đi.

- Có việc gì vậy Eddie? - Judd hỏi.

Eddie lắc đầu và nhìn đi nơi khác.

"Lạy Chúa" - Judd nghĩ thầm. "Lại một bệnh nhân dự bị của ta đây. Bỗng nhiên trong nhà đầy những người như thế cả!"

Eddie mở cửa thang máy, Judd bước ra. Ông đi về phía phòng mình, không nghe thấy tiếng đóng cửa thang máy, ông quay đầu nhìn lại. Eddie đang nhìn ông chòng chọc. Vừa lúc Judd mở miệng định nói, Eddie vội đóng sập cửa lại. Judd đi về phòng mình, cửa không khoá, ông bước vào.

Tất cả đèn trong phòng đều bật sáng. Trung úy McGreavy đang mở ngăn kéo trong phòng khách còn Angieli từ trong phòng ngủ bước ra. Judd bừng bừng nổi giận.

- Các anh đang làm gì trong phòng tôi vậy.

- Chúng tôi đang chờ ông, bác sĩ ạ.

McGreavy lên tiếng.

- Làm thế nào các anh vào đây được?.

- Chúng tôi được lệnh khám xét - Angieli đáp.

Judd nhìn anh ta ngờ vực:

- Khám xét à? Phòng của tôi ư?

- Chúng tôi xin hỏi ông một số điều cần thiết, thưa bác sĩ - McGreavy nói. - Ông phải thành thật trả lời cho đúng.

Angieli xen vào:

- Ông nên nhớ rằng những lời khai của ông có thể là những bằng chứng phản lại ông đấy bác sĩ ạ.

- Ông có cần luật sư không bác sĩ? - McGreavy hỏi.

- Tôi không cần luật sư. Tôi đã nói rằng sáng nay tôi cho Hanson mượn áo mưa và không hề thấy nó cho đến chiều nay khi các anh đem đến văn phòng tôi. Tôi không thể nào giết Hanson được. Tôi bận bịu với bệnh nhân suốt ngày. Cô Robert có thể làm chứng cho tôi điều đó.

McGreavy và Angieli ngẫm ra hiệu với nhau.

- Chiều nay lúc rời khỏi văn phòng, ông đi đâu? - Angieli hỏi.

- Đến gặp bà Hanson.

- Chúng tôi biết, rồi sau đó...? - McGreavy nói.

Judd ngập ngừng:

- Tôi lái xe chạy vòng vòng.

- Đi đâu?

- Ông ngừng lại ăn tối ở đâu? - McGreavy hỏi tiếp.

- Tôi không ăn tối. Tôi không đói.

- Như vậy là chẳng ai gặp ông hết?

Judd nghĩ một lúc.

- Tôi cho là không.

- Có lẽ ông cũng dừng lại đổ xăng ở đâu chứ? - Angieli gợi ý.

- Không - Judd nói. - Tôi đi đâu tối nay thì có sao đâu? Hanson bị giết từ sáng cơ mà.

- Sau khi rời văn phòng chiều nay, ông có quay trở lại lần nào không?

Giọng Mc Graevy rất tự nhiên.

- Không. Tại sao anh hỏi vậy?

- Văn phòng ông có kẻ đột nhập.

- Sao? Ai đột nhập? ...

- Chúng tôi không biết - McGreavy nói - Tôi muốn ông đến đó và xem xét xung quanh có mất mát gì không?

- Vâng, tất nhiên - Judd trả lời. - Ai báo cho các anh biết?

- Người gác đêm - Angieli nói. - Ông có để vật gì quý trong văn phòng không, bác sĩ? Tiền? Thuốc phiện? Hoặc thứ gì tương tự?

- Có một ít tiền lẻ - Judd nói - Cũng không có ma túy. Chẳng có gì ở đó để lấy trộm cả. Thật khó hiểu?

- Thôi được - McGreavy nói - Chúng ta đi nào.

Trong thang máy, Eddie nhìn Judd như xin lỗi. Bắt gặp ánh mắt anh ta, Judd gật đầu thông cảm.

Judd nghĩ rằng chắc chắn cảnh sát không thể nghi ngờ ông đột nhập vào chính văn phòng của mình. McGreavy định gán ép cho ông điều gì do cái chết của người đồng nghiệp trước đây nhưng cũng đã 5 năm rồi còn gì. Không lẽ McGreavy ấp ủ hàng bao năm trời, để rồi đổ tội cho bác sĩ và chờ có dịp trả thù sao?

Một chiếc xe cảnh sát đậu cách lối vào vài thước. Họ lên xe và yên lặng đến văn phòng bác sĩ.

Đến nơi, Judd đánh dấu vào máy ghi ở hành lang. Người gác cửa Bieglon nhìn ông khác lạ, hay là ông có cảm tưởng như thế.

Họ đi thang máy đến tầng thứ 15 và tiến vào văn phòng của Judd. Một cảnh sát mặc quân phục đang đứng trước cửa. Anh gật đầu chào McGreavy rồi bước sang một bên. Judd định lấy chìa khoá.

- Cửa không khoá - Angieli nói và anh đẩy cửa. Cả bọn cùng bước vào, Judd đi đầu. Phòng tiếp khách vô cùng hỗn độn. Tất cả các ngăn kéo bị lực tung ra khỏi bàn, giấy tờ vung vãi khắp nhà. Judd nhìn trân trân như không tin vào mắt mình, ông cảm thấy mình bị xúc phạm ghê gớm.

- Bác sĩ đoán xem họ tìm kiếm gì vậy? - McGreavy hỏi.

- Chịu thôi - Judd đáp - Ông đi vào cánh cửa phía trong, mở ra, McGreavy theo sát sau lưng ông.

Trong phòng bác sĩ, hai cái bàn bên trong cũng bị lật nhào, bóng đèn lặn trên sàn nhà, vỡ tan tành, tẩm thấm ướt đầm máu.

Xa trong góc phòng, xác Carol Roberts nằm duỗi dài một cách lố bịch. Cô ta trần truồng, hai tay bị trói quặt ra sau bằng sợi dây đàn piano, acid tung toé trên mặt, ngực và giữa hai bên đùi. Bàn tay phải bị bẻ gãy hết ngón. Mặt nàng méo mó sưng phù lên, miệng bị nhét một nùi khăn tay.

Hai nhà thám tử quan sát Judd khi ông nhìn chòng chọc vào cái xác Carol.

- Trông bác sĩ xanh quá, - Angieli nói - ngồi xuống đây đi.

Judd lắc đầu và hít thở thật sâu. Ông nói giọng run lên vì giận:

- Ai? Ai có thể làm như thế này?

- Đây là điều ông sẽ nói cho chúng tôi biết, bác sĩ Stevens - McGreavy nói.

Judd ngược nhìn anh ta.

- Không ai nữ làm như vậy với Carol đâu. Trong đời nàng chưa hề mất lòng ai.

- Tôi nghĩ là đã đến lúc ông hát bài khác đi là vừa - McGreavy nói - Không ai muốn động đến Hanson mà anh ta bị dao đâm vào lưng, không ai nữ làm gì Carol mà chỉ tưới acid lên khắp

người nàg và tra tấn cho đến chết! - Nhà thám tử gằn giọng - Còn ông thì đứng đây bảo không ai muốn làm gì họ. Thế ông là giống quái quỷ gì: điếc, câm hay mù? Một cô gái làm việc cho ông suốt bốn năm trời. Ông là bác sĩ tâm lý, chắc ông sẽ không cố bảo với tôi rằng ông không quan tâm hoặc biết gì đến đời tư của cô ấy chứ?

- Tất nhiên tôi có quan tâm chứ - Judd nói một cách căng thẳng - Cô ấy có bạn trai sắp cưới.

- Chick chứ gì, chúng tôi đã nói chuyện với anh ta.

- Nhưng anh ta không thể làm được việc này, anh ấy là một người đàn ông rất yêu Carol.

- Ông nhìn thấy Carol lần cuối cùng vào lúc nào? - Angieli hỏi.

- Tôi đã nói rồi, khi tôi rời khỏi đây để đi gặp bà Hanson, tôi có nhờ Carol đóng cửa văn phòng - giọng ông bị ngắt quãng, ông nuốt nước bọt và hít thở thật sâu.

- Ông có hẹn với bệnh nhân nào khác nữa hôm nay không?

- Không.

- Ông có cho rằng một gã điên khùng nào đó gây ra việc này hay không? - Angieli hỏi.

- Hẳn đây là một kẻ điên nhưng ngay cả gã điên cũng phải có động lực thúc đẩy?

- Đó chính là điều tôi suy nghĩ - McGreavy nói.

Judd nhìn lại chỗ xác Carol, nàng giờ đây giống như con búp bê thật bi thảm - méo mó tả tơi, vô vọng và phế thải. Judd hỏi với giọng giận dữ:

- Các anh định để cô ấy như thế này bao lâu nữa đây?

- Người ta sẽ mang cô ấy đi ngay bây giờ, Angieli nói - nhân viên điều tra vừa làm việc xong.

Judd quay sang McGreavy:

- Anh giữ nguyên trạng cô ấy nằm như thế này để chờ tôi chứ gì?

- Vâng - McGreavy nói - Tôi muốn hỏi ông lần nữa trong văn phòng có món gì để có kẻ thèm muốn đến nỗi phải như thế này không? - Anh ta chỉ Carol.

- Không.

- Còn những cuộn băng thu được từ những bệnh nhân thì sao?

Judd lắc đầu:

- Chẳng có gì cả.

- Ông không muốn cộng tác với chúng tôi lắm phải không bác sĩ? - McGreavy hỏi.

- Các anh nghĩ là tôi không muốn các anh tìm ra thủ phạm sao? - Judd gay gắt - Nếu hồ sơ tôi giúp ích gì được, tôi đã nói với các anh rồi. Tôi biết các bệnh nhân mà. Trong số họ, chẳng ai có thể giết cô gái được. Việc này là do người ngoài làm.

- Ông làm thế nào biết được là không có ai để mắt tới hồ sơ của ông?

- Hồ sơ còn nguyên, không ai đụng đến.

McGreavy nhìn ông, chớp ngay cơ hội:

- Sao ông biết? Ông chưa xem đến cơ mà.

Judd đi đến bức tường xa xa. Khi thấy hai thám tử nhìn theo, ông ấn phần dưới tấm pano, bức tường bỗng xịch mở, để lộ những ngăn tủ chất đầy băng cassette.

- Tôi đã thu lại tất cả các cuộc tiếp xúc với bệnh nhân - Judd nói - và cất băng ở đây.

- Có thể chúng tra tấn Carol để bắt cô khai chỗ để những cuộn băng này chẳng?

- Những cuộn băng này chẳng có giá trị gì với ai cả. Phải có một động cơ giết người nào khác kìa!

Judd nhìn lại thể xác dễ sợ của Carol một lần nữa, lòng tràn đầy vô vọng và bất lực.

- Các anh hãy tìm cho được tên sát nhân này.

- Tôi cũng định thế - McGreavy nói và lại nhìn Judd chăm chú.

Trên con đường vắng vẻ, lạnh buốt trước toà nhà của văn phòng Judd, McGreavy bảo Angieli đưa Judd về nhà.

- Tôi có việc phải làm - McGreavy nói với Angieli và quay sang Judd.

- Chúc bác sĩ ngủ ngon.

Judd nhìn theo cái bóng to lớn, dềnh dàng bước xuống đường.

- Ta đi thôi - Angieli nói - tôi lạnh cóng rồi đây.

Judd ngồi vào ghế trước cạnh Angieli, chiếc xe chạy vụt khỏi lề đường.

- Tôi phải báo cho gia đình Carol. - Judd nói.

- Chúng tôi đã đến rồi.

Judd gật đầu mệt mỏi, ông vẫn muốn đích thân đến thăm họ nhưng sợ Angieli không đợi được.

Im lặng. Judd tự hỏi không biết giờ này trung úy McGreavy còn có việc gì nữa.

Như đọc được ý nghĩ của ông, Angieli nói:

- McGreavy là một cảnh sát có tài. Anh ấy cho rằng Ziffren lẽ ra phải ngồi ghế điện vì đã giết bạn anh ấy.

- Ziffren bị điên mà.

Angieli nhún vai.

- Tôi hiểu mà bác sĩ.

Judd nghĩ McGreavy chẳng hiểu gì cả. Rồi ông chợt nghĩ đến Carol, nhớ đến sự sáng dạ, tính thương người cùng lòng kiêu hãnh dâng tràn trong công việc của nàng. Angieli nói chuyện với ông đôi câu và ông nhận ra đã về đến chung cư ông ở.

Năm phút sau, Judd đã ở trong phòng. Ông chẳng hề buồn ngủ tí nào, tự rót một ly rượu mạnh và mang về phòng làm việc. Ông nhớ lại đêm đầu tiên Carol đi lại trong phòng này, khoẻ thân và tuyệt đẹp, áp sát vào người ông tấm thân ấm áp mềm mại. Ông phải đối xử lạnh lùng và xa cách với nàng vì ông biết rằng đó là cơ hội duy nhất để ông giúp nàng. Nhưng nàng không bao giờ biết được động lực nào đã ngăn ông không đáp ứng với nàng. Hoặc cũng có thể nàng đã biết rồi. Ông nâng ly rượu lên và uống cạn.

Nhà xác thành phố giống như bao nhà xác khác, lúc 3 giờ sáng đã có người đặt một vòng hoa kết bằng chùm gửi trên cánh cửa.

"Ai thế nhỉ?" McGreavy suy nghĩ mông lung - "Hắn là một người có tâm hồn rất phong phú hoặc có tính hài hước kỳ quặc".

McGreavy nôn nóng chờ đợi ở ngoài hành lang cho đến khi ca mổ xét nghiệm hoàn tất. Khi nhân viên điều tra vẫy tay gọi anh, anh đi thẳng vào căn phòng mổ trắng toát, bệnh hoạn.

Nhân viên điều tra đang kỳ cọ, rửa tay trong một cái chậu trắng to. Anh ta người nhỏ bé choắt, giọng nói nhanh, lú lú như chim, thao tác nhanh nhẹn lẩn tất bật. Anh ta trả lời hết các câu hỏi của McGreavy rất nhanh rồi biến mất. McGreavy đứng lại đó vài phút để ghi nhớ những gì vừa nghe. Xong anh bước nhanh dưới trời đêm lạnh giá để tìm taxi.

Chẳng thấy bóng dáng một chiếc nào. Những tên tài xế chết tiệt chắc nằm nghỉ ở Burmada rồi. McGreavy cứ đứng đấy thần thờ cho đến khi lạnh cóng. Lúc ấy anh phát hiện ra một chiếc xe cảnh sát đi tuần. Anh vẫy xe dừng lại, đưa chứng minh thư cho anh chàng tân binh ngồi sau tay lái xem và ra lệnh anh ta chạy thẳng về khu vực cảnh sát 19.

Làm như thế là trái với luật qui định nhưng quỷ tha ma bắt, McGreavy chẳng còn cách nào khác vì đêm quá dài!

Khi McGreavy bước vào trong nhà, Angieli đang chờ anh.

- Họ đã xét nghiệm tử thi Carol xong rồi - McGreavy nói.

- Thế nào?

- Cô ta có thai.

Angieli trở mắt nhìn McGreavy kinh ngạc.

- Hơi trễ để nạo thai an toàn và hơi sớm để cho người khác biết.

- Anh có nghĩ đến việc này hẳn liên quan đến kẻ giết cô ta?

- Một câu hỏi khá đay - McGreavy nói - nếu bạn trai của Carol là tác giả thì họ sẽ lấy nhau, có sao đâu? Họ làm đám cưới và vài tháng sau chú bé ra đời, chuyện thường ngày xảy ra ở huyện. Mặt khác, nếu anh ta không muốn cưới cô ta lúc này nữa cũng chẳng sao. Cô nàng sẽ có một đứa con không cha. Cũng là chuyện thường ngày.

- Chúng ta đã nói chuyện với Chick. Chẳng ta muốn cưới cô nàng mà.

- Tôi biết - McGreavy trả lời - Vì vậy chúng ta phải tự hỏi xem mình bị lạc hướng từ đâu? Vấn đề là một cô bé da màu có thai, cô ta đến báo với cha đứa bé và hắn đã giết cô ta?

- Hắn là hắn ta bị mất trí.

- Hoặc rất xảo quyệt. Này nhé: giả sử Carol đến gặp cha đứa bé và nói rằng không muốn phá thai, có thể cô ta nói thế để hăm dọa hắn phải cưới cô ta. Nhưng lại giả sử, hắn không thể cưới cô ta được vì đã có vợ con hoặc hắn là một người da trắng. Về phần vị bác sĩ nổi tiếng và đẹp trai kia, nếu có chuyện như thế này vỡ lở, nó sẽ huỷ hoại thanh danh của ông ta. Ma nào thêm đến chữa bệnh một bác sĩ làm nàng nhân viên da màu của mình có thai và buộc phải cưới nàng ta?

- Stevens là một bác sĩ - Angieli nói - hắn có vô số cách có thể giết Carol mà chẳng để lại tí nghi ngờ nào.

- Có thể - McGreavy nói - mà cũng có thể không. Nếu có một tí dấu hiệu nào thì nó cũng có thể vạch mặt ông ta, khó mà tránh được. Hắn mua thuốc độc - có người ghi nhận ngay - Hắn mua dây thừng hay dao - bị lộ ngay. Nhưng này, hãy xem một trận chiến ăn chắc và ranh ma này. Một kẻ điên nào đó ư, chẳng có một lý do nào để giết cô ta. Hắn dàn kịch ra về một ông chủ đau khổ nhờ cảnh sát tìm hộ tên sát nhân.

- Nghe có vẻ như là một đầu mối mong manh đấy.

- Chưa hết. Hãy xét đến trường hợp Hanson một bệnh nhân của hắn, một vụ giết người phi lý do một tên điên nào đó. Angieli, tôi sẽ nói cho anh nghe điều này. Tôi không tin vào những sự trùng khớp ngẫu nhiên, và hai vụ án trong một ngày làm tôi căng thẳng quá. Tôi tự hỏi có sự dính líu nào giữa cái chết của John Hanson và Carol Roberts không? Và rồi cuộc thì mọi việc chẳng ăn khớp gì với nhau cả. Giả sử Carol đi vào trong phòng báo tin hắn sắp được làm cha, hai người đã ấu dả và cô nàng hăm dọa hắn ta phải cưới nàng, phải cho tiền hoặc cái gì đó. John Hanson đang chờ phía ngoài và lắng nghe. Có lẽ Stevens chưa chắc là anh ta đã nghe lỏm được gì cho đến khi anh ta vào phòng ngồi lên tràng kỷ. Lúc ấy Hanson hăm dọa sẽ phơi bày sự thật, hoặc cố dụ hắn ngủ với anh ta.

- Phỏng đoán hay và súc tích đấy.

- Nhưng nghe rất hợp lý. Khi Hanson ra về, Tên bác sĩ chuồn theo và hạ sát hắn để bịt đầu mối. Sau đó hắn về nhà thanh toán nốt Carol. Hắn dàn cảnh để đổ tội cho một kẻ điên nào đó, rồi đi thăm bà Hanson và đi Connecticut để kết thúc màn kịch. Đến giờ thì những vấn đề của hắn đang được giải quyết. Hắn cứ bình chân như vại, ngồi nhìn lũ cảnh sát ngu ngốc đổ xô nhau chạy ngược chạy xuôi tìm một đầu mối không đây.

- Tôi xin chào thua - Angieli nói - Anh đang dàn dựng lên một vụ án giết người mà chẳng trưng được một mẫu bằng chứng cụ thể nào cả?

- Anh bảo thế nào là "cụ thể"? - McGreavy hỏi - Chúng ta đã nhận được hai xác chết, một xác đàn bà có thai làm việc cho Stevens, một là bệnh nhân của hắn bị giết chỉ cách văn phòng hắn có một dãy nhà, anh ta đến với hắn để chữa bệnh đồng tính luyến ái. Khi tôi đòi nghe những cuộn băng hồ sơ bệnh án hắn không cho, tại sao vậy? Bác sĩ Stevens đang bảo vệ cho ai? Tôi có hỏi hắn xem ai đã đột nhập vào văn phòng để lục tìm một thứ gì đó, chính lúc ấy, chúng ta có thể dựng lên một giả thuyết tuyệt đẹp là Carol bắt gặp chúng và chúng đã tra tấn cô để cố truy cho ra cái thứ bí mật này ở đâu? Nhưng đoán xem nó là cái gì nào? Chẳng có thứ gì bí mật cả. Những cuốn băng của hắn chẳng đáng một xu đối với bất kỳ ai. Hắn ta không thể để ma túy

trong phòng, tiền bạc cũng không. Vậy là chúng ta đang truy lùng một gã điên khùng chết tiệt nào đấy, đúng không? Tôi nghĩ là chúng ta nên truy nã bác sĩ Stevens trừ khi tôi chào thua những vụ án này.

- Tôi nghĩ là anh sai nếu anh bắt hấn - Agieli nói một cách trầm tĩnh.

McGreavy bưng bưng nổi giận.

- Với lý do hấn có tội như quỷ sứ ấy.

- Anh sẽ bắt hấn ư?

- Tôi cứ để cho hấn nuôi hy vọng - McGreavy nói - Và khi nào hấn muốn chuồn êm, tôi sẽ moi từng mẩu đất một trong tủ hấn. Tôi mà ra tay thì hấn chỉ có vào tù.

McGreavy quay lại và đi ra ngoài.

Angieli nhìn theo đàn anh với vẻ đăm chiêu. Nếu anh bó tay ngồi nhìn, McGreavy sẽ có một cơ hội tốt để kết tội sai cho bác sĩ Stevens. Anh không thể để như vậy được. Anh chuẩn bị tư tưởng để sáng mai trình với đại úy Bertelli.

Chương 4

Trên trang đầu một nhật báo đăng tin về cái chết thương tâm của Carol làm chấn động dư luận.

Judd phải gọi điện hẹn lại các bệnh nhân đến khám vào một hôm khác. Ông không thể tiếp bệnh nhân hôm nay được. Mắt ông nặng trĩu và cay xè vì mất ngủ. Nhưng khi xem lại danh sách bệnh nhân, ông thấy nếu hoãn khám bệnh hôm nay sẽ có hai bệnh nhân hết hy vọng cứu chữa, ba bệnh nhân rối loạn trầm trọng hơn, số còn lại có thể cầm cự được. Thế là ông quyết định tiếp tục làm việc bình thường, phần vì thương bệnh nhân đồng thời cũng là một phương thức hay giúp ông bớt căng thẳng về những chuyện vừa xảy ra.

Judd đến văn phòng rất sớm. Hành lang đông nghẹt những phóng viên báo chí, phòng viên đài truyền hình và phó nháy. Ông từ chối không cho họ vào trong và cũng không phát biểu một câu nào, cuối cùng ông cố gắng giải tán họ. Ông run run và chậm chậm mở cánh cửa phòng làm việc. Tăm thắm đầy máu đã được mang đi và mọi thứ khác đều trở về chỗ cũ. Văn phòng trông vẫn bình thường ngoại trừ Carol không bao giờ qua lại, tươi cười và tràn đầy sức sống nữa.

Judd nghe tiếng mở cửa ngoài. Bệnh nhân đầu tiên đã đến.

Harrison Burke nổi bật với mái tóc như màu bạc và có dáng dấp của một nhà kinh doanh cỡ gộc. Ông ta là Phó Chủ tịch Liên đoàn sắt thép thế giới. Khi gặp ông ta lần đầu tiên, Judd tự nhủ không biết quyền hành đã tạo cho ông tư tưởng rập khuôn hay do tư tưởng ấy mà ông ta có được quyền hành.

Một ngày nào đó bác sĩ sẽ viết một quyển sách nói về những giá trị của nét mặt, về phong cách một bác sĩ trên giường bệnh, về những phô trương của luật sư trong phòng xử, về nét mặt và vai diễn của một nghệ sĩ... Tất cả đều được chấp nhận theo một thị hiếu khá phổ biến: hình thức bên ngoài có phần được chuộng hơn những giá trị cơ bản bên trong.

Burke nằm xuống trường kỷ và Judd bắt đầu làm việc. Burke được bác sĩ Peter Hadley chuyển

sang cho Judd hai tháng nay. Bác sĩ phải mất mười phút mới xác định được Harrison Burke bị bệnh tưởng, luôn luôn nghĩ mình sắp bị giết. Những dòng tin trên báo sáng nay về vụ giết người ngay tại văn phòng bác sĩ vào đêm qua chẳng hề làm Burke quan tâm tới.

Ông ta thuộc loại người như vậy. Ông ta hoàn toàn chìm đắm trong những ý tưởng của chính mình.

- Từ trước tới giờ, bác sĩ không tin tôi - Burke nói - Bây giờ tôi sẽ chứng minh cho ông thấy nó đã đến sau lưng tôi rồi đấy!

- Tôi nghĩ là chúng ta đã quyết định cởi mở việc này ra khỏi tư tưởng ông rồi mà Harrison - Judd thận trọng đáp lời. - Ông nhớ lại đi, hôm qua chúng ta đã đồng ý là có thể do ông tưởng tượng ra thôi mà!

- Nào, sao ông không nằm xuống và cố thư giãn đầu óc đi nào? - Judd nhẹ nhàng gợi ý.

- Tất cả những gì ông muốn nói đấy sao, bác sĩ? Thậm chí ông chẳng thèm nghe đến bằng chứng của tôi - Ông ta nheo mắt lại - Biết đâu ông lại chẳng là một tên trong bọn chúng.

- Ông biết tôi không phải vậy đâu - Judd nói - Tôi là bạn ông, tôi đang cố giúp ông mà.

Bác sĩ cảm thấy thất vọng đau đớn. Hơn một tháng qua cố gắng giúp bệnh nhân những mong có bước tiến triển khả quan hoá ra đã thành công dã tràng. Trước mặt ông bây giờ cũng vẫn là một kẻ mắc bệnh tưởng trầm trọng như lần đầu tiên hắn bước vào văn phòng ông cách đây hai tháng.

Burke bắt đầu làm việc ở Liên đoàn sắt thép thế giới với vai trò một cậu bé đưa thư. Trong 25 năm qua, nhờ phong cách khác thường cộng với tính lịch sự nhã nhặn, ông ta đã leo dần lên đến đỉnh thang danh vọng như ngày nay. Cách đây 4 năm, vợ và con ông đã bị lửa thiêu rụi trong một căn nhà nghỉ hè ở Southampton. Burke lúc đó đang ở Bahamas với một cô nhân tình. Hơn ai hết, ông ta cảm nhận nỗi đau sâu sắc của tấn thảm kịch ấy. Là một tín đồ Thiên Chúa giáo ngoan đạo, ông luôn có cảm giác là mình có tội. Ông ta bắt đầu nghiền ngẫm, càng ngày càng ít gặp mặt bạn bè. Tối nào ông cũng ở nhà, tưởng tượng ra cảnh hấp hối của vợ con trong đám cháy còn ông thì đang nằm với cô nhân tình ở một nơi khác. Cứ thế nó như một bức tranh sống động diễn đi diễn lại trong tâm trí ông ta. Ông nhìn nhận rằng mình hoàn toàn có lỗi về cái chết của gia đình mình. Nếu như ông có mặt ở đó ông đã cứu thoát được vợ con. Ý nghĩ này cứ ám ảnh ông ta là một con quỷ. Ông ta biết cả Chúa cũng biết. Chắc chắn mọi người khác có thể biết được. Người ta sẽ ghét ông như chính ông tự nguyện rửa mình. Người ta mỉm cười giả vờ thông cảm với ông nhưng thật ra họ đang chờ đợi ông tự vạch trần tội lỗi của mình và chờ gài bẫy ông. Ông thôi không đến phòng ăn tập thể ở cơ quan và bắt đầu ăn trưa ở phòng riêng. Ông tránh mọi người càng nhiều càng tốt.

Cách đây hai năm, khi công ty cần một vị chủ tịch mới, họ hất Harrison Burke ra và thay một người mới tuyển ở ngoài vào. Một năm sau, có tin một người khác được bổ nhiệm làm phó chủ tịch, cao hơn ông. Bây giờ thì ông có đủ bằng chứng cần thiết là mọi người đang âm mưu chống lại ông. Ông bắt đầu theo dõi hành vi của mọi người chung quanh. Ban đêm ông giấu máy ghi âm trong phòng của những uỷ viên khác trong ban chấp hành. Cách đây 6 tháng, ông bị bắt quả tang, nhờ lớn tuổi và có chức vị ông không bị sa thải.

Để giúp ông và nhằm xoa dịu những áp lực đối với ông, vị Chủ tịch công ty bắt đầu giảm nhẹ công việc cho ông. Việc giúp đỡ này, hơn bao giờ hết, làm cho ông lại tin rằng mình sắp bị gạt ra khỏi ban quản trị. Họ sợ ông vì ông tài ba hơn họ. Nếu ông lên làm Chủ tịch, tất cả bọn họ sẽ bị đuổi việc vì là một lũ ngu. Càng ngày ông càng vấp phải những sai lầm. Khi người ta nhắc nhở đến những vi phạm của ông, ông phần uất chối bay. Có người đã cố ý sửa bản báo cáo của

ông, sửa những con số thống kê để tìm cách hại ông. Chẳng bao lâu ông phát hiện được không phải chỉ có người trong công ty theo dõi ông mà còn có những kẻ do thám ở bên ngoài. Ông bị theo dõi liên tục trên đường phố. Họ mắc rẽ đường giây điện thoại của ông, đọc trộm thư của ông. Ông sợ cả ăn vì có thể bị đầu độc. Ông bị giám cân đến mức báo động.

Vì Chủ tịch công ty lo lắng sắp xếp cho ông gặp bác sĩ Peter Hadley và nài nỉ Burke đi khám bệnh. Sau nửa giờ tiếp xúc với ông, bác sĩ Hadley gọi điện cho Judd. Sổ hẹn của Judd đã đầy ngập nhưng khi nghe Hadley nói đây là trường hợp vô cùng khẩn cấp, Judd miễn cưỡng nhận lời chữa bệnh cho ông ta.

Giờ đây Burke nằm nghỉ trên tràng kỷ, hai nắm tay ghì chặt hai bên hông.

- Hãy nói cho tôi nghe những bằng chứng của ông đi nào.

- Tối qua chúng đột nhập vào nhà tôi định giết tôi, nhưng tôi thừa thông minh hơn chúng. Tôi ngủ trong phòng làm việc đã được thay những ổ khoá đặc biệt, nên chúng không tài nào đến chỗ tôi được.

- Ông báo cảnh sát chưa? - Judd hỏi.

- Tất nhiên là không đâu, cảnh sát cùng phe với hắn mà. Họ được lệnh bắn tôi nhưng không dám vì sợ trúng oan những người chung quanh, thế nên tôi luôn ở giữa đám đông.

- Tôi rất vui khi hay được tin này - Judd nói.

- Vậy thì bác sĩ sẽ làm gì? - Burke nôn nóng hỏi.

- Tôi đang nghe rất kỹ mọi điều ông nói - Judd nói đoạn chỉ vào máy thu băng. - Tôi đã cho băng vào rồi, vì vậy nếu họ giết ông chúng ta sẽ thu được âm mưu của họ.

Burke tươi tỉnh hẳn lên.

- Lạy Chúa! Hay quá! Băng cassette! Thật phù hợp với chúng.

- Sao ông không nằm lại nhỉ? - Judd gợi ý.

Burke gật đầu và lết lên tràng kỷ nằm nhắm mắt lại.

- Tôi mệt quá. mấy tháng nay tôi không hề chợp mắt vì không dám nghỉ. Bác sĩ không biết được cảm giác khi có người theo dõi mình đâu?

- Tôi mà không ấy à? - Ông nghĩ đến McGreavy. - Thằng bé giúp việc cho ông không nghe thấy gì à? - Judd hỏi.

- Tôi đã chẳng nói với bác sĩ rồi - Burke đáp - Tôi cho nó nghỉ việc cách đây hai tuần rồi.

Judd thoáng nhớ lại cuộc gặp gỡ với Burke mới chỉ cách đây có ba ngày. Hôm ấy Burke diễn tả một trận ẩu đả giữa ông và thằng bé giúp việc. Vậy là nhận thức về thời gian của ông đã bị rối loạn.

- Tôi không tin là ông đã nói với tôi điều đó - Judd nói bình thường - Ông có dám chắc rằng cách đây hai tuần, ông cho thằng bé nghỉ việc không?

- Tôi nhớ không lầm đâu - Burke búng búng ngón tay - Quý thần ơi, bác sĩ đừng quên nhé, tôi là

phó Chủ tịch một liên đoàn lớn nhất thế giới mà không sáng suốt à?

- Tại sao ông đuổi thẳng bẻ?

- Nó định đầu độc tôi.

- Bằng cách nào?

- Nó tắm đầy thuốc độc vào đĩa dăm bông trứng cho tôi ăn.

- Ông có ném thử không? - Judd hỏi.

- Tất nhiên là không? - Burke khịt khịt mũi.

- Thế sao ông biết nó tắm thuốc độc.

- Tôi ngửi được mùi thuốc độc.

- Rồi ông nói sao với thẳng bẻ?

Một thoáng thoả mãn trên mặt Burke.

- Chẳng nói gì hết, tôi nện ngay cho hắn một trận lên thân.

Judd thấy dâng lên một nỗi thất vọng. Bỏ bao công sức thời gian với Burke, ông vững tin chữa trị được cho Burke, nào ngờ! Đối với một bác sĩ tâm lý, luôn luôn bị đe dọa bởi nghề nghiệp rằng khi khai thông một dòng liên tưởng, lớp vỏ mong manh của xung động bản năng có thể mở rộng để thoát ra ngoài tất cả niềm say mê, xúc cảm ban đầu đã bị dồn đống hỗn độn giống như một bầu thú hoang sợ hãi trong đêm tối. Bước đầu của việc chữa trị là cho phát biểu tự do, nhưng riêng trường hợp của Burke, nó lại phản tác dụng. Những buổi gặp gỡ thể này đã phóng thích hết bao thù nghịch ngấm ngấm chất chứa trong đầu ông ta. Dường như Burke khá hơn sau mỗi buổi gặp bác sĩ, đã đồng ý với Judd rằng chẳng có một âm mưu nào cả, rằng chẳng qua là do đuối sức vì làm việc quá nhiều. Judd tưởng rằng ông đã đưa Burke đến một điểm để từ đó cùng phân tích sâu xa và bắt đầu tấn công vào gốc rễ vấn đề. Hoá ra Burke luôn mưu mô nói dối, thử thách, gài bẫy bác sĩ để tìm xem ông có phải là người của bọn chúng hay không. Harrison Burke là một quả bom nổ chậm có thể nổ bất cứ lúc nào.

Ông ta chẳng còn ai là họ hàng thân thích. Judd có nên báo cáo cho Chủ tịch công ty biết những suy nghĩ của mình về Burke không? Nếu làm như vậy có nghĩa là ông đã hủy diệt tương lai của Burke, ông ta sẽ bị mất việc và bị ném vào viện tâm thần. Liệu ông có chẩn đoán đúng bệnh của Burke là chứng bệnh tưởng hay không? Ông muốn tìm một ý khác trước khi gọi cho Chủ tịch công ty nhưng Burke chẳng bao giờ bằng lòng. Judd hiểu rằng phải tự quyết định một mình.

- Harrison này, tôi muốn ông hãy hứa với tôi một điều - Judd nói.

- Hứa gì? - Burke ranh mãnh hỏi.

- Nếu họ đang cố đánh lừa ông, họ cố đánh lừa ông, họ muốn ông làm điều hung bạo để rồi họ có lý do tóm cổ ông. Nhưng ông lại thừa thông minh để đoán ra điều đó. Tôi muốn ông hãy hứa với tôi rằng, dù họ khiêu khích ông đến thế nào đi nữa, ông cũng không làm gì họ. Chỉ có cách đó họ mới không làm gì ông được.

Burke sáng mắt lên và nói:

- Lay Chúa, bác sĩ nói đúng đấy, kế hoạch của họ là như thế, ồ, chúng ta quá sức thông minh phải không nào?

Judd nghe tiếng mở cửa và đóng cửa từ phía ngoài phòng khách. Ông nhìn đồng hồ. Một bệnh nhân khác nữa đến.

Judd lặng lẽ tắt máy ghi âm.

- Tôi nghĩ hôm nay như vậy đủ rồi.

- Bác sĩ đã thu hết tất cả vào băng rồi chứ? - Burke nôn nóng hỏi.

- Từng chữ một đấy - Judd nói - sẽ không có ai làm hại ông nữa đâu. - Ông ngần ngại, tiếp - Theo tôi ông không nên đi làm hôm nay. Sao ông không về nhà nghỉ ngơi một lát?

- Ồ không được đâu - Burke thì thầm với vẻ thất vọng - Nếu tôi không đi làm, họ sẽ gạch tên tôi và thay tên người khác vào thì sao? - Ông ta nghiêng người về phía Judd. - Bác sĩ hãy cẩn thận. Nếu để họ biết ông là bạn tôi, họ sẽ giết cả ông nữa đấy.

Burke đi về phía cửa ra hành lang. Ông ta mở hé cửa, thò đầu ra nhìn khắp lượt hành lang rồi mới len lén nhẹ nhàng ra ngoài.

Judd nhìn theo, xót xa nghĩ thoáng qua làm Judd rùng mình. Phải chăng Harrison Burke đã từng là một kẻ sát nhân? Có thể chẳng ông ta đã dính líu đến cái chết của Hanson và Carol? Cả hai Hanson và Burke đều là bệnh nhân của ông, họ có thể gặp nhau dễ dàng. Trong thời gian qua, có nhiều lần giờ hẹn khám bệnh của Burke kế tiếp sau của Hanson, và Burke cũng đã hơn một lần đến trễ, có thể ông ta đã đuổi theo Hanson ở hành lang, trông thấy Hanson nhiều lần đã khiến ông tưởng tượng ra rằng Hanson luôn theo dõi và hăm dọa ông. Còn với Carol, mỗi lần đến văn phòng ông ta đều nghĩ nàng cũng là một mối đe dọa nên phải ra tay giết nàng chẳng? Vợ và ba con ông ta đã chết vì hoả hoạn. Tai nạn ư? Bằng mọi cách bác sĩ phải tìm cho ra lẽ.

Ông đi qua cửa thông với phòng khách mở ra.

- Xin mời vào - Ông nói.

Anne Blake mừng rỡ đứng lên, tiến về phía bác sĩ. Nụ cười ấm áp làm nét mặt nàng sáng lên. Cũng vẫn một cảm giác bối rối y như lần đầu ông đã gặp nàng. Sau Elizabeth, đây là lần tiên ông cảm thấy xúc động mãnh liệt.

Hai người không giống nhau chút nào. Elizabeth tóc vàng, nhỏ nhắn, mắt xanh còn Anne Blake tóc đen, đôi mắt tím thờ ơ dưới hàng mi dài cong vút. Nàng cao, một thân hình tuyệt mỹ với những đường cong đầy đặn. Người nàng toát ra một vẻ thông minh sống động. Nếu không nhờ ánh mắt nồng nàn ấm áp thì nét đẹp quý tộc cổ điển kia sẽ khiến nàng xa cách đến nhường nào! Giọng nàng thấp và nhẹ, khàn khàn yếu ớt.

Anne khoảng hăm lăm. Nàng chắc chắn là người đẹp nhất mà Judd đã từng gặp. Nhưng ngoài sắc đẹp đó còn có một cái gì đó thu hút ông. Hầu như có một sức mạnh mãnh liệt cuốn hút ông về phía nàng, một phản ứng không thể giải thích được làm ông có cảm giác như những cảm xúc đã chết từ lâu ấy nay chợt sống dậy, ông sững sờ vì sự mãnh liệt này.

Nàng hiện ra trong văn phòng của Judd cách đây ba tuần, chẳng hẹn mà đến. Carol đã cố gắng giải thích bác sĩ không thể nhận thêm một bệnh nhân mới nào nữa vì lịch hẹn đã đầy kín, nhưng Anne lặng lẽ xin được ngồi chờ và nàng đã ngồi hai tiếng ở phòng ngoài.

Cuối cùng Carol thương hại đã đưa nàng vào gặp Judd. Ngay từ phút đầu tiên, bác sĩ cảm thấy bị quyến rũ mãnh liệt đến nỗi ông chẳng nghe thấy nàng nói gì nữa.

Ông còn nhớ, sau khi mời nàng ngồi nàng cho ông biết tên nàng là Anne Blake, nội trợ. Judd đã hỏi xem nàng gặp ông có vấn đề gì, nàng do dự trả lời là nàng cũng chưa chắc là có bệnh hay không! Một bác sĩ - bạn nàng - đã giới thiệu Judd là một trong những bác sĩ tâm lý giỏi nhất nước. Khi Judd hỏi đến tên người bác sĩ bạn nàng, Anne lại lưỡng lự không nói. Judd đoán có lẽ nàng không có tên của vị này trong danh bạ điện thoại.

Ông cố giải thích với nàng là theo lịch làm việc, ông không thể nhận bệnh nhân mới, nàng cũng như bất kỳ một ai. Ông giới thiệu với nàng 5, 6 bác sĩ tâm lý khá giỏi khác nhưng nàng vẫn giữ im lặng và khẳng khái đợi Judd. Cuối cùng Judd đành nhận lời. Trông nàng rất bình thường ngoại trừ là cần chữa một vấn đề căng thẳng nào đó. Bác sĩ chắc chắn vấn đề của nàng cũng chỉ đơn giản thôi và dễ chữa. Đối với nàng, ông đã phá lệ nhận bệnh nhân mà không có giấy giới thiệu của bác sĩ khác. Ông đã bỏ bữa ăn trưa để dành thì giờ chữa bệnh cho Anne. Trong ba tuần qua, nàng đến bác sĩ mỗi tuần hai lần và Judd cũng chẳng biết thêm gì hơn so với lần đầu nàng đến, trong khi đó ông tự biết rõ ông hơn, ông đã yêu - lần đầu tiên sau Elizabeth.

Trong buổi gặp gỡ đầu tiên, Judd hỏi xem nàng có yêu chồng không và ông đã tự nguyện rửa mình vì muốn nghe nàng trả lời là không! Nhưng nàng đã nói:

- Vâng có. Anh ấy rất tốt và khoẻ mạnh.

- Cô có nghĩ rằng anh ấy xứng đáng là một người cha không? - Judd hỏi.

Đôi mắt tím đẹp lạ lùng nhìn Judd.

- Không, tôi chưa tìm hình ảnh một người cha ở anh ấy. Tôi hưởng một cuộc sống hạnh phúc như một đứa bé vậy.

- Cô sinh ở đâu?

- Ở Revere, một tỉnh nhỏ gần Boston.

- Bố mẹ cô còn đủ cả chứ?

- Tôi còn bố. Mẹ tôi bị bệnh đã mất từ năm tôi 12 tuổi.

- Bố mẹ cô có hoà thuận với nhau không?

- Vâng có, hai ông bà rất yêu nhau.

"Điều đó biểu hiện trong em đấy" - Judd sung sướng nghĩ. Trong tất cả các trường hợp bệnh hoạn, loạn trí đau khổ ông đã từng gặp, Anne ở đây giống như một hơi thở mùa xuân tươi mát.

- Cô có anh chị em chứ?

- Không, tôi là con một, là một đứa bé nuông chiều lên hư hỏng.

Nàng ngược nhìn, mỉm cười với bác sĩ, một nụ cười thân thiện, cởi mở không chút xảo trá hay bệnh tật.

Nàng nói cho ông nghe nàng đã sống ở nước ngoài với bố lúc ông phục vụ trong bộ ngoại giao cho đến khi bố nàng lấy vợ khác và chuyển về California, nàng xin đi làm phiên dịch ở văn

phòng Liên Hiệp Quốc, nàng thông thạo tiếng Pháp, Ý, Tây Ban Nha. Nàng đã gặp gỡ người chồng tương lai ở Bahamas trong một kỳ nghỉ hè, anh ta quản lý một công ty xây dựng. Lúc đầu Anne chẳng lưu tâm đến, nhưng anh ta cứ lì lợm theo đuổi nàng cho bằng được. Sau hai tháng gặp gỡ, Anne bằng lòng lấy anh ta, đến nay đã được 6 tháng. Hai người sống với nhau ở New Jersey với một tài sản kèch sù.

Tất cả đó là những khám phá của Judd về cô gái qua 6 lần gặp gỡ. Ông vẫn chưa tìm được mấu chốt nhỏ nào của vấn đề. Nàng xúc động ngăn chặn lại mỗi khi bàn đến nó. Ông nhớ đến một số vấn đề ông đã hỏi nàng trong buổi đầu tiên.

- Vấn đề của cô có dính líu gì đến chồng cô không?

- Có - nàng hơi lúng túng.

- Cô có nghi ngờ anh ấy ngoại tình không?

- Không - nàng có vẻ khuây khoả.

- Cô có yêu ai khác không?

- Không - tỏ vẻ giận dữ.

Ông ngập ngừng, cố tìm ra một phương thức tốt nhất để phá vỡ bức tường chắn khá kiên cố. Ông quyết định dùng kỹ thuật đánh nhanh, ông sẽ tấn công vào một phạm trù chính yếu cho đến khi thần kinh của nàng bị kích động.

- Cô có cãi nhau với anh ấy về tiền bạc không?

- Không. Anh ấy rất hào phóng.

- Hai bên gia đình có vấn đề gì không?

- Anh ấy mồ côi bố mẹ còn bố tôi đang ở California.

- Cô và anh ấy có bao giờ nghiện ma túy chưa?

- Chưa.

- Cô có nghi chồng cô bị đồng tính luyến ái không?

Một giọng cười nhỏ ấm áp.

- Không ạ.

Ông tấn công tiếp vì bắt buộc phải vậy.

- Cô có bao giờ quan hệ tình dục với một phụ nữ chưa?

- Không ạ - giọng nàng có vẻ trách móc.

Bác sĩ tiếp tục hỏi nàng về nghiện rượu, về tính lãnh cảm, về việc nàng sợ có thai... tất cả mọi vấn đề ông nghĩ ra. Mỗi lần như vậy, nàng nhìn ông bằng một đôi mắt thông minh và đăm chiêu tư tự rồi chỉ lắc đầu.

Hễ khi ông cố tình gài nàng vào vấn đề, nàng lại né tránh ngay với câu:

- Xin bác sĩ hãy kiên nhẫn để cho tôi tự giải quyết theo cách riêng của tôi.

Nếu với ai khác, có lẽ ông đã bỏ cuộc. Nhưng với nàng, ông phải giúp đỡ nàng, vẫn phải tiếp tục gặp nàng.

Bác sĩ để nàng nói về bất kỳ đề tài nào nàng thích. Nàng đã đi du lịch với bố hơn mười nước và đã gặp những con người hết sức thú vị. Nàng rất nhạy bén và hài hước. Bác sĩ nhận thấy hai người thích cùng một loại sách, cùng một loại nhạc, cùng những tác giả soạn kịch. Nồng hậu và thân thiện nhưng Judd không thể nào phát hiện một dấu hiệu nhỏ nhất nào dù là mong manh, rằng nàng dối xử và vẫn xem ông là một bác sĩ không hơn không kém. Thật là mỉa mai chua chát. Trong tiềm thức bao lâu nay, ông đã để tâm đi tìm kiếm một người như Anne, giờ đây nàng đi vào đời ông, ông lại có nhiệm vụ phải giúp nàng giải quyết một vấn đề bất kỳ nào đó rồi gửi trả nàng về với chồng nàng.

Anne bước vào văn phòng. Judd kéo ghế đến gần tràng kỷ và đợi nàng nằm xuống.

- Hôm nay không phải tôi đi khám bệnh.- Nàng nói một cách bí mật - tôi chỉ đến xem giúp gì được cho bác sĩ không.

Ông nhìn nàng trân trối, lặng đi một lúc. Hai ngày qua, thần kinh ông bị căng thẳng đến tột độ, sự thông cảm bất ngờ của nàng đã xoa dịu thần kinh ông. Khi ông nhìn nàng, như có sự thôi thúc ông kể cho nàng nghe hết những chuyện đã xảy ra, về cơn ác mộng đã chìm ông xuống vực thẳm, về McGreavy và những nghi ngờ xuẩn ngốc của hắn. Nhưng ông biết ông không thể làm vậy được, ông là bác sĩ còn nàng là bệnh nhân, tệ hơn nữa ông yêu nàng mà nàng đã là vợ của một người mà ông chưa hề biết đến.

Nàng đứng nhìn ông. Bác sĩ gật đầu chẳng tin vào lời nói của mình.

- Tôi thích Carol lắm - Anne nói - Tại sao người ta lại giết cô ấy?

- Tôi chẳng biết nữa - Judd nói.

- Cảnh sát cũng không biết thủ phạm ư?

"Biết không nhỉ?" Judd chua chát nghĩ thầm - "nếu như nàng biết được..."

Anne tò mò nhìn ông.

- Cảnh sát có một số giả thiết - Judd nói.

- Tôi biết bác sĩ phải chịu đựng khủng khiếp như thế nào. Tôi muốn đến để chia buồn với ông vì tôi cũng không chắc là ông làm việc ngày hôm nay.

- Tôi định cũng chẳng làm việc - Judd nói - nhưng lại có mặt ở đây. Bây giờ cả hai chúng ta ở đây, sao mình không nói về chuyện của cô một chút nhỉ?

Anne ngập ngừng.

- Tôi chắc chắn rằng không còn điều gì để nói nữa.

Judd nghe tim mình đập thành thịch. "Lạy Chúa, xin đừng để nàng nói rằng con sẽ không được gặp nàng nữa".

- Tôi sắp đi châu Âu với chồng tôi vào tuần tới.

- Thật tuyệt quá - Ông cố gượng một câu.

- Tôi ngại rằng tôi đã làm bác sĩ mất nhiều thời giờ, tôi xin lỗi bác sĩ.

- Ồ không đâu - Judd nói. Ông thấy giọng mình lạc đi. Nàng sẽ bỏ ông mà đi, tất nhiên nàng không biết điều đó. Ông thật ấu trĩ về nghề nghiệp, ông tự nhủ như vậy trong khi lòng ông lại quặn thắt vì nàng sắp ra đi mãi mãi.

Anne mở ví, lấy ra một ít tiền. Nàng có thói quen trả tiền mặt sau mỗi lần khám bệnh, không giống những bệnh nhân khác thường trả ông bằng séc.

- Không - Judd nói nhanh - Cô đến đây như một người bạn, tôi rất vui.

Judd đã làm một điều tử trước tới giờ ông chưa từng làm với bệnh nhân nào. Ông nói với nàng:

- Tôi muốn cô trở lại một lần nữa.

Nàng lặng lẽ nhìn ông.

- Tại sao vậy bác sĩ?

"Vì tôi không thể để em ra đi sớm như vậy" - Ông nghĩ - " Vì tôi sẽ không bao giờ gặp lại ai được như em nữa, vì tôi ước gì được gặp em trước đây, vì tôi yêu em, em biết không?" Ông nói to:

- Tôi nghĩ là chúng ta nên gút lại vấn đề, kiểm tra lại cho chắc rằng cô thực sự đã khỏi bệnh.

Nàng cười tinh nghịch.

- Ý bác sĩ là muốn tôi trở lại vì đã "ghiền" chữa bệnh ở đây sao?

- Đại loại như thế - Ông nói - cô sẵn sàng chứ?

- Tất nhiên nếu bác sĩ muốn - cô đứng lên - tôi chưa có cơ hội nào để qua đó bác sĩ thi thố tài năng nhưng tôi biết ông là một bác sĩ tuyệt vời. Nếu khi nào tôi cần tôi sẽ đến bác sĩ.

Nàng đưa tay ra, ông nắm lấy một bàn tay vững vàng, ấm áp. Ông cảm thấy một luồng điện chạy qua người và lấy làm lạ vì nàng như chẳng cảm thấy điều gì cả.

- Tôi sẽ đến vào thứ 6 - nàng nói.

- Vâng thứ 6.

Ông nhìn cô đi ra cửa riêng đến hành lang rồi gieo mình xuống ghế. Trong đời, ông chưa bao giờ cảm thấy hoàn toàn cô độc đến thế. Nhưng ông không thể ngồi đây mà chẳng làm gì cả. Phải có một giải đáp, nếu như McGreavy không chịu đi tìm, ông phải khám phá ra nó trước khi McGreavy nghi ngờ ông hai vụ giết người cùng một lúc mà ông không thể chứng minh rằng mình vô can. Người ta có thể bắt ông bất cứ lúc nào, điều đó có nghĩa là cuộc đời, sự nghiệp của ông bị huỷ hoại. Ông yêu một cô gái đã có chồng và chỉ được gặp nàng một lần nữa thôi. Ông tự buộc mình phải nghĩ đến điều tươi sáng, ông không thể quanh quẩn mãi toàn truyện máu me chết chóc ấy.

Giờ nghỉ trong ngày trôi qua ngọt ngào. Một số ít bệnh nhân có quan tâm đến cái chết của Carol còn hầu hết những kẻ quấy rầy khác thì bàng quan đến nỗi họ chỉ nghĩ đến chính bản thân họ và những vấn đề liên quan mà thôi. Judd cố gắng tập trung tư tưởng nhưng bao ý nghĩ của ông cứ trôi dạt đến tận đâu đâu, cố tìm ra giải đáp cho những sự việc đã xảy ra. Ông bước đến tủ đựng băng để lượm lặt những gì ông đã bỏ sót.

Bảy giờ tối, sau khi vừa tiễn bệnh nhân cuối cùng ra, Judd đến tủ đựng rượu rót một ly rượu mạnh. Bỗng thấy ruột cồn cào, ông mới sực nhớ đến từ sáng đến giờ ông chưa có gì vào bụng. Nghĩ đến thức ăn, ông thấy mình muốn bệnh. Gieo mình xuống ghế, bác sĩ lại nghĩ đến hai cái chết. Không có một lịch sử bệnh án nào để bệnh nhân bị nghi ngờ là thủ phạm. Nếu là kẻ tống tiền thì chúng chỉ bắt cóc họ làm con tin, nhưng những kẻ này thường nhát gan, thường đánh vào điểm yếu của người khác. Nếu Carol bắt gặp kẻ đột nhập vào nhà thì hẳn sẽ giết nòng và hành động thật gấp rút và chớp nhoáng - một cú đánh chẳng hạn - chứ không tra tấn nòng. Cũng cần có một vài giả thiết khác nữa.

Judd ngồi đó thật lâu, tâm trí ông đang từ từ sàng lọc những biến cố trong hai ngày. Cuối cùng ông thở dài và không suy tưởng nữa. Nhìn đồng hồ, ông giật mình vì đã quá khuya!

Lúc bác sĩ rời văn phòng đã hơn 9 giờ đêm. Khi bước qua khỏi hành lang để ra đường, một luồng gió lạnh cắt thối tấp vào mặt ông. Tuyết lại bắt đầu rơi. Những bông tuyết xoáy tròn trên không rồi nhẹ nhàng rơi xuống phủ mọi vật khiến thành phố trông giống như một bức họa chưa khô, còn những cây cọ cứ đọng đưa rủ xuống những toà nhà chọc trời và đường phố những mảng xám xám và trắng trắng.

Một dấu hiệu trắng - đỏ to ở cửa sổ cửa hàng phía bên kia đường Lexington báo hiệu lễ giáng sinh. Ông quyết xua tan mọi ý nghĩ và bắt đầu thả bộ.

Đường phố vắng ngắt ngoại trừ một lũ hành xa xa đang hối hả về nhà với vợ hoặc người yêu. Judd tự nhủ không biết Anne đang làm gì. Có lẽ nòng đang ở nhà với chồng bàn chuyện anh ta ở cơ quan, thích thú quan tâm săn sóc nhau. Hay là họ đã đi ngủ và...Thôi đi! - Ông tự bảo mình, ngưng lại.

Không một chiếc xe trên con đường lộng gió, vì vậy trước khi đến ngã tư, Judd băng ngang qua mũi đường tam giác hướng về ga-ra nơi Judd vẫn đậu xe suốt ngày ở đó. Khi đến giữa đường, ông nghe thấy tiếng động sau lưng và quay lại. Một chiếc xe tang lớn, không đèn đang chạy về phía ông, bánh xe cố quét trên đường kéo theo lớp bụi tuyết nhẹ, nó còn cách ông độ vài chục thước. Một tên say ngu xuẩn, Judd nghĩ, hẳn đang tuột phanh và sẽ tự sát mất. Judd quay người lại và nhảy lên lề đường an toàn. Mũi xe bỗng quay hướng về phía Judd, chiếc xe tăng vọt tốc độ. Judd nhận ra chiếc xe tang đang cố tình tông vào ông thì đã quá muộn.

Điều cuối cùng ông còn nhớ là có một cái gì cứng ngắc đập mạnh vào ngực ông và một tiếng đổ sầm nghe như tiếng sấm. Con đường tăm tối bỗng nhiên loé sáng lên nhờ ánh nến, dường như có kẻ khám xét đầu ông. Trong tích tắc bị nến soi đó, Judd chợt hiểu ra mọi việc. Ông đã biết tại sao John Hanson và Carol Roberts bị giết. Cảm thấy phấn khởi, hãnh diện, Judd định bụng phải nói cho McGreavy biết. Rồi ánh sáng lụi tắt, chỉ còn lại bóng đêm ẩm ướt tĩnh mịch.

Nhìn bên ngoài, trụ sở cảnh sát số 19 trông giống như những ngôi trường bốn tầng, cổ kính và phong trần, gạch nâu, mặt tiền quét vôi, mái trắng xoá vì chồng chất những lớp phân chim từ đời này qua đời khác. Cảnh sát số 19 chịu trách nhiệm vùng Manhattan, từ đường 59 đến đường 86, từ đại lộ 5 đến sông Đông.

Một cú điện thoại từ bệnh viện gọi đến tổng đài cảnh sát lúc quá 10 giờ đêm, báo một tai nạn giao thông mà hung thủ đã chạy mất. Thám tử Bureau nhận tin này ban đêm, trụ sở cảnh sát

rất bận rộn, vì thời tiết này, nạn hiếp dâm và cướp bóc gia tăng dữ dội. Những đường phố vắng vẻ trở thành vùng đất hoang giá lạnh nơi hoành hành của những tên cướp, miếng mồi của chúng là những ai rủi ro đi lang thang tro tro vào lãnh địa của chúng.

Hầu hết các thám tử đều bỏ ngoài tai lời thông báo của thám tử Bureau ngoại trừ Angeli và một hạ sĩ cảnh sát, người xét hỏi một vụ tình nghi cố ý gây hoả hoạn.

Chuông điện thoại reo vang, Angeli nhắc máy. Đó là cô y tá ở bệnh viện thành phố trông coi bệnh nhân bị tai nạn hôm qua. Bệnh nhân xin được gặp trung úy McGreavy. McGreavy đã đi đến phòng lưu trữ hồ sơ. Khi cô y tá cho Angeli biết tên bệnh nhân anh bảo rằng sẽ đến ngay. Angeli vừa gác máy thì McGreavy bước vào, Angeli nói nhanh với anh về cú điện vừa rồi.

- Tốt hơn hết, chúng ta đến bệnh viện ngay - Angeli nói.

- Ông ta ở đây mà. Trước tiên để tôi hỏi đại úy xem tai nạn xảy ra ở đâu?

Angeli nhìn McGreavy quay số điện thoại, tự hỏi không biết đại úy Bertelli có nói lại với McGreavy câu chuyện giữa ông và mình không - một mẫu điện thoại xoay quanh vấn đề.

- Trung úy McGreavy là một tay cừ khôi đấy - Angeli nói - nhưng tôi nghĩ anh ấy vẫn còn bị tác động bởi những chuyện xảy ra cách đây 5 năm.

Đại úy Bertelli nhìn anh một lúc lâu, ánh mắt lạnh lùng.

- Anh muốn phê phán anh ấy mưu hại bác sĩ Stevens để trả thù cho bạn chứ gì?

- Thừa đại úy, tôi không hề có ý phê phán anh ấy điều gì cả. Tôi chỉ nghĩ là đại úy cũng nên nhận thức rõ tình huống đó.

- Thôi được, tôi ghi nhận điều này. Và buổi họp chấm dứt.

Cuộc điện đàm của McGreavy mất ba phút trong khi McGreavy vừa ghi chép vừa càu nhàu thì Angeli nóng ruột cứ đi qua, đi lại. Mười phút sau, hai thám tử nhà ta đã trên chiếc xe tuần tra đến bệnh viện.

Phòng của Judd nằm ở tầng 6, cuối dãy hành lang dài ảm đạm, mùi bệnh tật xông lên khắp bệnh viện. Cô y tá gọi điện thoại lúc này đang đón dẫn hai người vào phòng Judd.

- Ông ta thế nào rồi cô? - McGreavy hỏi cô y tá.

- Bác sĩ sẽ nói cho các ông sau - Cô ta trả lời vắn tắt, rồi lại miễn cưỡng tiếp - thật là kỳ diệu, ông ta thoát chết nhưng bị chấn thương, xương sườn thâm tím, và bị đau cánh tay trái.

- Ông ta có tỉnh không cô? - Angeli hỏi.

- Vâng có, chúng tôi phải vất vả lắm mới giữ được ông ấy trên giường - Cô quay sang nói với McGreavy - ông ấy cứ nhắc đi nhắc lại là phải gặp ông cho kỳ được.

Họ bước vào phòng, trong phòng tất cả 6 giường đều có người nằm. Cô y tá chỉ vào cái giường ở góc cuối phòng có màn ngăn, McGreavy và Angeli bước tới đứng phía sau bức màn.

Judd chống người ngồi dậy trên giường mặt tái nhợt, một miếng thuốc dán to tướng trên trán, tay trái bị đeo băng quàng lên cổ. McGreavy nói:

- Tôi nghe nói ông bị tai nạn.

- Không phải tai nạn - Judd nói - mà có kẻ cố tình giết tôi.

Giọng ông yếu và run run.

- Ai vậy? - Angeli hỏi.

- Tôi không biết, nhưng tất cả đều khớp nhau - ông quay sang McGreavy - Không phải tên sát nhân tìm giết Hanson hay Carol đâu, mà chính tôi đây.

McGreavy nhìn bác sĩ ngạc nhiên.

- Điều gì đã làm ông nghĩ vậy.

- Hanson bị giết vì anh ta mặc áo mưa màu vàng của tôi. Hẳn là chúng ta trông thấy tôi mặc áo mưa đó đi vào văn phòng, khi Hanson trở ra mặc áo đó, chúng lầm tưởng anh ta là tôi.

- Có thể lắm - Angeli nói.

- Chắc thế rồi - McGreavy nói, và quay sang Judd.

- Khi chúng đã biết là giết lầm người, chúng mới đột nhập vào văn phòng ông, xé quần áo ông ra và phát hiện ông đúng là một cô gái da màu, chúng nổi điên lên đập ông chết chứ gì?

- Carol bị giết vì chúng thấy cô có mặt ở đó lúc chúng đến tìm tôi. - Judd nói.

McGreavy lấy cuốn sổ từ túi áo khoác và ghi chép những điều cần thiết.

- Tôi vừa nói chuyện với đại úy khu vực nơi xảy ra tai nạn.

- Không phải là tai nạn đâu!

- Theo báo cáo của cảnh sát thì ông đi ẩu, vi phạm luật giao thông.

Judd trở mắt ra nhìn anh ta.

- Đi ẩu à? - Ông lập lại một cách yếu ớt.

- Ông băng qua giữa đường mà bác sĩ?

- Lúc ấy không có một chiếc xe nên tôi...

- Có một chiếc xe - McGreavy sửa lại chỉ ví ông không thấy thôi. Trời đang mưa tuyết nên khó mà nhìn thấy rõ được. Bỗng ông từ đâu bước ra, tài xế đạp phanh, trượt phanh tông phải ông. Anh ta sợ quá nên bỏ chạy.

- Không phải chuyện xảy ra như vậy đâu. Hẳn không bật đèn pha xe.

- Vậy là ông cho rằng đây là bằng chứng hẳn đã giết Carol và Hanson à?

- Có kẻ cố tình giết tôi - Judd khẳng khẳng lập lại.

McGreavy lắc đầu:

- Sẽ không làm việc được đâu bác sĩ ơi!

- Còn vương điều gì mà anh không làm việc được? - Judd hỏi.

- Ông thật sự trông mong tôi bắt đầu gỡ rối từ một kẻ giết người tưởng tượng trong khi ông đang cố ếm nhem mọi việc ư? - giọng McGreavy tự nhiên đánh lại - Ông có biết là cô nhân viên của ông đang có thai không?

Judd nhắm mắt buông đầu xuống gối. Vậy ra là điều Carol muốn nói với ông sao? Ông đã đoán đúng một nửa, giờ đây McGreavy sẽ nghĩ là...ông mở choàng mắt ra, giọng mệt mỏi.

- Không, tôi không làm thế đâu!

Đầu Judd lại nhức như búa bổ. Cơn đau chợt trở lại. Ông nuốt nước bọt để xua đi cảm giác buồn nôn ập đến. Ông định bấm chuông gọi y tá nhưng thật đáng nguyên rủa nếu ông làm cho McGreavy toại nguyện.

- Tôi đã lục lại hồ sơ ở phong lưu trữ thành phố - McGreavy nói - Ông định nói sao với tôi nếu tôi bảo rằng cô nhân nhỏ nhắn đáng yêu đang mang thai ấy đã làm nghề móc túi trước khi đến làm việc cho ông.

Judd nhức đầu dữ dội hơn.

- Ông có biết điều đó không bác sĩ Stevens. Thôi ông khỏi trả lời, tôi trả lời thay cho ông. Ông biết vì ông đã xin bảo lãnh cho cô ấy trong một phiên xử đêm cách đây 5 năm, lúc cô ta bị bắt vì đang chài khách. Đúng không nào? Bây giờ thì điều đó chẳng còn xa lạ gì đối với một bác sĩ khả kính đã che giấu một con móc túi làm nhân viên trong văn phòng của giới thượng lưu.

- Chẳng có ai sinh ra làm móc túi cả - Judd nói - tôi chỉ cố giúp cô bé mười sáu tuổi có cơ hội đổi đời thôi.

- Và để có một cái đuôi bé nhỏ tự do bên cạnh chứ gì?

- Đầu óc anh thật là bẩn thỉu!

McGreavy cười gằn.

- Sau đêm xử án ấy, ông đã đưa nàng ta đi đâu?

- Về nhà tôi.

- Và nàng ngủ ở đấy?

- Vâng.

McGreavy ngoác miệng cười đến mang tai.

- Đẹp mặt ông thật đấy! Ông đưa một con bé xinh xắn tử toà án về nhà cho ngủ qua đêm. Lúc ấy ông cần gì? Nếu thật tình ông không có gì với nàng ta, thì đó là cơ hội tốt chứng minh ông là một tên đồng tính luyến ái. Thử đoán xem nếu ông bị đồng tính luyến ái thì ai dính líu với ông về chuyện ấy? Phải rồi, John Hanson. Còn nếu ông ngủ với Carol thì ông còn vô số cơ hội tốt đẹp khác để ông tiếp tục cho đến khi nàng có thai. Vậy mà giờ đây ông nằm trơ tráo ra đây bịa đặt ra một câu chuyện về một kẻ điên nào đó đang dạo quanh tìm giết người ta ư?

McGreavy quay ngoắt ra khỏi phòng mặt bùng bùng nổi giận.

Judd đau đầu đến cực độ.

Angeli ái ngại nhìn ông.

- Bác sĩ không sao chứ?

- Anh hãy cố giúp tôi - Judd nói - có kẻ muốn giết tôi - giọng ông thảm thiết như một bài điệu ca.

- Ai mà có một động lực để giết ông vậy bác sĩ?

- Tôi không biết.

- Ông có kẻ thù nào không?

- Không.

- Ông có bao giờ ngủ với vợ hoặc người yêu của kẻ khác không?

Judd lắc đầu và lập tức hối hận vì đã cử động.

- Ông có thừa hưởng tài sản của gia đình, họ hàng mà có người muốn chiếm đoạt không?

- Không.

Angeli thở dài:

- Thôi được rồi. Vậy là không có một động lực nào thúc đẩy một ai đó muốn giết ông. Còn các bệnh nhân của ông thì sao? Tôi nghĩ tốt hơn là ông nên đưa cho chúng tôi danh sách bệnh nhân của ông để chúng tôi kiểm soát lại.

- Tôi không thể làm điều đó được.

- Tôi chỉ cần xem tên họ thôi mà.

- Tôi rất tiếc là không được - Judd cố gắng lắm mới nói được - nếu tôi là nha sĩ hoặc bác sĩ chữa bệnh về chân tôi sẽ đưa danh sách cho anh ngay. Anh không thấy sao? Những bệnh nhân này đều có vấn đề, hầu hết là vấn đề nghiêm trọng. Nếu các anh bắt đầu tra hỏi họ thì không những họ bị rối loạn mà vô tình các anh huỷ diệt niềm tin của họ nơi tôi. Tôi chẳng thể nào chữa trị cho họ được nữa. Vì vậy tôi không thể đưa cho các anh được.

Ông ngã người xuống gối trở lại, trông mệt lả.

Angeli lặng lẽ nhìn ông rồi hỏi:

- Một người lúc nào cũng nghĩ mình sắp bị giết thì bác sĩ gọi là gì?

- Người bệnh hoang tưởng - Judd nói - Ông chạm phải ánh mắt của Angeli - Anh không nghĩ là tôi bị...?

- Ông hãy tự đặt mình vào vị trí của tôi xem - Angeli nói - Nếu tôi nằm trên giường nói chuyện

như ông, còn ông là bác sĩ ông sẽ nghĩ như thế nào?

Judd nhắm mắt lại để chống lại những cơn đau nhói trong đầu. Ông nghe giọng Angeli nói tiếp.

- McGreavy đang chờ tôi.

Judd mở choàng mắt.

- Khoan đã... Hãy cho tôi một cơ hội chứng minh là tôi nói thật.

- Bằng cách nào?

- Nếu ai đó đang cố tình tìm cách giết tôi thì cứ để họ tiếp tục. Tôi cần có một người nữa ở cạnh tôi. Lần sau nếu họ thực hiện lại ý đồ thì người ấy sẽ bắt chúng.

Angeli nhìn Judd.

- Bác sĩ Stevens, nếu có người thực sự muốn giết ông thì tất cả cảnh sát trên thế giới này cũng chẳng thể nào ngăn chặn họ được đâu. Chúng sẽ giết ông không hôm nay thì ngày mai, không nơi này thì nơi khác bất kể ông là ma, tổng thống hay phó thường dân. Mạng sống của ông chỉ như mảnh chỉ treo chuông, chỉ căng một giây thôi là hết.

- Chẳng còn gì ư? Các anh có thể cố gắng một chút nào chẳng?

- Tôi xin khuyên bác sĩ một vài điều như thế này, nên thay những ổ khoá mới ở cửa nhà ông, rà soát lại cửa sổ để gài chốt an toàn, đừng cho bất kỳ ai lạ mặt vào nhà, đừng để cho bất cứ người giao hàng nào vào nhà ngoại trừ do chính ông dặn.

Judd gật đầu, thấy cổ họng khô và đau đớn.

- Chung cư nơi ông ở có một người gác cửa và một người trông coi thang máy - Angeli tiếp tục - Liệu ông tin được họ hay không?

- Người gác việc đã làm việc hơn mười năm nay, còn người trông thang máy cũng 8 năm. Tôi rất mực tin họ.

Angeli gật đầu tin tưởng.

- Tốt quá. Ông nhắc nhở họ cố để ý. Nếu họ cảnh giác thì khó có ai lẻn vào phòng ông được. Còn chỗ văn phòng ông thì sao? Ông sẽ tìm một nhân viên mới chứ?

Judd nghĩ một người lạ sẽ ngồi vào ghế của Carol. Một cơn giận dữ tuyệt vọng làm ông đau đớn đến thất cả người.

- Chưa chắc đâu.

- Bác sĩ nên tìm một nhân viên nam - Angeli nói.

- Tôi sẽ tính sau.

Angeli quay đi rồi dừng lại.

- Tôi có một ý này - anh ngập ngừng - nhưng chỉ cầu may thôi.

- Anh nói đi - Judd không thích cách nói cà kê của Angeli.

- Người đàn ông đã giết bạn của McGreavy...

- Ziffren.

- Anh ta có thật sự mất trí không?

- Vâng, người ta đã gửi anh ta đến bệnh viện bang Matteawan dành cho bệnh nhân bị thần kinh.

- Có thể hẳn ta đổ lỗi tại ông đẩy hẳn đi xa. Tôi sẽ rà lại cho chắc chắn rằng hẳn không trốn thoát hay đã được tha. Nhớ gọi điện thoại cho tôi nhé.

- Cám ơn anh - Judd nói với vẻ biết ơn.

- Đây là nhiệm vụ của tôi. Nếu quả thật ông có dính líu gì đến vụ này thì tôi sẽ giúp McGreavy bắt ông đấy, bác sĩ ạ!

Angeli quay đi, rồi lại đứng lại lần nữa.

- Bác sĩ đừng nói với McGreavy là tôi kiểm tra lại vụ Ziffren nhé.

- Vâng tôi sẽ không nói đâu.

Hai người nhìn nhau mỉm cười. Angeli rời khỏi phòng, còn lại một mình Judd.

Buổi sáng tình huống ảm đạm bây giờ còn ảm đạm hơn. Judd biết rằng ông sẽ bị bắt vì tội giết người ngoại trừ một thứ ông chưa biết - đó là con người của McGreavy.

McGreavy đang muốn trả thù và ông ta thể hiện tòi tệ đến nỗi là cứ đoán chắc từng li từng tí một điều là bằng chứng hiển nhiên. Vụ tông xe vừa qua có thể là một tai nạn không? Lúc ấy, trên đường đầy tuyết và chiếc xe tang lại có thể vô tình cán ông? Nhưng tại sao lại tắt đèn pha? Và từ đâu chiếc xe bỗng nhiên phóng ra?

Giờ thì ông đã tin chắc rằng thủ phạm sẽ tiếp tục tấn công - sẽ tấn công ông lần nữa. Với lý do đó, ông thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Peter và Norah Hadley đến bệnh viện thăm Judd. Hai vợ chồng biết tin ông tai nạn qua các báo buổi sáng.

Cùng tuổi với Judd nhưng Peter nhỏ bé và ốm yếu hơn. Hai người cùng quê, một tỉnh ở Nebraska và cùng học trường y.

Norah, cô nàng người Anh, tóc vàng, mũm mĩm với bộ ngực đồ sộ quá khổ, so với chiều cao khiêm tốn 1,57m. Nàng hoạt bát, thoải mái và chỉ cần sau năm phút nói chuyện người ta cảm thấy như đã quen nàng lâu lắm rồi.

- Trông anh thâm trầm quá - Peter vừa nói vừa ngấm ngấm phê bình bạn.

- Đó là điều tôi thích đấy, bác sĩ ạ. Dễ gì được làm một người bệnh.

Cơn đau đầu của Judd hầu như đã bớt hẳn, người ông cũng cảm giảm đau, chỉ còn là một nỗi đau âm ỉ.

Norah trao cho ông một bó hoa cẩm chướng, nàng nói:

- Chúng tôi mang đến cho anh bạn thân yêu một ít hoa đây. Tội nghiệp, anh xui thật đấy.

Cô cúi xuống hôn lên má Judd.

- Chuyện xảy ra thế nào? - Peter hỏi.

Judd do dự.

- Một tai nạn mà hung thủ chạy mất.

- Thật là hoạ vô đơn chí, phải không? Tôi đã đọc báo về Carol, thật tội nghiệp cô ấy.

- Thật hãi hùng - Norah nói - Tôi rất thích cô ấy.

Judd cảm thấy cổ họng mình đau xé.

- Tôi cũng thế.

- Có chứng cứ nào để bắt tên quỷ sứ đã gây nên tội? - Peter hỏi.

- Họ đang truy lùng đấy.

- Tờ báo sáng nay có nói rằng trung úy McGreavy đang bí mật bắt giữ ai đấy mà. Anh có biết gì về việc ấy không?

- Ít thôi! - Judd nói khô khan - McGreavy muốn giữ tôi đến ngày hẹn.

- Anh chưa biết đâu, khi thật sự cần đến họ, cảnh sát tuyệt vời lắm đấy! - Norah nói.

- Bác sĩ Harris đã cho tôi xem hình chụp X-quang của anh. Có một vài vết bầm - không chấn thương, chỉ vài hôm nữa là anh sẽ xuất viện đấy.

Nhưng Judd biết rằng mình cũng chẳng có thì giờ rảnh rỗi.

Họ nói đủ thứ chuyện trong nửa tiếng đồng hồ, cố ý né tránh chuyện Carol Roberts. Cả Peter và Norah đều không biết John Hanson là bệnh nhân của Judd. Vì một lý do riêng nào đó, McGreavy giữ kín chuyện này trước báo chí.

Khi hai vợ chồng Peter đứng lên từ giã, Judd xin được nói chuyện riêng với Peter về Harrison Burke.

- Tôi xin lỗi anh - Peter nói - khi tôi gửi ông ấy đến anh, tôi biết là ông ấy bị khá trầm trọng nhưng tôi hy vọng vẫn còn kịp để anh chữa trị ông ấy. Tất nhiên là anh cũng phải tống khứ ông ta đi thôi. Anh định khi nào làm việc ấy?

- Ngay sau khi tôi xuất viện - Judd nói. Và ông biết rằng ông ấy đang nói dối. Ông không muốn thế, chưa muốn thế. Trước tiên ông muốn tìm xem Burke có thể dính líu gì đến hai vụ án vừa rồi không?

- Nếu anh có việc gì cần đến tôi hãy gọi điện nhé ông bạn vàng của tôi.
Và Peter rời khỏi phòng.

Judd nằm đó, lên kế hoạch sắp tới. Nếu không có một động cơ hợp lý nào thúc đẩy ai đó cố tình giết ông, thì chỉ có khả năng là tên giết người ấy phải dính líu đến một người tâm thần không bình thường, hoặc có ai đó bất bình với ông. Ông nghĩ chỉ có thể hai người rất phù hợp với giả thiết là Harrison Burke và Amos Ziffen - người đã giết bạn đồng nghiệp của McGreavy.

Nếu Burke không có một chứng cứ nào dính líu đến buổi sáng Hanson bị giết, thì Judd sẽ nhờ thám tử Angeli kiểm tra hẳn thêm nữa. Nếu Burke có bằng chứng, hẳn ông ấy chỉ tập trung đến Ziffen. Bức rèm sậu nào bao phủ ông bắt đầu vén lên. Ông cảm thấy cuối cùng mình cũng làm được điều gì đó. Bỗng nhiên ông nôn nóng được xuất viện.

Ông bấm chuông gọi y tá và xin gặp bác sĩ Harris. Mười phút sau, Harris bước vào phòng. Ông lùn tịt, mắt xanh sáng, chùm tóc đen nhô ra hai bên má. Judd đã biết ông lâu lắm và luôn tôn trọng ông.

- Ồ, "người đẹp" thức rồi đấy à. Trông phờ phạc quá.

Judd mệt cả người khi nghe thấy vậy.

- Tôi thấy khoẻ rồi - Judd bèn nói dối - Tôi muốn xin bác sĩ được xuất viện.

- Bao giờ?

- Ngay bây giờ ạ!

Bác sĩ nhìn ông trách móc:

- Anh vừa mới vào đây mà. Tại sao anh không nằm lại vài ngày nữa? Tôi sẽ cho vài y tá bị mắc chứng bệnh cuồng dâm vào đây làm bạn với anh và giữ anh lại.

- Xin cảm ơn Seymour. Thật sự tôi cần phải về nhà mà bác sĩ.

Bác sĩ Harris thở dài.

- Thôi được anh cũng là bác sĩ mà. Riêng tôi tôi chẳng muốn tra tấn anh trong hoàn cảnh này làm gì.

Ông nhìn Judd vẻ chiều chuộng:

- Anh cần tôi giúp gì nữa không nào?

Judd lắc đầu.

- Tôi sẽ bảo cô Bedpan soạn quần áo cho anh.

Ba mươi phút sau, cô nhân viên gọi taxi cho ông.

Đúng 10 giờ 15 phút ông đã có mặt ở văn phòng.

Chương 6

Bệnh nhân đầu tiên, Teri Washburn, đang ngồi đợi ở hành lang. Hai mươi năm trước, Teri là một trong những ngôi sao sáng chói nhất ở phim trường Hollywood. Ngôi sao này mờ nhạt nhanh và nàng lấy một người buôn gỗ ở Oregon rồi lại gầy gò giữa đường. Từ đó đến nay đã năm hoặc sáu lần lập gia đình và hiện nàng đang sống ở New York với người chồng sau chót, một nhà nhập cảng hàng hoá. Khi Judd đến hành lang, nàng ngược lên giận dữ.

- À, bác sĩ - nàng nói với giọng định trách móc nhưng khi trông thấy ông nàng im bật.
- Bác sĩ có chuyện gì vậy? - Nàng hỏi dồn dập - Trông ông cứ như vừa đấu quyền anh xong ấy.
- Chỉ một tai nạn xe sơ sơ vậy thôi. Xin lỗi tôi đã đến trễ hẹn nhé.

Ông mở cửa, đưa Teri vào phòng khách. Trước mặt ông là bàn ghế trống vắng của Carol.

- Em có đọc bài báo viết về Carol - Teri nói, giọng xúc động - một vụ giết người vì tình hả bác sĩ?
- Không - Judd đáp cộc lốc và mở cửa phòng khám bệnh bên trong. - Xin chờ tôi 10 phút nhé.

Ông đi vào văn phòng, trả lại lịch hẹn và bắt đầu quay số điện thoại đến từng bệnh nhân thông báo ông đã làm việc lại trừ ba người. Ngực và tay ông đau nhói mỗi lần ông cử động, đầu ông bắt đầu nhức trở lại. Ông mở ngăn kéo lấy hai viên Darvan uống với một ly nước. Ông bước ra phòng khách mời Teri vào. Ông cố bình thản gạt đi hết mọi chuyện để thanh thản nói chuyện với bệnh nhân. Teri nằm xuống tràng kỷ, váy vén cao và bắt đầu nói chuyện.

Cách đây 20 năm, sắc đẹp của Teri Washburn đã gây sóng gió cho biết bao gã si tình, bây giờ nàng vẫn chưa phai nét quyến rũ. Judd chưa từng thấy ai có đôi mắt to dịu dàng và ngây thơ đến như vậy. Chung quanh đôi môi nóng bỏng ấy đã xếp hàng vài nếp nhăn nhưng vẫn còn khiêu gợi. Ngực nàng tròn lẳn và chắc nịch dưới lớp áo hoa bó sát người. Judd nghĩ nàng có bơm ngực nhưng ông đang chờ nàng tự khai ra. Thân hình thư giãn của nàng vẫn còn đẹp, có điều chân nàng hơi to.

Lúc này hoặc lúc khác, hầu hết các nữ bệnh nhân của Judd đều nghĩ là họ yêu ông, một biến chuyển tự nhiên giữa bệnh nhân - bác sĩ thành ra bệnh nhân - người bảo hộ - tình nhân. Nhưng ở Teri thì khác hẳn ngay từ phút đầu tiên bước vào phòng bác sĩ, nàng luôn cố gợi chuyện yêu đương với Judd, bằng mọi cách nàng cố hết sức quyến rũ ông - quả thật Teri quá sức sành sỏi trong chuyện này. Cuối cùng Judd phải cảnh báo nàng nếu không đứng đắn lại thì ông sẽ chuyển nàng đến một bác sĩ khác. Từ đó nàng đối xử với ông có đứng đắn hơn, cố ngấm nghĩa ông, cố chờ dịp chớp được sơ hở, yếu điểm của ông.

Một y sĩ người Anh nổi tiếng đã chuyển nàng đến Judd sau khi xảy ra một vụ xì-căng-đan nhơ nhuốc ở Antibes. Một phóng viên người Pháp của một tờ báo lá cải đã phỉ báng Teri đi nghỉ cuối tuần trên du thuyền của một trùm tư bản nổi tiếng người Hy Lạp. Cô ta đã ngủ cả với ba người em của ông này khi ông phải đáp máy bay sang Rome một ngày để giải quyết công việc. Câu chuyện được ém nhem ngay lập tức, anh chàng phóng viên ấy phải rút lại bài chỉ trích của mình đã đăng trên báo rồi sau đó bị sa thải một cách êm thấm. Ngay từ buổi gặp gỡ đầu tiên với Judd, Teri đã khoe khoang rằng chuyện ấy có thực.

- Thật là ngông cuồng - cô ta nói - Lúc nào em cũng nghĩ đến tình dục và chẳng bao giờ thấy đủ cả.

Nàng ta xoa tay vào hông, tốc váy lên và đưa mắt ngây thơ nhìn Judd.

- Có hiểu ý em không, cưng của em ời? - Cô nàng ỡng ẹo hỏi.

Từ lần đầu tiên, Judd đã biết khá nhiều về Teri. Cô ta từ một tỉnh nhỏ khai thác mỏ than ở vùng Pensyl-Vania.

- Cha em là một người Polack lắm lì ít nói. Ông luôn say xỉn mỗi tối thứ bảy từ chỗ làm - nghề thợ máy xe lửa - rồi lại về leo lên người mẹ già cỗi của em.

Mới 13 tuổi, Teri đã có thân hình nảy nở trên khuôn mặt thiên thần. Nàng đi theo sau thùng rác đổ than cùng với thợ mỏ để kiếm tiền. Một ngày kia khi cha nàng biết chuyện, ông đến túp lều bé nhỏ của họ gào thét văng tục rồi đuổi mẹ Teri đi. Ông đã khoá cửa lại, lòi dây thắt lưng to bản ra bắt đầu đánh đập Teri. Khi ngừng tay, ông dè ra cường hiếp luôn nàng.

Judd nhìn chăm chặp Teri, nghe nàng tả lại cái hình tượng ấy với nét mặt bình thản, chẳng mấy may xúc động hay giận dữ.

- Đó là lần cuối cùng em gặp cha mẹ.

- Cô bỏ đi nơi khác à? - Judd nói.

Teri vận người trên tràng kỷ với vẻ ngạc nhiên.

- Bác sĩ hỏi gì em?

- Sau khi cha cô cưỡng hiếp cô...

- Chạy đi à? - Teri nói xong, ngửa đầu ra sau cười một tràng dài. - Em thích điều đó mà bà mẹ nanh ác của em lại đuổi em đi!

Judd bật máy ghi âm, ông hỏi:

- Cô thích nói về chuyện gì?

- Trời đất ời, tại sao chúng mình không phân tích ông để hiểu xem tại sao ông lại quá chân thật đến thế.

Bác sĩ cứ phớt lờ đi.

- Tại sao cô lại cho rằng cái chết của Carol là một vụ án vì tình.

- Bởi vì đối với em mọi thứ đều gọi đến tình dục thôi cưng ạ.

Nàng ta uốn éo làm cái váy tốc lên cao tí nữa.

- Kéo váy xuống đi Teri à.

Nàng ngây thơ nhìn ông:

- Em xin lỗi... bác sĩ, ông lại quên mất một bữa tiệc sinh nhật đáng kể hôm tối thứ bảy vừa rồi.

- Cô hãy kể đi nào.

Nàng do dự, giọng nàng có pha chút lo lắng bất thường:

- Bác sĩ không ghét em chứ?

- Tôi đã nói với cô là cô không cần sự đồng ý của tôi mà. Duy nhất chỉ cần chính cô đồng ý là được rồi. Dù phải hay quấy đi nữa thì cũng là thứ luật lệ do chúng ta tự đặt ra để chơi trò chơi với người khác. Nếu không có thứ luật chơi ấy, không thể có trò chơi được, nhưng cũng đừng bao giờ quên luật chơi do chính chúng ta tạo ra.

Đột nhiên im lặng. Một lúc sau, nàng nói:

- Bữa tiệc ấy có nhạc sống. Chồng em thuê một ban nhạc 6 người.

Judd chờ nàng nói tiếp. Nàng lại vặn người nhìn bác sĩ.

- Có chắc rằng bác sĩ không xem thường em không?

- Tôi muốn giúp cô. Chúng ta cũng làm nhiều việc đáng xấu hổ rồi nhưng điều đó không có nghĩa là chúng ta cứ tiếp tục làm nữa đâu.

Nàng nhìn ông chăm chú một lúc rồi lại nằm xuống tràng kỷ.

- Em đã bao giờ nói cho bác sĩ biết là em nghi chồng em, Harry, bị liệt dương chưa nhỉ?

- Rồi.

Nàng nói liên miên:

- Ông chồng em thật tình chẳng làm gì em suốt từ khi cưới nhau đến giờ. Ông ta luôn luôn bào chữa bằng những lý do chết tiệt... à.... - Môi nàng cong cớn với vẻ cay đắng. - Ừ... tối thứ bảy em đã ngủ với ban nhạc trong lúc Harry đang xem.

Nàng ta bắt đầu khóc.

Judd đưa cho nàng một ít khăn giấy và ngồi nhìn nàng một cách chăm chú. Teri luôn phải trả một giá rất đắt về những thứ nàng có được trên đời. Lần đầu tiên đặt chân đến phim trường Hollywood, nàng đã phải nhận công việc chạy bàn cho một quầy ăn phục vụ khách trong xe hơi, để kiếm tiền đi học một ông thầy dạy kịch loại tồi hạng bét. Trong vòng một tuần, nàng đã tấn công ông thầy tới tấp, làm tất cả việc vặt trong nhà thầy và giữ rịt thầy trong phòng ngủ. Vài tuần sau, nàng nhận ra ông thầy chẳng thể nào tạo được cho nàng một công việc hào hứng mặc dù ông rất cố sức, thế là nàng bỏ ông ta và xin làm thủ quỹ cho một cửa hàng bách hoá trông khách sạn Beverly Hills. Nhân dịp lễ giáng sinh, một vị cũng thuộc hàng chức sắc trong làng phim tình cò đến mua vét quà cho vợ, đã đưa cho Teri tấm danh thiếp và hẹn nàng gọi điện cho ông ta. Một tuần sau, Teri được gọi đến trắc nghiệm tài năng diễn xuất. Nàng rất vụng về và cũng chẳng có bài bản nhưng nàng được đến ba ưu điểm: một khuôn mặt và một thân hình quyến rũ được người quay phim yêu và giám đốc phim trường đang giữ nàng trong tay.

Trong năm đầu, Teri Washburn xuất hiện trong từng đoạn phim ngắn của hàng chục bộ phim. Nàng bắt đầu nhận thư từ tới tấp. Những đoạn phim nàng đóng ngày càng dài hơn. Đến cuối năm vị ân nhân của nàng chết vì nhồi máu cơ tim, Teri lo sợ bị sa thải khỏi phim trường. Nhưng thay vào đấy, vị giám đốc mới lại gọi nàng vào phòng và báo cho nàng biết ông đã vạch cả một kế hoạch quy mô cho nàng. Nàng ký hợp đồng mới, thu nhập cao hơn, có nhà lớn và đẹp hơn với phòng ngủ gắn toàn kính.

Những vai diễn của Teri từ từ lên đến đỉnh cao trong hãng phim loại B và cuối cùng khi công chúng bày tỏ lòng ngưỡng mộ bằng cách đem tiền đến đặt sẵn ở văn phòng để được xem phim mới do Teri Washburn diễn xuất, nàng bắt đầu trở thành minh tinh điện ảnh hạng A.

Thời ấy đã xưa lắm rồi.

Judd cảm thấy hối tiếc cho nàng giờ đây đang nằm trên tràng kỷ, cố nén tiếng thốn thức.

- Cô uống chút nước nhé? - Ông hỏi.

- Kh...Không - nàng nói - em kh...khoẻ mà bác sĩ.

Nàng rút trong ví ra chiếc khăn tay hỷ mũi.

- Em thành thật xin lỗi bác sĩ - nàng nói - em đã xử sự như một con ngốc chết tiệt.

Nàng ngồi dậy.

Judd ngồi yên, chờ nàng bình tĩnh trở lại.

- Tại sao em lại lấy một người như Harry nhỉ bác sĩ?

- Đó là một câu hỏi quan trọng, cô có nghĩ là tại sao không?

- Em biết thế nào được cái quái quỷ ấy - Teri gào lên - Ông là bác sĩ tâm lý. Nếu em biết sự thể như vậy thì em lấy làm gì cái thứ ghê tởm ấy, bác sĩ nghĩ xem có phải không?

- Cô nghĩ điều gì?

Nàng nhìn ông chòng chọc, sừng sốt.

- Bác sĩ cho rằng tôi cứ lấy ư?

Nàng giận dữ đứng phắt lên.

- Tại sao, thật là ghê tởm! Bác sĩ nghĩ là tôi thích ăn nằm với ban nhạc sao?

- Mà cô có làm không?

Điên tiết, nàng vồ lấy lọ hoa và ném vào ông, nhưng chạm phải cạnh bàn vỡ tan.

- Trả lời ông rồi đấy chứ, bác sĩ?

- Không, lọ hoa ấy trị giá 200 đôla. Tôi sẽ gửi vào hoá đơn của cô.

Nàng tuyệt vọng nhìn Judd.

- Thật tình tôi thích nó ư? - Nàng thì thào.

- Cô hãy nói đi.

Nàng hạ thấp giọng hơn:

- Chắc em bệnh quá. Ôi, lạy Chúa. Em bị bệnh rồi, xin hãy cứu giúp em Judd ơi, hãy cứu em!

Judd đi qua chỗ nàng.

- Cô phải giúp tôi mới được.

Nàng gật đầu ngơ ngác.

- Tôi muốn cô về nhà và suy nghĩ những cảm tưởng của cô, Teri, không phải trong lúc cô đang làm việc mà là trước khi làm. Hãy nghĩ xem tại sao cô muốn làm thế. Khi cô biết được điều đó, cô sẽ biết về chính mình rất nhiều.

Nàng nhìn Judd một lúc, nét mặt dần giãn ra. Nàng lại lấy khăn tay ra hỷ mũi.

- Bác sĩ thật tuyệt vời - nàng nói đồng thời cầm ví và găng tay - tuần sau gặp lại bác sĩ nhé!

- Vâng, tuần sau - Ông mở cửa bên hành lang, Teri bước ra.

Ông đã thấy được giải đáp cho vấn đề của Teri, nhưng nàng phải tự làm việc mới được. Nàng phải học được rằng tình yêu không phải mua được mà nó phải tự hiến dâng. Nàng không thể chấp nhận một sự thật: tình yêu tự dâng hiến đến nàng trừ khi nàng tin tưởng rằng nàng đã xứng đáng đón nhận nó thì lúc đó Teri mới tiếp tục mua nó bằng cách sử dụng vốn quý giá duy nhất nàng có: thân thể nàng. Ông biết nỗi đau nàng đã vượt qua, nỗi thất vọng ê chề vì tự kinh tởm mình, ông thấy thương hại nàng. Nhưng chỉ còn cách duy nhất ông giúp được nàng là mang đến cho nàng một thái độ bàng quan và chẳng lệ thuộc vào ai. Ông biết đối với bệnh nhân, dường như ông xa vời và cách biệt với những vấn đề của họ, ở từ trên cao ban phát chút khôn ngoan. Nhưng đó là một phần rất cần thiết cho sinh mệnh, nếu nhìn từ lớp vỏ ngoài của phương thức chữa trị. Chứ thật ra, ông để tâm đến từng ly từng tí những vấn đề của bệnh nhân. Họ sẽ vô cùng sung sướng nếu biết rằng trong những cơn ác mộng, Judd thường mơ thấy toàn những điều quái quỷ của họ.

Trong suốt 6 tháng đầu tiên thực tập làm bác sĩ tâm thần, rồi lại chịu đựng hai năm thực hành phân tích cần thiết để trở thành bác sĩ tâm lý, Judd đã mắc phải chứng bệnh nhức đầu không rõ nguồn cơn. Ông mạnh dạn chấp nhận những triệu chứng của tất cả các bệnh nhân và ông phải mất cả năm trời mới có thể làm chủ được tình trạng căng thẳng, xúc động.

Judd đang lấy cuộn băng ghi âm của Teri ra, tâm trí ông lại quay về tình trạng tiến thoái lưỡng nan của chính mình. Ông đến chỗ để điện thoại quay số gọi khu vực cảnh sát số 19.

Người trực tổng đài nổi dây cho ông gặp thám tử Bureau. Giọng trầm trầm của McGreavy ở bên kia đầu dây:

- Trung úy McGreavy nghe đây.

- Xin vui lòng cho gặp thám tử Angeli.

- Chờ máy nhé.

Judd nghe tiếng lách cách đặt máy xuống ở đầu dây bên kia. Một lát sau, giọng Angeli vang lên:

- Thám tử Angeli nghe đây.

- Judd Stevens đây. Tôi không biết là anh tìm được tin tức gì chưa.

Sau một chút do dự Angeli mới cẩn thận trả lời:

- Tôi đã kiểm tra cả rồi.

- Tất cả tôi chỉ cần anh trả lời là "có" hay "không" thôi.

Trống ngực Judd đang đập thành thịch. Phải cố gắng lắm ông mới hỏi thêm được một câu nữa:

- Ziffen vẫn còn ở Matteawan chứ?

Thời gian như ngừng trôi trước khi Angeli trả lời.

- Vâng, hẳn ta vẫn còn ở đó.

Một làn sóng thất vọng dâng tràn.

- Ồ, tôi biết mà! - Judd cố nén thở dài.

- Tôi rất tiếc, bác sĩ ạ.

- Cảm ơn nhé - Judd từ từ gác máy xuống.

Vậy là còn lại Harrison Burke. Harrison Burke, một kẻ hoang tưởng tuyệt vọng lúc nào cũng tưởng mọi người tìm cách giết mình. Chắc là Burke đã quyết định tấn công trước chứ gì? John Hanson rời khỏi văn phòng Judd lúc 10 giờ 50 ngày thứ hai rồi bị giết sau đó vài phút. Judd phải tìm xem lúc đó Harrison có mặt ở văn phòng ông hay không? Ông tìm thấy số điện thoại ở văn phòng của Burke và quay số.

- Công ty Thép quốc tế đây - một giọng nói từ xa, không phải của người máy.

- Xin vui lòng cho gặp ông Harrison Burke.

- Ông Harrison à... Cảm ơn ông... Xin ông chờ một lát.

Judd đoán là thư ký của Burke nhắc máy. Nếu cô ta đi ra ngoài một chút thì Burke phải tự trả lời chứ.

- Văn phòng của ông Burke đây ạ - giọng một cô gái.

- Tôi là bác sĩ Stevens đây! Cô vui lòng cho tôi hỏi thăm một số tin tức được không ạ?

- Ồ, vâng thưa bác sĩ! - giọng cô nhẹ nhõm pha chút sợ hãi. Hẳn cô biết Judd là bác sĩ chữa bệnh cho Burke. Cô ấy đang mong đợi ông giúp đỡ chăng? Hay Burke đã làm cô bực mình?

- Tôi muốn hỏi về chương trình làm việc của ông Burke ấy mà. - Judd bắt đầu.

- Chương trình của ông ấy à? - cô ta chẳng cần che giấu nỗi thất vọng.

Judd nói nhanh:

- Cô nhân viên của tôi không còn làm việc nữa và tôi đang hệ thống lại sổ sách. Tôi thấy cô ta ghi buổi hẹn cho ông Burke vào lúc 9 giờ 30 ngày thứ hai tuần trước, xin cô vui lòng xem lại lịch của ông Burke vào sáng hôm ấy?

- Xin ông chờ cho một lát - cô nói với giọng hơi bất bình.

Judd đọc được những ý nghĩ của cô. Rằng ông chủ của cô sắp phá sản, còn vị bác sĩ của ông thì chỉ toàn quan tâm về tiền bạc. Vài phút sau, cô trở lại điện thoại:

- Tôi sợ là nhân viên của bác sĩ có ghi nhầm chẳng? - Cô nói với vẻ chanh chua - Ông Burke không thể có mặt ở văn phòng bác sĩ sáng thứ hai được.

- Có chắc vậy không cô? - Judd khẳng khái hỏi lại - Tôi thấy trong sổ ghi từ 9 giờ 30 đến...

- Tôi chẳng cần biết sổ của ông ghi gì ở đấy, bác sĩ à - nàng đã nổi giận, bực mình vì sự lì lợm của ông - Ông Burke bận họp ở văn phòng suốt buổi sáng thứ hai bắt đầu từ lúc 8 giờ.

- Ông ấy không thể chuồn đi độ một tiếng đồng hồ sao cô?

- Không đâu, thưa bác sĩ - cô nói - Ông Burke không bao giờ rời văn phòng trong suốt ngày hôm đó - giọng cô pha vẻ buộc tội - bác sĩ không thấy ông ấy đau à? Ông làm được gì để giúp ông ấy. Tôi sẽ báo với ông ấy là ông có gọi.

- Cũng không cần đâu, cô ạ - Judd nói - Xin cảm ơn cô nhé! Ông định nói thêm vài câu để cô ta yên tâm và thoải mái một chút nhưng ông chẳng biết nói gì cả. Ông gác máy.

Thế là hết, bao hy vọng tiêu tan. Cả Ziffren lẫn Harrison đều không thể là thủ phạm. Vậy thì còn ai khác nữa mà có động cơ thúc đẩy họ. Ông đã bị ném trở lại lúc khởi đầu. Một tên hay một bọn giết cô nhân viên và bệnh nhân của ông. Tai nạn chớp nhoáng kia là do chúng tính toán sắp đặt hay là ngẫu nhiên, nó đã xảy ra vào thời điểm đó thì hình như đã được cân nhắc cẩn thận. Nếu khách quan mà nói, Judd phải tự thú nhận rằng mình có lỗi là do biến cố mấy ngày qua chi phối. Nhưng trong thâm tâm, ông muốn xem đó là một tai nạn rủi ro. Sự thật đơn giản là chẳng ai có thể vì một động lực nào đó để giết ông. Ông quan hệ tuyệt vời với mọi bệnh nhân, nồng hậu với bạn bè. Ông không hề dựa vào hiểu biết của mình để hãm hại ai. Chuông điện thoại reo vang. Ông nhận ngay ra giọng nói thấp hơi khàn của Anne.

- Bác sĩ có bận lắm không?

- Ồ không đâu. Tôi sẵn sàng tiếp chuyện cô mà.

Giọng cô hơi thoáng lo lắng:

- Tôi đọc báo thấy tin anh bị tai nạn xe. Tôi định gọi anh sớm hơn nhưng chẳng biết gặp anh ở đâu hết!

Ông cố gắng nói giọng nhẹ nhàng:

- Không có gì trầm trọng cả. Nó chỉ huấn luyện cho tôi đừng nên đi ẩu nữa thôi cô ạ.

- Báo nói rằng đây là một tai nạn chớp nhoáng rồi thủ phạm chạy mất hả bác sĩ?

- Đúng vậy.

- Họ đã tìm ra thủ phạm chưa anh?

- Chưa. Chắc là có kẻ chơi khăm nào đó muốn bông đùa vậy thôi." Hừ, trong một chiếc xe hòm đen không đèn" - Judd nghĩ thầm.

- Anh có chắc như vậy không? - Anne hỏi.

Câu nàng hỏi làm ông ngạc nhiên.

- Ý cô muốn nói sao?

- Thật tình tôi cũng không biết nữa - giọng nàng có vẻ ngờ vực - Carol vừa mới bị giết xong và bây giờ lại đến chuyện này.

Thì ra nàng ghép hai chuyện này thành một vấn đề.

- Nghe như thể có một gã điên lảng vảng quanh đây?

- Nếu có thì cảnh sát đã tóm cổ hắn rồi - Judd trấn an nàng.

- Anh có đang bị nguy hiểm gì không vậy bác sĩ?

Lòng ông chợt ấm lại.

- Tất nhiên là không cô ạ.

Tự nhiên có một sự yên lặng lúng túng. Ông muốn nói với nàng nhiều nữa nhưng không tài nào nói được.

Không được ngộ nhận cú điện thoại thăm hỏi thân mật này nhé, đó chỉ là mối quan tâm tự nhiên của một bệnh nhân dành cho bác sĩ, không hơn không kém. Anne thuộc tuýp người sẵn sàng thăm hỏi bất kỳ ai trong cơn hoạn nạn. Vậy là chẳng có gì hơn thế nữa?

- Thứ sáu này cô vẫn đến chứ? - Judd hỏi.

- Vâng - nàng bỏ lửng câu nói, liệu nàng có thay đổi ý định không nhỉ?

- Đúng hẹn cô nhé - ông vụt nói nhanh. Tất nhiên đó không phải lời hẹn hò, mà là vì công việc.

- Vâng, xin chào bác sĩ.

- Xin chào bà Blake. Xin cảm ơn đã gọi cho tôi, cảm ơn rất nhiều - Ông gác máy, rồi miên man nghĩ về Anne. Chẳng biết chồng nàng có nghĩ rằng hắn là một người đàn ông may mắn lạ thường hay không?

Chồng nàng như thế nào nhỉ? Anne nói rất ít về anh ta, Judd hình dung ra một người đàn ông sâu sắc và lôi cuốn, anh ta là một nhà thể thao sáng giá, một nhà kinh doanh thành đạt, một mạnh thường quân hâm mộ nghệ thuật. Anh ta đúng là tuýp người Judd thích kết bạn nhưng ở một hoàn cảnh khác kia.

Vấn đề của Anne là gì mà nàng lại sợ bàn với chồng nhỉ? Và với cả bác sĩ tâm lý của nàng nữa? Với một người có nhân cách như Anne thì có thể là bị cảm giác tội lỗi về một vấn đề gì đó lúc trước khi cưới hoặc sau khi đã kết hôn. Judd không thể tưởng tượng ra được một việc làm vô ý, cấu thả của nàng. Có lẽ nàng sẽ kể cho ông nghe vào thứ sáu, buổi cuối cùng ông gặp nàng.

Giờ nghỉ trưa qua thật nhanh. Judd phải tiếp một số bệnh nhân không thể hoãn được. Khi bệnh nhân cuối cùng ra về, ông lấy cuộn băng mới nhất của Harrison, mở máy nghe lại và thỉnh thoảng lưu ý đến những điểm cần thiết.

Nghe xong, ông tắt máy. Chẳng chọn được cách nào hơn nữa. Sáng mai ông phải gọi điện cho giám đốc của Burke để thông báo về tình trạng của ông ta. Liếc nhìn qua cửa sổ, ông ngạc nhiên, đêm đã xuống tự bao giờ.

Gần 8 giờ tối, chẳng còn chú tâm đến công việc nữa, ông mới chợt thấy rã rời mệt mỏi. Bên xương sườn đau nhói, còn cánh tay bắt đầu nhức nhối. Phải về nhà thôi, và cần trầm mình trong bồn nước nóng để chịu.

Ông cắt hết băng ghi âm vào một ngăn bàn có khoá, ngoại trừ cuốn băng của Burke. Ông sẽ chuyển nó đến một bác sĩ tâm thần do toà án bổ nhiệm. Ông mặc áo khoác vào đi ra đến gần cửa thì chuông điện thoại reo.

Ông quay trở lại nhấc máy lên.

- Bác sĩ Stevens đây.

Đầu dây bên kia không có tiếng trả lời. Ông chỉ nghe thấy được tiếng thở nặng nề.

- Ai đấy?

Vẫn không có người đáp lại. Judd gác máy. Ông đứng lại một lúc, cau mày suy nghĩ. Chắc là ai đó gọi nhầm số. Ông tắt đèn, khoá cửa và đi về phía thang máy. Tất cả những người giúp việc đã về từ lâu. Còn những nhân viên bảo vệ ca đêm thì chưa đến vì quá sớm, duy chỉ còn Bigelow, người gác cửa còn ngồi đó.

Judd bước vào thang máy và nhấn nút. Không một dấu hiệu chuyển động. Ông nhấn nút lại lần nữa. Vẫn không nhúc nhích.

Vừa lúc đó, tất cả đèn trong hành lang vụt tắt.

Chương 7

Judd đứng trước thang máy, bóng tối dày đặc vây quanh. Ông cảm thấy có lúc tim như ngừng đập rồi lại đập liên hồi. Một nỗi sợ đột ngột ập lên người ông.

Ông sờ túi tìm hộp diêm. Chẳng may nó lại bị bỏ quên trong văn phòng rồi. Có lẽ đèn ở những tầng dưới vẫn sáng. Ông thận trọng dò dẫm tìm bước về phía cửa dẫn ra cầu thang. Ông đẩy cửa ra. Cầu thang cũng tối như mực. Cẩn thận nắm vào tay vịn, ông bắt đầu từ từ bước xuống cầu thang vẫn trong bóng tối dày đặc. Tít phía dưới, ông thấy một làn ánh sáng chập chờn đang lên cầu thang. Đột nhiên nghe thấy người nhẹ nhõm hẳn đi như được giải vây. Bigelow, người gác cổng. Ông hét lên:

- Bigelow, bác Bigelow, bác sĩ Stevens đây!

Giọng ông dội vào vách tường đá, vang vọng khắp thang lầu. Bóng đen cầm chiếc đèn cứ lặng lẽ, tiếp tục lăm lũi leo lên.

- Ai đó? - Judd hỏi lớn.

Vẫn chỉ là tiếng ông vang vọng lại. Bỗng nhiên, Judd chợt nhận ra đó là ai - Kẻ định ám sát ông. Có ít nhất hai tên, một tên cúp điện trong lúc một tên khác chặn ở thang lầu không cho ông trốn thoát.

Ánh lửa chớp chờn càng lúc càng gần hơn, nó chỉ còn cách ông độ hai hay ba tầng lầu nữa thôi và vẫn trèo lên mỗi lúc một nhanh hơn. Toàn thân Judd lạnh toát vì sợ, tim đập thình thịch còn chân như muốn khụy xuống đất. Ông quay người thật nhanh chạy lên tầng trên, chỗ cũ. Ông mở cửa và đứng nghe ngóng xem có ai đang chờ mình trong hành lang tối mịt? Tiếng chân bước lên cầu thang càng lúc càng rõ hơn.

Miệng ông khô lại, Judd quay người chạy vào hành lang tối đen như mực. Khi đến chỗ thang máy, ông bắt đầu đếm từng cánh cửa. Đây rồi, vừa về đến văn phòng, ông nghe thấy tiếng mở cửa cầu thang. Hốt hoảng, ông đánh rơi chùm chìa khoá. Ông mò mẫm như điên cuồng dưới sàn nhà, tìm thấy rồi, ông mở cửa phòng tiếp khách, lẻn vào trong rồi khoá hai lần cửa lại. Giờ thì không kẻ nào có thể mở được trừ khi có chìa khoá đặc biệt.

Bên ngoài hành lang, ông nghe tiếng bước chân đến gần. Đi vào phòng riêng bên trong, ông bật đèn, vẫn không sáng. Cả chung cư đều bị cúp điện. Ông khoá cửa phòng trong lại và đến chỗ điện thoại, ông mò mẫm quay số gọi tổng đài. Ba hồi chuông dài reo liên tục, có người nhắc máy. Judd đã nổi liên lạc được với thế giới bên ngoài rồi.

Giọng ông nhẹ nhàng:

- Thưa tổng đài, một trường hợp thật khẩn cấp. Tôi là bác sĩ Judd Stevens, xin cho gặp thám tử Frank Angeli ở khu vực cảnh sát 19, xin cô nhanh giúp tôi.

- Được rồi, ông cho số điện thoại đi.

Judd đọc số.

- Ông đợi một lát nhé.

Ông nghe tiếng có người đang cố mở cửa hành lang tiến vào phòng riêng. Chúng không thể vào được đó được vì bên ngoài không có quả dầm cửa.

- Xin cô nhanh lên cho.

- Vui lòng chờ một lát nhé! - một giọng trả lời lạnh lùng không lấy gì làm vội vã cả. Có tiếng o o trong điện thoại và tiếng trực ở tổng đài cảnh sát.

- Khu vực cảnh sát 19 nghe đây.

Tim Judd nháy thót trong lồng ngực.

- Xin gặp thám tử Angeli gấp, rất gấp ạ!

- Thám tử Angeli... đợi một chút nhé.

Bên ngoài hành lang, có chuyện gì đó đang xảy ra. Ông nghe tiếng như người cãi nhau, chắc hẳn muốn liên lạc với tên đầu tiên, chúng đang bàn bạc gì đây? Một giọng nói quen thuộc vang trong điện thoại.

- Thám tử Angeli không có đây, đồng nghiệp của anh ấy, trung úy McGreavy đây. Tôi có thể...

- Judd Stevens đây. Tôi đang ở trong văn phòng, đèn điện bị tắt ngấm hết cả và có kẻ đang cố đột nhập vào phòng để giết tôi.

Một sự im lặng nặng nề ở đầu dây bên kia.

- Nghe đây, bác sĩ - sao ông không đến đây, chúng ta nói chuyện và...

- Tôi không thể xuống được - Judd gần như thét lên - có người đang tìm giết tôi.

Lại một sự yên lặng ở đầu dây bên kia. McGreavy không tin ông và cũng chẳng đến giúp ông.

Ở phía ngoài, Judd nghe tiếng cửa mở và tiếng người nói ở phòng tiếp khách. Bọn chúng đã vào được văn phòng rồi! Làm thế nào chúng đã vào được khi không có chìa khoá? Nhưng ông vẫn nghe chúng tiến dần về phía cửa phòng riêng.

Giọng McGreavy đang ở đầu dây nhưng Judd chẳng thể nghe được nữa. Muộn quá rồi! Ông đặt máy xuống. Nếu McGreavy chịu đến thì cũng chẳng thành vấn đề nữa. Những tên ám sát đã vào đây rồi. Cuộc sống chỉ là sợi chỉ mong manh chỉ cần một giây thôi là đứt đoạn. Sợ hãi đến tột độ làm ông giận điên tiết. Ông không thể chết tầm thường như Hanson và Carol đâu.

Ông sẽ chiến đấu tới cùng, bóng tối chung quanh là thứ vũ khí lợi hại. Gạt tàn thuốc... dao mở thư... ư? Vô dụng. Bọn sát nhân có thể có súng. Đúng là một cơn ác mộng hãi hùng. Ông sắp bị những tên đao phủ chưa hề biết mặt lôi ra xử tội chẳng có nguyên do.

Ông nghe chúng đang tiến gần đến cửa phòng trong và biết mình chỉ còn sống được một, hai phút nữa thôi. Ông bỗng bình tĩnh lạ thường khi chính mình trở thành bệnh nhân đang ôn lại những ý tưởng cuối cùng trong đời. Nghĩ đến Anne, trong người ông lại dâng lên một nỗi đau mất mát. Ông nghĩ đến tất cả các bệnh nhân, họ cần đến ông biết bao!

Harrison Burke. Ông thấy dần vật khi nhớ đến mình chưa kịp báo cho ban giám đốc của Burke biết là phải giam giữ ông ta. Ông sẽ để những cuộn băng ghi âm ở nơi mà họ có thể... Tim ông đập loạn xạ. Có lẽ ông phải có vũ khí để chiến đấu với chúng!

Ông nghe tiếng quả dấm cửa xoay. Cửa khoá mà vẫn hơi hột, chúng đột nhập vào thật đơn giản. Ông vội mò mẫm trong bóng tối đi đến bàn nơi cất giấu những cuộn băng, băng ghi âm của Burke để ngoài. Ông nghe tiếng đập cửa dồn dập ở ngoài phòng tiếp khách, rồi tiếng người sò soạng vào ổ khoá. Sao chúng không phá cửa nhỉ - ông nghĩ - Ở một nơi rất xa trong tiềm thức, ông thấy câu trả lời rất quan trọng nhưng ở đây ông không có thì giờ nghĩ đến nó nữa. Ông run run mở khoá ngăn kéo đựng băng, lấy một cuộn băng ra khỏi hộp làm bằng bìa cứng, xong đi về phía máy và bắt đầu cho băng quay. Đây là cơ hội duy nhất ông có được mặc dù rất mong manh.

Ông đứng đó, chú tâm cố nhớ lại thật chính xác mẫu đối thoại với Burke. Tiếng đập cửa càng dữ dội. Judd lặng lẽ cầu kinh.

- Tôi rất tiếc là bị cúp điện - ông nói thật to - nhưng tôi chắc rằng độ vài phút nữa thôi Harrison ạ. Sao ông không nằm xuống thư giãn đi?

Tiếng động ở cửa bỗng nhiên im bật. Băng quay vừa hết, ông ấn nút mở máy. Không có gì nhúc nhích.

Tất nhiên rồi! Cả chung cư bị cúp điện mà. Có tiếng cạy khoá trở lại. Nỗi tuyệt vọng vây kín lấy ông.

- Khá hơn rồi đấy - ông nói to - ông hãy để mình tự thoải mái đi.

Ông mò mẫm tìm được hộp diêm trên bàn, rút ra một cây, quẹt lên và cầm đến soi vào gần chỗ

máy. Có một nút ghi "pin", ông vặn nút và mở máy lại. Đúng lúc ấy, có một tiếng "cắc" ở ổ khoá bỗng nhiên vang lên. Chỗ phòng thủ cuối cùng của ông đã bị phá vỡ!

Chợt giọng Burke sang sảng khắp phòng:

- Anh nói như thế đấy hả? Thậm chí anh cũng không nghe muốn nghe thấy tiếng nói của tôi. Làm sao tôi biết được ông không ở trong bọn chúng?

Judd cứng người, không dám động đậy, trống ngực đánh thành thịch.

- Ông biết là tôi không thuộc phe bọn chúng mà. - giọng Judd trong băng - Tôi là bạn ông, tôi đang cố giúp ông...Hãy nói cho tôi nghe chứng cứ của ông đi.

- Tối hôm qua chúng đột nhập vào nhà tôi - giọng Burke - chúng đến giết tôi nhưng tôi trên tài chúng. Tôi ngủ trong phòng làm việc và có một loại khoá đặc biệt cho các cửa nên chúng không thể đến chỗ tôi được.

Tiếng động phía ngoài phòng đã ngưng bật.

Giọng Judd trở lại:

- Ông có trình cảnh sát về vụ đột nhập này chưa?

- Tất nhiên không! Cảnh sát cùng phe với chúng mà. Chúng được lệnh bắn tôi nhưng không dám vì còn nhiều người khác xung quanh. Thế nên tôi luôn ở giữa đám đông.

- Tôi rất vui mừng khi nhận được tin này của ông.

- Bác sĩ sẽ làm gì với tin đó?

- Tôi đang thận trọng lắng nghe điều ông nói - giọng Judd - tôi đã thu nó vào - đến đây thì Judd rung mình.

Tiếp theo sau đó sẽ là từ "băng cassette"

Ông mò mẫm tìm công tắc máy và nhấn nút.

- Tôi thiết nghĩ chúng ta sẽ cùng nhau làm việc để nắm được cách giải quyết tốt nhất. - Ông cất tiếng nói to.

Ông không thể cho chạy băng lại vì ông không thấy đường lấy nó ra. Hy vọng độc nhất của ông là những kẻ bên ngoài tưởng rằng Judd đang tiếp bệnh nhân trong phòng, như thế chúng có ngưng thực hiện ý đồ không nhỉ?

- Những trường hợp như thế này - Judd cất cao giọng - thật sự thông thường hơn ông tưởng đấy Harrison ạ.

Ông kêu lên một cách nôn nóng:

- Tôi mong là họ sẽ cho điện trở lại ngay. Tôi biết tài xế ông đang đợi ở phía trước. Có lẽ anh ta tưởng là có chuyện gì xảy ra trong này và chạy lên bây giờ đấy.

Judd ngừng lại rồi nghe ngóng. Ông thấy có tiếng thì thảo ở phía bên kia. "Chúng định giở trò gì đây?" Từ dưới đường, ông chợt nghe thấy một hồi còi xe đến gần. Tiếng thì thảm im bật. Ông

lắng nghe động tĩnh phía ngoài cửa. Chẳng có gì cả. "Chúng vẫn còn chờ ở ngoài đó chẳng?". Hồi còi rú càng lúc càng to hơn và dừng lại ngay trước chung cư.

Bỗng nhiên, đèn lại bật sáng.

Chương 8

- Anh uống gì chứ?

McGreavy ủ rũ lắc đầu, chăm chú nhìn Judd. Judd tự rót ly rượu mạnh thứ hai trong lúc McGreavy nhìn ông không chớp mắt. Tay Judd vẫn còn run rẩy cho đến khi hơi ấm của rượu chảy qua người, ông mới bắt đầu thư thái.

McGreavy đến văn phòng hai phút sau khi có điện lại, theo sau là một hạ sĩ cảnh sát phốt lạnh đang ghi chép vào quyển sổ tốc ký của hắn.

McGreavy nói:

- Hãy xem lại vấn đề một lần nữa nào, bác sĩ.

Judd hít thở sâu, cố giữ giọng thông thả và bình tĩnh:

- Tôi khoá cửa phòng và đi xuống thang máy. Đèn hành lang vụt tắt. Nghĩ là tầng dưới vẫn có đèn, tôi đi xuống cầu thang.

Judd ngập ngừng, nỗi sợ hãi vẫn còn phảng phất.

- Tôi trông thấy có người cầm đèn đi lên cầu thang, tôi gọi vì nghĩ đó là bác gác cổng Bigelow, nhưng không phải.

- Ai vậy?

- Tôi đã nói là tôi không biết, chúng không trả lời.

- Điều gì làm ông nghĩ rằng họ đến giết ông?

Cơn giận trào lên đến miệng Judd, ông cố nén. Cần phải làm cho McGreavy tin ông.

- Chúng theo tôi trở lại văn phòng.

- Ông nghĩ là có hai kẻ trong bọn chúng?

- Ít nhất là hai - Judd nói - Tôi nghe chúng thì ào.

- Ông nói là khi ông vào phòng khách, ông đã khoá cửa ngoài dẫn ra hành lang, đúng không?

- Vâng.

- Và khi vào phòng trong, ông cũng khoá cửa dẫn vào phòng tiếp khách.

- Vâng.

McGreavy đi qua giữa cửa phòng tiếp khách và phòng tranh của Judd.

- Chúng có phá cửa này không?

- Không - Judd thú nhận. Ông nhớ lại mình đã bối rối bao nhiêu lúc ấy.

- Được rồi. McGreavy nói - Khi ông khoá cửa phòng tiếp khách trở ra hành lang thì phải có chìa khoá đặc biệt mới mở từ ngoài vào được chứ gì?

Judd do dự. Ông biết McGreavy đang hướng về điều gì.

- Vâng.

- Ai giữ chìa khoá đó?

Judd cảm thấy mặt ông đỏ rần.

- Carol và tôi.

Giọng McGreavy dịu dàng:

- Còn những người quét dọn thì sao? Họ vào bằng cánh cửa nào.

- Chúng tôi sắp xếp thời khoá biểu riêng cho họ. Một tuần, Carol đến sớm ba buổi sáng để cho họ vào quét dọn, và phải xong trước khi bệnh nhân đầu tiên đến.

- Nghe có vẻ tiện lắm đấy. Tại sao không để họ dọn dẹp như những văn phòng khác quanh đây?

- Bởi vì những hồ sơ tôi cất giữ ở đây phải tuyệt đối bí mật. Tôi không thích có người lạ vào phòng khi không có ai trông coi.

McGreavy nhìn viên hạ sĩ để xem anh ta có ghi đầy đủ chi tiết không? Vừa ý, ông ta quay sang Judd.

- Khi chúng tôi vào phòng tiếp khách, cửa không khoá mở chẳng khó khăn gì - chẳng có khoá.

Judd không nói gì.

McGreavy tiếp tục:

- Ông vừa nói là chỉ có ông và Carol giữ chìa khoá. Chúng tôi có chìa khoá của Carol đây. Nghĩ lại xem bác sĩ, còn một ai khác giữ chìa khoá nữa không?

- Chẳng còn ai.

- Thế ông cho rằng bọn chúng vào bằng cách nào?

Judd chột hiểu.

- Chúng đã in lại chìa khoá của Carol khi giữ cô ấy.

- Có thể - McGreavy thừa nhận. Một nụ cười lạnh lẽo thoáng trên môi hắn - Nếu chúng in lại thì chúng tôi sẽ tìm thấy vết parafin trên chìa khoá của cô ấy. Tôi sẽ cho thử nghiệm kiểm tra lại.

Judd gật đầu. Ông thấy như mình vừa ghi được một điểm thắng nhưng chẳng mãi nguyện được bao lâu.

- Vậy theo cách nhìn của ông - McGreavy nói - chúng tôi giả sử không có đàn bà dính líu đến nhé. Hai người có một chìa khoá và chúng in ra thêm vì thế chúng vào được phòng ông và giết ông, đúng không?

- Vâng, đúng - Judd nói.

- Giờ ông nói rằng khi ông vào văn phòng, ông đã khoá cửa trong, thật không?

- Thật - Judd nói.

Giọng McGreavy hết sức nhẹ nhàng.

- Nhưng chúng tôi thấy cửa này cũng không khoá nốt.

- Bọn chúng có chìa khoá và đã mở cửa vào rồi.

- Thế sao khi đã mở được rồi, tại sao chúng không vào giết ông?

- Tôi đã nói rồi. Chúng nghe giọng nói trong băng ghi âm và...

- Có hai kẻ giết người táo bạo đã vượt qua bao nhiêu trở ngại - cúp điện, gài ông vào phòng, đột nhập được vào trong rồi vừa tan biến trong lớp không khí loãng mà không hề chạm đến chân tơ kẽ tóc của ông? - Giọng hắn ta có vẻ chế giễu.

Judd giận tím người:

- Anh muốn ngụ ý gì vậy?

- Tôi sẽ vạch cho ông thấy, bác sĩ à. Tôi nghĩ là chẳng có ai vào đây và tôi cũng tin là chẳng có người muốn giết ông đâu.

- Anh chẳng đếm xỉa gì đến lời nói của tôi sao? - Judd giận dữ - Còn điện cúp thì sao? Bác gác cổng Bigelow thì sao?

- Bác ta ở hành lang.

Tim Judd như ngừng đập.

- Chết hả?

- Khi chúng tôi đến, không có bác ta ở đó. Trong công tơ chính bị đứt một sợi dây nào đó nên bác Bigelow phải xuống tầng hầm để nối dây lại. Khi tôi đến, bác đã nhờ nối xong.

Judd điếng người nhìn anh ta, cuối cùng mới thốt lên được một tiếng "ồ".

- Tôi chẳng biết là ông đang chơi trò gì đây, bác sĩ Stevens ạ. - McGreavy nói - nhưng từ giờ trở đi, xin lỗi đừng gọi tôi nữa nhé. - Ông ta đi ra cửa - Hãy chiếu cố dùm tôi, đừng gọi tôi lần nữa nhé. Tôi sẽ gọi lại cho ông.

Viên hạ sĩ gấp sổ lại, theo McGreavy ra ngoài.

Hơi nóng của rượu đã tan, trạng thái hưng phấn đã hết, Judd bị bỏ lại với một nỗi chán nản tột cùng. Ông chẳng biết mình phải làm gì nữa đây? Ông đang bị rối như tơ vò không có cách gỡ. Ông cảm thấy mình như một đứa bé kêu gào "chó sói" đến, (trừ phi bày chó sói chết), chúng như bóng ma vô hình, mà mỗi lần McGreavy đến, chúng như tan biến. Mà hay... còn một khả năng nào khác nữa, nó khủng khiếp đến độ ông không dám đặt ra trong đầu nhưng đành phải nhìn nhận nó.

Ông phải đối diện với khả năng là mình bị bệnh hoang tưởng.

Tâm trí quá căng thẳng có thể sinh sản ra ảo tưởng. Nói chung, dường như nó là sự thật. Ông đã làm việc quá sức tưởng tượng. Nhiều năm nay ông đã không nghỉ hè. Có thể cái chết của Hanson và Carol là chất xúc tác làm tâm trí ông đến bờ vực thảm hiểm nguy, cho nên mọi biến cố có khuynh hướng bị thổi phồng khủng khiếp và đứt đoạn. Những người mắc bệnh này lên sống ở vùng đất mà mỗi ngày có những chuyện hết sức bình thường thay vào chỗ những kinh hoàng không tên. Một tai nạn xe cộ. Nếu là tổ chức cố tình giết ông, chắc chắn tài xế sẽ ngoái xem cho chắc rằng ông đã chết hay chưa. Và còn hai người đã đến đây tối nay, ông không biết bọn chúng có súng hay không? Một bệnh nhân hoang tưởng không thể cho rằng chúng đến đây để giết ông sao? Chúng là những tên trộm - một điều hợp lý, dễ tin hơn. Khi nghe thấy tiếng người nói trong phòng, chúng đã chuồn êm. Còn nếu chúng là kẻ sát nhân, chắc chắn chúng sẽ mở cửa vào giết ông. Làm thế nào để tìm ra sự thật? Ông biết rằng nếu có cầu cứu cảnh sát nữa thì cũng vô ích. Ông chẳng biết phải trông mong vào ai nữa!

Một ý tưởng chợt loé lên trong đầu ông, nảy sinh từ sự tuyệt vọng, nhưng càng suy ngẫm ông càng thấy hợp lý. Ông cầm quyển danh bạ điện thoại lên và lật tìm trên những trang giấy ngả màu vàng.

Chương 9

Bốn giờ chiều hôm sau, Judd rời khỏi văn phòng, lái xe đến một địa chỉ trên bờ hạ lưu sông phía Tây. Đó là một căn nhà cổ kính, có nhiều phòng vách đá đã xuống cấp. Khi dừng xe trước căn nhà xập xệ ấy, Judd nghĩ mình lầm địa chỉ. Nhưng tấm bảng hiệu ở cửa sổ tầng trệt đập vào mắt ông:

NORMAN Z. MOODY

Thám tử tư

Bảo đảm hài lòng quý khách

Judd xuống xe. Một ngày gió rét căm căm báo hiệu cơn mưa tuyết vừa xảy đến. Ông rón rén băng qua lề đường lạnh ngắt, bước vào phòng trước của ngôi nhà, và ngửi thấy mùi thức ăn đang xào nấu lẫn mùi nước tiểu. Ông nhấn nút có ghi "Norman Z. Moody I" một lát sau có tiếng đáp lại. Ông bước vào tìm thấy phòng I, trên cửa có ghi:

NORMAN Z. MOODY

Thám tử tư

Xin nhấn chuông và bước vào

Ông nhấn chuông và bước vào.

Rõ ràng, Moody không phải là người xứng đáng để ông tiêu phí tiền của. Nhìn vào văn phòng, nó được bài trí rất phản mỹ thuật. Đồ đạc kê cái thò ra, cái thụt vào rất hỗn loạn. Ở một góc phòng, một bức màn Nhật Bản rách tả tơi, cạnh đấy là một cái đèn kiểu Đông Ấn, ở phía trước một cái bàn chi chít sọ kiểu Đan Mạch, báo và những tạp chí cũ bừa bãi khắp phòng.

Cửa phòng chợt mở, Norman Z. Moody xuất hiện. Ông ta cao khoảng 1,65m và phải cỡ trên 130 ký, ông ta đi như lùn, gợi cho Judd cảm giác như trông thấy một tượng phật sống. Ông ta có gương mặt tròn xoay, vui vẻ, với đôi mắt xanh thắm to tròn toát lên vẻ trần thành. Đầu ông ta trông như quả trứng hói, khó mà đoán được tuổi ông ta.

- Chào ông Stevenson - Moody mở lời chào đón.

- Bác sĩ Stevens, thưa ông - Judd trả lời.

- Ngồi xuống, nào ngồi xuống đây.

Ông Phật với giọng Nam lè nhè.

Judd nhìn quanh tìm chỗ ngồi.

Ông xê dịch một đồng tạp chí khoả thân cũ mèn trên chiếc ghế bành bọc da đầy những vết trầy xước rồi rón rén ngồi xuống.

Moody vừa đặt khối lượng khổng lồ của mình xuống một cái ghế quá khổ vừa nói:

- Nào, bây giờ ông bạn cần gì ở tôi đây?

Judd biết là mình đã phạm sai lầm. Qua điện thoại, ông đã cẩn thận cho Moody biết rõ tên mình một cái tên đã ở trang đầu mỗi tờ báo New York trong mấy ngày qua. Và ông đã chọn một nhà thám tử tư độc nhất ở thành phố này mà ông chưa bao giờ nghe danh. Ông bèn xoay sở tìm cách cáo từ.

- Ai giới thiệu anh đến tôi vậy? - Moody gợi chuyện.

Judd do dự, không muốn làm mất lòng Moody:

- Tôi tìm được tên anh trong sổ niên giám.

Moody phá lên cười, rồi nói:

- Tôi không biết là tôi làm được gì nếu không có quyển sổ niên giám đó. Một sáng kiến vĩ đại nhất. Ha ha...ha...

Judd đứng dậy. Ông gặp phải chuyện vô cùng ngốc nghếch. Ông nói:

- Tôi xin lỗi đã làm mất thì giờ của ông, ông Moody. Lẽ ra tôi phải suy nghĩ kỹ trước khi tôi...

- Được rồi, được rồi - Tôi biết mà - Moody nói - dù sao anh cũng sẽ phải trả thù lao cho tôi mà.

- Tất nhiên - Judd nói. Ông thò vào túi lấy ra vài tờ chi phiếu. - Bao nhiêu ạ?

- Năm mươi đô la.

- Năm mươi đô la à? - Judd giận dữ, nuốt nước miếng, rút mấy tấm chi phiếu dúi vào tay Moody, Moody đếm cẩn thận từng tờ.

- Cảm ơn nhiều - Moody nói.

Judd bắt đầu đi về phía cửa thấy mình như một thằng ngốc.

- Bác sĩ...

Judd quay lại. Moody nhìn ông vừa mỉm cười rộng, vừa nhét tiền vào túi áo ghi lê:

- Anh đã bỏ ra 50 đô la - ông ta nói dịu dàng - tốt hơn là anh nên ngồi xuống đây nói cho tôi biết vấn đề gì đó của anh. Tôi luôn cho rằng nếu anh trút ra được tâm sự gì thì tự nhiên anh sẽ nhẹ nhõm hẳn đi đấy!

Những câu triết lý ấy, thốt ra từ lão mập ngớ ngẩn này làm Judd suýt cười phá lên. Cả đời Judd sinh ra chỉ để nghe thiên hạ tâm sự. Ông ngắm nghía Moody một lúc, thì ông có mất gì đâu? Biết đâu hẳn giúp được mình. Ông chậm chậm trở lại ghế ngồi lúc này.

- Trông như anh đang gánh cả trời ấy, bác sĩ ạ. Tôi luôn cho là phải bốn vai mới tốt hơn hai vai đấy.

Judd nghĩ không biết Moody triết lý đến bao giờ thì mình có thể về được.

Moody chăm chú nhìn ông:

- Chuyện gì đã đưa anh đến đây? Tình hay tiền? Tôi luôn cho rằng nếu anh dẹp được hết cả tình lẫn tiền, anh sẽ giải quyết được hết phần lớn các vấn đề trên đời này ngay tức khắc.

Moody nhìn ông và chờ câu trả lời.

- Tôi...Tôi nghĩ là có kẻ đang cố tình giết tôi.

Đôi mắt xanh nhấp nháy:

- Anh nghĩ vậy à?

Judd gạt vấn đề sang một bên:

- Có lẽ anh nên giới thiệu cho tôi một chuyên viên điều tra về loại này.

- Tất nhiên - Moody nói - Norman Z. Moody, giỏi nhất nước.

Judd thở dài thất vọng.

- Tại sao không nói cho tôi nghe vậy, bác sĩ? Moody gợi ý - để xem nào, hai chúng ta có thể sắp xếp câu chuyện lại một chút.

Judd đành phải mỉm cười với ông ta. Mỉa mai thay, nghe như đây là những câu chuyện của ông thường nói với bệnh nhân - Hãy nằm xuống và nói tất cả điều gì anh nghĩ đến - Mà tại sao lại không nhỉ? Ông hít thở sâu, thật vắn tắt ông kể cho Moody nghe biến cố mấy ngày qua. Ông nói say sưa hầu như quên cả sự có mặt của Moody ở đó. Ông thật sự nói với chính mình, diễn tả những vấn đề rối rắm ra thành lời. Ông thậm trọng không nói gì cho Moody biết mình sợ hãi và mất tinh thần. Sau khi nói xong Moody nhìn ông sung sướng:

- Ở đây tôi thấy vấn đề của anh ở nước đôi đấy, hoặc có ai đó muốn giết anh, hoặc là anh sợ mình bị mắc bệnh hoang tưởng đấy.

Judd nhìn lên ngạc nhiên. Norman Z. Moody ghi một bàn thắng.

Moody tiếp tục:

- Anh nói trong trường hợp này, có hai thám tử, anh có nhớ tên họ không?

Judd ngập ngừng, ngần ngại phải đi sâu vào chi tiết với người này. Ông thật sự chỉ muốn thoát khỏi đây thôi.

- Frank Angeli - ông trả lời - và trung uý McGreavy.

Hầu như không có gì thay đổi trong cách diễn đạt của Moody:

- Nguyên do nào mà kẻ đó muốn giết anh vậy bác sĩ?

- Tôi không có ý niệm gì. Bấy lâu nay, tôi không có bất kỳ kẻ thù nào.

- Ồ! Nào ta tiếp tục. Mọi người đều có những kẻ thù nào đó quanh quẩn. Tôi luôn luôn cho rằng kẻ thù xát một ít muối vào miếng bánh mì trong cuộc đời ta.

Judd cố che giấu nỗi sợ hãi.

- Ông có vợ chưa?

- Không. - Judd đáp.

- Ông có đồng tính không?

- Xem nào - Judd thở dài. - Tôi đã trải qua tất cả những câu hỏi như thế này với cảnh sát ...

- Vâng, chỉ khi ông trả tiền để tôi giúp ông - Moody thản nhiên nói - Ông có khoản nợ tiền với người nào không?

- Chỉ có các hoá đơn thường lệ hàng tháng.

- Còn các bệnh nhân của ông thì sao?

- Họ thì có vấn đề gì?

- Được. Tôi luôn nói: nếu anh muốn tìm vỏ sò, hãy đi ra bờ biển. Một số bệnh nhân của ông là người điên, đúng không?

- Sai - Judd đập lại - Họ chỉ là người có vấn đề.

- Những vấn đề cảm xúc mà họ không thể tự giải quyết. Có phải một trong số họ có vấn đề liên quan tới ông? Ồ không phải vì nguyên nhân cụ thể nào. Nhưng biết đâu ai đó có mối bất bình tưởng tượng chống lại ông.

- Có thể. Ngoại trừ một điều. Hầu hết bệnh nhân của tôi được tôi chăm sóc hàng năm trời hay hơn nữa. Trong khoảng thời gian dài như vậy, tôi đã biết rõ họ như con người ta có thể biết nhau.

- Họ chưa từng nổi điên với ông à? - Moody ngây thơ hỏi.

- Đôi khi có. Nhưng chúng ta không tìm ai đó giận dữ, mà đang tìm kẻ hoang tưởng giết người, kẻ đã giết ít nhất hai người và đang cố tìm cách giết tôi mấy lần. - Judd ngần ngại, rồi cũng tiếp

tục - Nếu tôi có một bệnh nhân kiểu đó mà không biết, thì ông đang tìm thấy một bác sĩ tâm lý kém cỏi nhất còn sống.

Ông ta nhìn lên và thấy Moody đang dò xét mình.

- Tôi luôn nói - Moody vui vẻ - Việc đầu tiên chúng ta phải làm là tìm ra có hay không ai đó cố hạ sát ông, hoặc có hay không ông bị mất trí. Phải không bác sĩ? Ông ta chấm dứt với nụ cười bao dung, gỡ bỏ sự xúc phạm trong lời nói của mình.

- Là sao? - Judd hỏi.

- Đơn giản lắm, vấn đề của ông là: ông đang đứng đập bóng trên sân nhà, và ông không biết có ai đó nằng bóng đi. Trước tiên chúng đi tìm liệu sắp có một trận đấu bóng, và rồi chúng ta đi tìm ai là đấu thủ của ông. Ông có xe hơi không?

- Có.

Judd đã quên phắt việc bỏ đi tìm một thám tử tư khác. Ông ta ý thức rằng, đằng sau gương mặt ngây thơ, dịu dàng và thân hình thô kệch của Moody là một khả năng thông minh, trầm tĩnh.

- Tôi nghĩ rằng ông đã bị một phen căng thần kinh - Moody nói - Tôi muốn ông đi nghỉ ngơi ít ngày.

- Khi nào?

- Sáng mai.

- Không thể được - Judd phản đối - Tôi đã lên lịch hẹn với bệnh nhân...

- Hủy hẹn đi. - Moody gạt ngang.

- Nhưng mà thật tệ...

- Bộ tôi dạy ông cách kinh doanh sao? - Moody hỏi - Khi ông ra khỏi đây, tôi muốn ông tới ngay một dịch vụ du lịch. Bảo họ giữ chỗ cho ông - ông ta nghỉ ngơi một lúc - ở Grossinger's. Đó là một cuộc đi chơi bằng xe hơi thú vị băng qua Catskills... Có garage nào ở gần chung cư nơi ông ở không? Tốt. Bảo họ bảo dưỡng xe ông cho cuộc du hành. Ông không muốn bất kỳ trục trặc nào xảy ra trên đường.

- Tôi không thể hoãn lại tuần sau à? Ngày mai lịch đã đầy ...

- Sau khi ông đã đi đặt chỗ, ông trở lại văn phòng và gọi cho tất cả bệnh nhân. Bảo họ ông có một ca khẩn cấp và ông sẽ trở về sau một tuần.

- Thật sự tôi không thể - Judd nói - Nó ngoài sự ...

- Tốt hơn là ông cũng nên gọi cho Angeli, tôi không muốn cảnh sát truy lùng ông khi ông đi vắng.

- Tại sao tôi phải làm vậy? - Judd hỏi.

- Để bảo toàn 50 đô la của ông. Nó cũng nhắc tôi rằng: còn thêm 200 đô nữa đang chờ. Và cộng thêm 50 đô mỗi ngày để chi phí.

- Moody kéo mạnh thân hình nặng nề của ông ta ra khỏi ghế xích đu - Tôi có thể đến đó trước khi trời tối. Ông có thể ra đi vào bảy giờ sáng mai không?

- Tôi... tôi cứ cho là vậy. Tôi sẽ tìm thấy gì khi đến đó?

- Một chút may mắn, một bảng ghi điểm thể thao.

Năm phút sau, Judd đã ngồi trong xe hơi. Ông ta đã bảo Moody rằng mình không thể bỏ chạy và bỏ rơi bệnh nhân của mình với một thông báo vắn tắt như vậy. Nhưng ông ta biết rằng mình sẽ phải đi. Ông ta đúng là đã phó thác mạng sống của mình vào tay một gã thám tử tư báo mập hại hươc. Khi ông ta lái xe ra đường, mắt ông ta đập vào tấm bảng của Moody trên cửa sổ:
BẢO ĐẢM HÀI LÒNG KHÁCH HÀNG

Mong là ông ta đúng, Judd nghĩ một cách cứng rắn.

Cuộc du hành trơn tru. Judd ghé lại dịch vụ du lịch trên Đại lộ Madison. Họ đặt một phòng cho ông ta tại Grossinger's và cho ông ta một bản đồ đường bộ với nhiều tờ bướm giới thiệu Catskills. Rồi ông ta gọi Dịch vụ trả lời điện thoại và ủy thác cho họ gọi đến bệnh nhân của ông để hủy bỏ mọi cuộc hẹn cho đến khi có thông báo mới. Ông gọi đến trạm cảnh sát khu vực 19, xin gặp thám tử Angeli.

- Angeli bệnh ở nhà - một giọng vô cảm trả lời - ông muốn lấy số điện thoại nhà không?

- Có.

Một lát sau, ông gọi được cho Angeli. Qua giọng nói, ông thấy Angeli đang bị cảm lạnh nặng.

- Tôi quyết định tôi cần đi khỏi thị trấn trong vài ngày - Judd nói - Tôi sẽ đi vào sáng mai, tôi muốn hỏi ý kiến ông.

- Có một khoảng lặng khi Angeli đang suy nghĩ - Không tồi. Ông đi đâu vậy?

- Tôi cho rằng tôi sẽ lái xe đến Grossinger's.

- Được, không có gì phải lo, tôi sẽ báo lại McGreavy - ông ta ngập ngừng - tôi nghe có chuyện xảy ra ở văn phòng ông tối qua.

- Có nghĩa là ông nghe lời thuật của McGreavy.

- Ông có nhìn thấy mặt kẻ muốn giết ông không?

Nghĩa là, ít ra Angeli đã tin ông.

- Không.

- Không có gì để giúp chúng ta nhận dạng chúng à? Màu da, tuổi, chiều cao?

- Tôi rất tiếc - Judd nói - Trời quá tối.

Angeli hít một hơi:

- Được, tôi sẽ theo dõi việc này. Không chừng tôi sẽ có tin tốt cho ông khi ông trở về. Hãy bảo trọng, bác sĩ ạ.

- Vâng - Judd cảm thấy dễ chịu, gác máy.

Kể đến, ông ta gọi cho sếp của Burke và giải thích vắn tắt tình hình của Burke. Không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải giam giữ Burke càng sớm càng tốt. Sau đó, Judd gọi Peter, giải thích rằng ông ta phải rời khỏi thị trấn trong một tuần, và nhờ Peter có những trợ giúp cần thiết cho Burke. Peter đồng ý.

Công việc đã xong.

Việc làm cho Judd bối rối nhất là ông ta không thể gặp Anne vào thứ Sáu. Có lẽ ông sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa.

Khi lái xe về căn hộ, Judd nghĩ đến Norman Z. Moody. Ông ta có một khái niệm về những việc mà Moody sắp xếp. Bằng cách thông báo đến tất cả bệnh nhân của Judd rằng ông ta rời khỏi thị trấn, Moody đoán chắc rằng nếu kẻ giết người là một bệnh nhân của Judd - nếu có một kẻ giết người trong số họ - thì một cái bẫy dùng Judd làm con mồi sẽ dành cho hắn.

Moody chỉ thị cho Judd để lại địa chỉ mà ông ta sẽ đến với số điện thoại liên lạc cho người gác cửa căn hộ. Ông ta đoán chắc rằng mọi người sẽ biết nơi mà Judd đang đi đến.

Khi Judd leo lên đến trước cửa căn hộ, Mike đã ở đó đón ông ta.

- Tôi sẽ lên đường vào sáng sớm - ông ta thông báo cho Mike - Anh giúp tôi mang xe đi bảo dưỡng ở garage và đổ đầy bình xăng nhé?

- Mọi thứ sẽ đâu vào đấy, bác sĩ Stevens. Ông cần chiếc xe vào mấy giờ vậy?

- Tôi sẽ đi lúc bảy giờ - Judd cảnh giác rằng Mike dõi theo mình khi ông ta bước vào căn hộ.

Khi bước vào căn hộ, ông ta khoá tất cả cửa ra vào và kiểm tra các cửa sổ. Mọi việc dường như đúng trật tự của nó.

Ông ta uống hai viên thuốc ho, thay đồ và tắm nước nóng, thận trọng nhẹ nhàng ngâm thân thể đau rêm của mình vào nước, cảm giác sức căng khi ngâm đến lưng và cổ. Ông ta nằm trong bồn tắm thoải mái, thư thái và suy nghĩ. Tại sao Moody cảnh báo ông ta không để cho xe trực trực dọc đường. Bởi vì có khả năng ông ta sẽ bị tấn công ở đâu đó trên con đường độc đạo đến Catskills. Và Moody sẽ có thể làm gì nếu Judd bị tấn công? Moody đã từ chối kể về kế hoạch của ông ta - nếu có một kế hoạch. Judd càng nghiêm, càng thấy rằng ông ta đang đi vào một cái bẫy. Moody từng nói, ông ta lập bẫy cho kẻ theo đuổi Judd. Nhưng hề khi nào ông ta nghĩ sâu vào việc này, câu trả lời cũng vẫn vậy: cái bẫy dường như là dành cho Judd. Tại sao vậy? Moody có lợi lộc gì khi dẫn Judd vào chỗ chết? Ôi trời! Judd nghĩ. Tôi chấm một cái tên ngẫu nhiên từ những trang vàng trong cuốn Danh bạ điện thoại Manhattan và tôi tin rằng hắn muốn giết tôi. Tôi là kẻ hoang tưởng.

Ông ta cảm thấy mắt mình sụp xuống. Những viên thuốc và tắm nóng đã phát huy tác dụng. Ông ta mệt mỏi lết ra khỏi bồn tắm, cẩn thận thấm khô thân thể bầm tím của mình bằng chiếc khăn lông mượt rồi khoác lên bộ pyjama. Ông ta lên giường và đặt chiếc đồng hồ điện reo vào lúc sáu giờ. Ông ta nghĩ, Catskills, một cái tên thích hợp hoàn cảnh, và ông ta chìm vào giấc ngủ sâu đằm.

Sáu giờ, Judd thức dậy ngay khi đồng hồ reo. Mặc dù không có sai sót nào cả, ông ta chợt nghĩ, Tôi không tin rằng có một loạt trùng hợp ngẫu nhiên. Tôi không tin rằng một trong số bệnh nhân của tôi là kẻ giết người hàng loạt. vậy thì, tôi là kẻ hoang tưởng, hoặc tôi chính là hắn. Cái ông ta cần là nhờ một bác sĩ tư vấn tâm lý khác ngay không chậm trễ. Ông ta sẽ gọi cho bác sĩ Robbie. Ông ta biết rằng điều đó sẽ kết liễu sự nghiệp của mình. Nhưng không còn lối thoát

nào khác. Nếu ông ta đang bị hoang tưởng, họ sẽ phải bắt giam ông ta. Moody có ngờ rằng ông ấy đang gặp phải một ca tâm thần không nhỉ? Và tại sao ông ta đề nghị mình đi nghỉ? Không phải vì ông ta tin bất kỳ ai phía sau cuộc sống của Judd, mà bởi vì ông ta có thể nhìn thấy dấu hiệu của sự suy nhược thần kinh? Có lẽ bài học khôn ngoan nhất là nghe theo lời khuyên của Moody và đi đến Catskills vài ba ngày. Một mình, gỡ bỏ mọi áp lực, ông ta có thể bình thần cố tự đánh giá bản thân, tìm ra nguyên nhân đầu óc của mình bị chơi khăm, khi ông ta bắt đầu mất khả năng cảm nhận sự thật. Rồi khi ông ta trở về, ông ta sẽ lấy cuộc hẹn với bác sĩ Robbie và giao bản thân mình cho cho ông ấy chăm sóc.

Đó là một quyết định đau đớn, nhưng cần phải làm, để cho Judd cảm thấy đỡ hơn. Ông ta thay đồ, chuẩn bị một vali nhỏ có đủ quần áo cho năm ngày và xách xuống thang máy.

Eddie chưa đến ca trực và thang máy ở chế độ tự phục vụ. Judd đi xuống tầng hầm để xe, ông ta nhìn quanh tìm Wilt, người phục vụ, nhưng không có ai. Garage hoang vắng như sa mạc.

Judd chùng cái xe của mình trong góc đối diện với bức tường xi măng. Ông ta đi vòng qua nó, đặt vali vào ghế sau, mở cửa trước và nhẹ nhàng ngồi sau tay lái. Khi ông ta vói tay vào chìa khoá công tắc, một bóng đàn ông từ đâu xuất hiện lù lù bên cạnh. Judd giật thót tim.

- Ông thật đúng giờ như kế hoạch. - Đó là Moody.

- Tôi không biết ông đang giám sát tôi - Judd nói.

Moody tươi cười nhìn Judd, bộ mặt hiền hậu của ông ta chảy thành nụ cười khổng lồ:

- Tôi không có gì hay hơn để làm, và lại tôi không buồn ngủ.

Judd chợt thấy biết ơn cho cách thức khéo léo mà Moody xử lý tình huống. Chưa nói đến sự thật là Judd sắp lái xe về miền quê để nghỉ ngơi, ít nhất ông ta có thể an tâm rằng mọi việc đang diễn ra bình thường.

- Tôi chắc rằng ông đã đúng. Tôi sắp lái xe đi và hình dung rằng tôi sẽ ghi phiếu điểm cho cú bóng của mình.

- Ồ! Ông không cần phải đi đâu cả. - Moody nói - Tất cả là để phòng ngừa thôi.

- Tôi không hiểu. - Judd nhìn ông ta ngơ ngác.

- Rất đơn giản. Tôi luôn nói, khi anh muốn khám phá dưới đáy của việc gì, anh phải đào bới nó lên.

- Moody, ông ...

Moody cúi xuống cửa xe:

- Ông có biết cái gì làm cho tôi thích thú về vấn đề nhỏ của ông không bác sĩ? Hình như là cứ mỗi năm phút là có ai đó đang muốn giết ông, có lẽ thế. Và bây giờ “có lẽ” nó lôi cuốn tôi. Không có gì mà ta phải chiến đấu cho đến khi ta tìm ra hoặc là ông đang suy sụp hay là thật sự ai đó đang cố biến ông thành xác chết.

- Nhưng còn Catskills ...- Judd nhìn vào ông ta và nói yếu ớt.

- Ồ! Ông sẽ không bao giờ đi Catskills, bác sĩ à? - Ông ta mở cửa xe và nói - Bước ra đây nào.

Judd bối rối bước ra khỏi xe.

- Ông thấy đấy, mới chỉ là quảng cáo thôi. Tôi luôn nói là nếu anh muốn bắt cá mập, anh phải cho máu vào nước trước.

Judd nhìn chăm vào mặt ông ta.

- Tôi e rằng ông sẽ không phải đi Catskills - Moody nói nhẹ nhàng. Ông ta đi vòng qua cốp mũ xe, lần mò tay nắm, dở cốp lên. Judd đi về phía ông ta. Đỉnh vào bộ phận phối khí là ba thanh thuốc nổ. Hai sợi dây điện mảnh đang đung đưa lòng thòng từ bộ đánh lửa.

- Một cái bẫy vụng về - Moody nói.

Judd nhìn ông ta, giọng lạc đi.

- Nhưng làm sao mà ông ...?

Moody cười nhăn cả mặt:

- Tôi bảo với ông rồi, tôi là kẻ khó ngủ. Tôi đến đây vào khoảng nửa đêm. Tôi đưa tiền cho người dọn rác đêm để ông ta ra ngoài vui vẻ tí chút, và tôi chỉ cần chờ trong bóng tối. Người dọn rác đêm sẽ đòi hai mươi đô la - ông ta thêm vào - Tôi không muốn ông thấy khó chịu.

Judd cảm thấy một luồng ảnh hưởng bất ngờ về phía người đàn ông to béo.

- Ông có thấy ai làm việc này không?

- Không. Nó đã được thực hiện trước khi tôi đến đây. Lúc sáu giờ sáng nay, tôi hình dung là không có ai xuất hiện nữa, nên tôi làm một cuộc kiểm tra. - Ông ta chỉ vào hai sợi dây lủng lẳng. - Bạn bè ông thật là tinh khôn. Họ cài một cái bẫy thứ hai, nên nếu ông dở nắp cốp lên hết mức, sợi dây này sẽ kích khối thuốc nổ. Cùng kết quả sẽ xảy ra nếu ông bật công tắc đèn máy nổ. Có đủ thuốc đạn để băm nát nửa cái garage.

Judd bỗng cảm thấy bao tử sôi lên. Moody nhìn ông ta thông cảm.

- Vui vẻ đi - ông ta nói - hãy nhìn đoạn đường ta đã trải qua. Chúng ta đã biết hai việc. Trước nhất, chúng ta biết ông không có điện. Và thứ hai, - nụ cười vụt tắt trên mặt ông ta - chúng ta biết rằng có ai đó làm Chúa Quyền năng khao khát hạ thủ ông, bác sĩ Steven à.

Chương 10

Họ đang ngồi nói chuyện trong phòng khách trong căn hộ của Judd, thân hình quá khổ của Moody tràn ra khỏi cái đi văng lớn. Moody đã cẩn thận đặt các thứ linh kính của quả bom đã vô hiệu hoá vào trong cốp xe của mình.

- Sao ông không để nguyên đó cho cảnh sát đến điều tra về chúng? - Judd hỏi.

- Tôi luôn nói rằng việc nhằm lẫn nhất trên thế giới là có quá nhiều thông tin.

- Nhưng nó sẽ chứng minh với Trung Úy McGreavy là tôi đã kể lại sự thật.

- Có chắc không?

Judd thấy tiêu điểm của mình: Khi mà McGreavy bị dính vào, Judd có thể phó thác sự việc cho

ông ấy. Còn nữa, ông cảm thấy kỳ quặc khi mà một thám tử tư lại giành đi vật chứng với cảnh sát. Ông ta có cảm giác rằng Moody giống như một tảng băng trôi khổng lồ. Hầu hết bản chất người đàn ông được che đậy dưới vẻ ngoài, dưới vẻ mặt lịch thiệp, sự rụt rè tỉnh lẻ. Nhưng bây giờ, khi ông ta nghe Moody nói, ông ta được bơm đầy vẻ phần chấn. Ông ta không bị mất trí và thể giới không phải thành lĩnh xuất hiện đầy những sự trùng hợp ngẫu nhiên man rợ. Có một sát thủ ngoài vòng pháp luật. Một sát thủ máu lạnh. Và vì lý do nào đó, hắn chọn Judd làm nạn nhân chủ đích. Ôi trời, Judd nghĩ, những “cái tôi” bị tiêu diệt dễ dàng làm sao. Vài phút trước đây, ông ta sẵn sàng tin mình bị hoang tưởng. Ông ta nợ Moody một món nợ không trả nổi.

- Ông là bác sĩ - Moody đang nói - còn tôi là thám tử già. Tôi luôn nói là khi anh muốn có mặt ong, anh phải đi kiểm tổ ong.

Judd bắt đầu hiểu biệt ngữ của Moody.

- Ông muốn tôi cho ý kiến về loại người đàn ông, hay những người, mà chúng ta đang tìm kiếm à.

- Đúng vậy. - Moody sáng mắt lên - Có phải chúng ta đang đối đầu với kẻ giết người điên dại, kẻ đào thoát từ nhà thương điên ...

“Viện tâm thần” - Judd chợt nghĩ một cách vô thức.

- ... hay là chúng ta đi sâu vào sự việc ngay tại đây?

- Đào sâu vào đi - Judd nói ngay tức khắc.

- Sao ông lại nghĩ vậy, bác sĩ?

- Đầu tiên, hai người đàn ông đột nhập vào văn phòng của tôi đêm trước, tôi có thể chấp nhận giả thuyết đó là kẻ điên, nhưng hai kẻ điên cùng làm việc với nhau là quá nhiều.

Moody gật đầu đồng ý.

- Được lắm, tiếp đi.

- Thứ hai, một tâm thần bất ổn có thể có nỗi ám ảnh, nhưng nó dựa trên một nền tảng rõ ràng. Tôi không biết tại sao John Hanson và Carol Roberts bị giết, nhưng nếu tôi không lầm thì theo trình tự tôi là nạn nhân thứ ba và cuối cùng.

- Cái gì làm ông nghĩ ông là nạn nhân cuối cùng? - Moody tò mò hỏi.

- Bởi vì - Judd đáp - nếu còn có những nạn nhân khác, thì khi lần đầu giết tôi thất bại, họ sẽ phải tiếp tục giết ai khác nữa theo danh sách của họ. Nhưng ngược lại, họ đang cố sát chỉ mình tôi.

- Ông biết không - Moody đồng ý - ông chính là một thám tử bẩm sinh đó.

Judd nhăn mặt:

- Có một vài sự việc vô lý.

- Như là gì ...

- Đầu tiên là động cơ - Judd nói - Tôi không biết có ai ...

- Chúng ta sẽ lại bàn sau. Còn gì nữa?

- Nếu ai đó thật sự khao khát giết tôi, khi chiếc xe tải tông ngã tôi, gã tài xế chỉ còn phải quay xe lại và cán chết tôi. Tôi đã bất tỉnh rồi.

- À! Đó là nơi mà ông Benson đã đến.

Judd nhìn ông ta ngơ ngác.

- Ông Benson là người làm chứng cho vụ tai nạn của ông. - Moody thương hại giải thích - Tôi lấy tên ông từ báo cáo của cảnh sát và đã gặp ông ta sau khi ông ra khỏi văn phòng tôi. Vậy là mất 150 đô la tiền taxi, đồng ý nhé?

Judd gật đầu không nói gì.

- Ông Benson là người bán đồ da, tiện thể nói luôn, Chúng thật đẹp. nếu ông có muốn mua gì cho người phụ nữ của mình thì tôi có thể giới thiệu để ông được giảm giá. Dù sao thì, tối Thứ Ba này, hôm xảy ra tai nạn, ông ta đang đi đến toà nhà văn phòng nơi bà chị dâu của ông ta đang làm việc. Ông ta mang đến vài viên thuốc cho anh trai Mathew, người đi bán Kinh Thánh, đang bị cảm cúm. Bà chị dâu sẽ mang thuốc về nhà cho ông anh.

Judd dè nén sự thiếu kiên nhẫn của mình. nếu Norman Z. Moody thích ngồi đó và đọc thuộc lòng toàn bộ Bản Tuyên Bố Nhân Quyền, ông ta cũng sẽ lắng nghe.

- Ông Benson giao thuốc xong và bước ra khỏi toà nhà thì thấy chiếc Limousine đâm thẳng về phía ông. Dĩ nhiên, lúc đó ông ta không biết đó là ông.

Judd gật đầu.

Chiếc xe thật sự bị tạt về một bên, từ góc nhìn của Benson, nó trông giống như đang bị trượt đi. Khi ông ta thấy nó đụng vào ông, ông ta liền chạy đến để coi có giúp gì được không. Chiếc Limousine quay trở lại tính cán ông một lần nữa. Hắn thấy ông Benson và chạy thoát như con dơi băng ra từ địa ngục.

- Thế nếu ông Benson không xuất hiện ở đó ... - Judd há hốc.

- Phải - Moody nói chậm rãi - ... thì tôi và ông sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau. Những gã đó không phải đang chơi game đâu. Họ đang truy sát ông đó bác sĩ à.

- Còn cuộc tấn công tại văn phòng của tôi thì sao? Sao chúng không tông cửa vào.

Moody yên lặng trong một lúc và suy nghĩ.

- Đó là một câu đố. Chúng đã có thể phá cửa, giết ông và bất kỳ ai đang ở cùng ông và chạy thoát mà không ai nhìn thấy. Nhưng khi chúng nghĩ rằng ông không ở đó một mình thì chúng bỏ đi. Tôi chưa ráp được chỗ này với phần còn lại của sự việc. - Ông ta ngồi đó, liếm cặp môi trễ
- Ngoại trừ ... - ông ta nói tiếp.

- Ngoại trừ cái gì.

Một cái nhìn phán đoán lướt qua mặt Moody.

- Tôi ngạc nhiên ... - ông ta thở dài.

- Cái gì?

- Dừng tại điểm này, tôi có một ý kiến, nhưng tôi không chắc cho đến khi tìm ra một động cơ.

Judd nhún vai hờ hững.

- Tôi không biết bất kỳ ai có động cơ để giết tôi.

Moody suy nghĩ một lúc.

- Nay bác sĩ, ông có bí mật nào mà ông tiết lộ cho bệnh nhân của ông John Hanson và Carol Roberts không? Một điều gì đó mà chỉ có ba người các ông biết.

Judd lắc đầu.

- Bí mật duy nhất mà tôi có là những bí mật về bệnh nhân của tôi. Và không có một việc đơn lẻ nào trong bất kỳ quá khứ nào của họ có thể biện hộ cho kẻ giết người. Không ai trong số bệnh nhân của tôi là điệp viên hay gián điệp ngoại quốc, hay tù vượt ngục. Họ chỉ là những người bình thường: nội trợ, kỹ sư, viên chức ngân hàng, những người có vấn đề mà họ không thể đối phó được.

Moody nhìn ông ta một cách thô thiển.

- Ông có chắc là ông không che dấu một kẻ giết người hoang tưởng trong cái thế giới nhỏ bé của ông không?

Giọng của Judd cứng rắn.

- Chắc chắn. Ngày hôm qua, tôi có thể còn chưa chắc. Nói thật với ông là, tôi có lúc nghĩ rằng tôi đang bị hoang tưởng và ông đang giễu cợt tôi.

Moody mỉm cười với ông ta và nói:

- Ý nghĩ thoáng qua đầu tôi, sau khi ông gọi điện hẹn gặp tôi, tôi đã kiểm tra về ông. Tôi đã gọi cho vài người bạn thân làm bác sĩ của tôi. Ông đúng là có danh tiếng. Thế cho nên Ngài Stevenson đã trở thành đồng hành với gã Moody nhà quê thô kệch này.

- Nếu bây giờ chúng ta báo cảnh sát, - Judd nói - với những gì chúng ta biết, ít nhất ta có thể làm cho họ bắt đầu điều tra ai đứng đằng sau những việc này.

Moody nhìn ông ta với vẻ kinh ngạc dịu dàng.

- Ông nghĩ vậy à? Chúng ta thật sự chưa có đủ bằng chứng để tiếp tục, đúng không nào bác sĩ?

- Đúng vậy.

- Tôi chưa chịu thua đâu. - Moody nói - Tôi nghĩ, chúng ta đã đi đúng hướng. Chúng ta đã thu hẹp phạm vi sự việc một cách tốt đẹp.

Một sự rùng mình thất vọng trong giọng nói của Judd:

- Chắc là kẻ đó có thể là bất kỳ ai trên lục địa nước Mỹ.

Moody ngồi yên một lúc, ngửa mặt ngắm trần nhà. Cuối cùng ông ta lắc đầu, thở dài:

- Những người thân.

- Những thân nhân sao?

- Bác sĩ à, tôi tin ông khi ông nói ông biết rõ bên trong những bệnh nhân của ông. Nếu ông bảo tôi họ không thể làm bất cứ việc gì như thế này, thì tôi đã có 10 giờ đồng hành với ông. Đó là tổ ong của ông và ông là người bảo vệ cho những con ong. - Ông ta ngã người trên đi vắng. - Nhưng hãy kể cho tôi vài điều. Khi ông chữa cho bệnh nhân, ông có hỏi về gia đình họ không?

- Không. Đôi khi gia đình không hề biết rằng bệnh nhân đi khám bác sĩ tâm thần.

Moody bật trở lại, thoả mãn.

- Chính là ở đó. - Ông ta nói.

Judd nhìn ông ta:

- Ông nghĩ rằng thành viên nào đó trong gia đình các bệnh nhân đang cố giết tôi?

- Có thể lắm.

- Họ còn có ít động cơ hơn là bệnh nhân. Ít khả năng lắm.

Moody đau khổ nhìn vào chân mình:

- Ông còn chưa biết sao bác sĩ? Hãy làm những gì tôi yêu cầu. Cho tôi danh sách tất cả những bệnh nhân mà ông đã gặp trong bốn hay năm tuần vừa qua. Được không?

Judd ngần ngại.

- Không. - Cuối cùng ông ta dứt khoát.

- Đó là bí mật giữa bệnh nhân và bác sĩ phải không? Tôi nghĩ đã đến lúc phải lái nó đi một chút. Mạng sống của ông đang bị đe dọa.

- Tôi nghĩ ông đi sai hướng rồi. Điều đang xảy ra không có liên quan gì đến các bệnh nhân và gia đình của họ. Nếu có gì điên rồ ở thân nhân của họ, thì họ đã phải đến bác sĩ tâm lý rồi. - Ông ta lắc đầu - Tôi rất tiếc, ông Moody, tôi phải bảo vệ bệnh nhân của mình.

- Ông từng nói, trong hồ sơ bệnh nhân không có gì quan trọng.

- Không quan trọng đối với chúng ta. - Ông ta nhớ đến một số chi tiết trong hồ sơ: John Hanson đón những thủy thủ trong quán rượu trên Đại lộ số 3. Teri Washburn làm tình với các cậu trai trong nhóm 14 tuổi Evelyn Warshak, những đứa chuyên mãi dâm ở lớp chín... - Tôi rất tiếc - ông ta lặp lại.

Moody nhún vai:

- Thôi được rồi. Bây giờ ông sẽ phải làm phụ tá cho tôi.

- Ông muốn tôi làm cái gì?

- Lấy ra hết những cuộn băng mà ông có trong vòng một tháng trở lại đây. Nghe thật kỹ từng

cái một. Riêng lần này không nghe theo kiểu bác sĩ, mà nghe theo kiểu thám tử, tìm cho ra cái gì đó không bình thường.

- Tôi sẽ làm vậy. Đó là nghề của tôi mà.

- Còn nữa, hãy mở to con mắt cảnh giác. Tôi không muốn mất ông khi chúng ta chưa giải quyết xong chuyện này. - Ông ta vờ lấy cái áo khoác và xỏ vào, trông giống như con voi múa bả lè. Judd nghĩ, những người đàn ông mập mạp có vẻ phong lưu, ngoại trừ ông Moody này. - Ông có thấy điều khác thường nhất trong câu chuyện quái quỷ này không? - Moody hỏi thận trọng.

- Cái gì vậy?

- Chính ông đã phát hiện điều này trước, khi ông nói có hai gã. Có lẽ chỉ cần một gã cũng đủ hạ đo ván ông - vậy tại sao có hai?

- Tôi không biết.

Moody ngấm nghĩa ông ta chăm chú.

- Lạy trời - Cuối cùng ông ta thốt lên.

- Chuyện gì vậy?

- Tôi mới động não. Nếu tôi không lầm, có hơn hai người đến giết ông.

Judd nhìn chăm chăm vào Moody ngờ vực:

- Ông muốn nói có cả một nhóm sát thủ đằng sau tôi? Vô lý quá.

Có một cái nhìn kích động nổi lên trên mặt Moody.

- Nay bác sĩ, tôi có ý kiến ai có thể là trọng tài cho trò chơi này. - Ông ta nhìn Judd mắt sáng lên - Tôi chưa biết như thế nào hay tại sao, nhưng tôi biết đó là ai.

- Ai vậy?

Moody lắc đầu:

- Chúa gởi tôi tới nhà máy nghiền tôi ra nếu tôi nói cho ông biết. Tôi luôn nói: nếu anh sắp ngậm miệng lại thì anh phải chắc là nó đã ngậm được cái gì. Để tôi làm một cuộc kiểm tra nhỏ, nếu tôi đi đúng hướng, tôi sẽ nói với ông.

- Tôi hy vọng ở ông. - Judd nói tha thiết.

Moody nhìn ông ta một lúc.

- Không, bác sĩ à. Nếu ông xem rẻ mạng sống của mình là tôi sai.

Rồi Moody bỏ đi.

Ông ta đi taxi tới văn phòng.

Giờ là trưa thứ Sáu, chỉ còn hơn ba ngày mua sắm nữa là đến Noel, đường phố đầy những người đi mua sắm quần áo ấm chống lại cơn gió lạnh quét từ sông Hudson. Cửa sổ các

tiệm được trang trí đèn, quần đầy các cây thông Noel và hình tạc Chúa hài Đồng. Hoà bình trên trái đất. Lễ Noel. Và Elizabeth cùng đưa con trong bụng. Một ngày gần đây - nếu ông ta còn sống - ông ta sẽ tự tạo hạnh phúc của mình, tự giải thoát khỏi quá khứ chết chóc và đi tới. Ông ta biết rằng, với Anne, ông có lẽ ... Ông ta tự dừng lại dứt khoát. Đây là sự si mê điên cuồng về người đàn bà có chồng, bỏ đi với chồng cô ta, cô ấy yêu ai hơn?

Taxi đã đến trước cửa toà nhà văn phòng. Judd bước ra, căng mắt nhìn quanh. Ông ta tìm kiếm cái gì? Ông ta không có khái niệm gì về vũ khí giết người là cái gì, và ai sẽ sử dụng chúng.

Khi đến văn phòng, ông ta khoá cửa ngoài, đi tới kệ chứa các cuộn băng và mở ra. Các cuộn băng được sắp xếp theo thứ tự thời gian với tên của từng bệnh nhân. Ông ta lựa những cuộn băng gần đây nhất và mang tới máy ghi âm. Nay thì các cuộc hẹn trong ngày đã bị huỷ, ông ta sẽ có thể tập trung vào việc cố tìm coi có dấu hiệu nào có thể liên quan đến bạn bè hoặc thân nhân của bệnh nhân của ông. Ông ta cảm thấy đề nghị của Moody là xa vời, nhưng ông có đủ kính trọng ông ấy để không làm ngơ yêu cầu đó.

Khi chạm vào cuộn băng đầu tiên, ông ta nhớ lại lần cuối cùng sử dụng máy. Đường như mới tối hôm qua? Ông ta nhớ lại những pha kinh hoàng trong ác mộng. Ai đó đã chuẩn bị giết ông trong phòng này, nơi họ đã giết Carol.

Ông ta thành lĩnh nhận thức rằng, ông ta đã không nghĩ đến những bệnh nhân ở phòng khám miễn phí mà ông làm việc một buổi sáng mỗi tuần. Có khả năng những kẻ giết người đã điều nghiên văn phòng này kỹ hơn bệnh viện. Dừng một chút., ông ta đi vòng qua cái thùng gắn nhãn "phòng khám", nhìn qua mớ băng và cuối cùng lựa lấy nửa tá. Ông ta bỏ cuộn đầu tiên vào máy ghi âm.

Rose Graham.

- ... một tai nạn, thừa bác sĩ. Nancy khóc nhiều, nó luôn luôn là đứa bé nhỏ nhỏ, nên tôi đánh nó, đó là muốn dạy nó, ông biết không?

- Bà có bao giờ tìm hiểu coi tại sao Nancy khóc nhiều chưa? - Giọng Judd hỏi.

- Bởi vì nó hư quá. Cha nó làm hại nó rồi bỏ đi mất. Nancy luôn nghĩ nó là con gái của cha, nhưng Harry thật sự yêu con được bao nhiêu khi mà anh ấy bỏ đi như vậy.

- Bà và Harry chưa cưới nhau phải không?

- Vâng ... theo lẽ thường, tôi đoán ông sẽ nói vậy, chúng tôi chuẩn bị kết hôn.

- Các người sống chung bao lâu rồi?

- Bốn năm.

- Sau khi Harry bỏ đi rồi bà bẻ gãy tay Nancy đến nay là bao lâu?

- Khoảng một tuần, tôi đoán vậy. Tôi không muốn làm gãy tay nó. Tôi chỉ muốn nó ngừng quấy khóc, nên cuối cùng tôi rút cây mắc màn và đánh con bé.

- Bà có nghĩ Harry yêu Nancy nhiều hơn yêu bà?

- Không, Harry phát điên với tôi ấy chứ.

- *Vậy bà nghĩ vì sao anh ta bỏ đi?*

- *Bởi vì anh ấy là đàn ông. Và ông không biết đàn ông là gì sao? Là súc vật! Tất cả các ông. Lũ các ông đáng bị giết thịt, như heo ấy. - Tiếng khóc thốn thức.*

Judd tắt máy và nghĩ về Rose Graham. Bà ấy là kẻ ghét người loạn trí, bà ta hầu như đánh con gái nhỏ sáu tuổi của mình gần chết bởi hai nguyên cớ khác nhau. Nhưng kiểu mẫu của kẻ giết người không phù hợp với tâm trí của Rose Graham.

Ông ta bỏ cuộn băng kế tiếp từ phòng khám vào máy.

Alexander Fallon.

- *Cảnh sát nói ông tấn công ông Champion bằng một con dao, ông Fallon.*

- *Tôi chỉ làm những gì người ta bảo.*

- *Ai đó bảo ông giết ông Champion à?*

- *Ông ta bảo tôi làm vậy.*

- *Ông nào?*

- *Chúa.*

- *Tại sao Chúa bảo ông giết ông ta?*

- *Tại vì Champion là người xấu. Ông ta là diễn viên. Tôi thấy ông ta trên sân khấu. Ông ta hôn cô này, nữ diễn viên này. Trước mặt toàn thể khán giả, ông ta hôn cô ấy và ...*

Im lặng.

- *Tiếp đi.*

- *Ông ta sờ ngực cô ấy.*

- *Việc này làm ông căm giận à?*

- *Dĩ nhiên! Nó làm tôi thất vọng khủng khiếp. Ông không hiểu đó có nghĩa là gì à? Ông ta đã ăn nằm với cô ấy. Khi tôi ra khỏi nhà hát., tôi cảm thấy như đang đến từ Sodom và Gomorrah, những tội đồ của Chúa. Họ phải bị trừng phạt.*

- *Vậy là ông quyết định giết ông ta?*

- *Tôi không quyết định. Chúa quyết định. Tôi chỉ thực hiện lệnh của Ngài.*

- *Chúa có thường nói chuyện với ông không?*

- *Chỉ khi có việc cần làm, Ngài chọn tôi làm công cụ của Ngài, bởi vì tôi thuần khiết. Ông biết cái gì làm cho tôi thuần khiết không? Ông có biết rằng việc thuần khiết nhất trên thế giới là gì không? - Giết những kẻ tội lỗi.*

Alexander Fallon. Ba mươi lăm tuổi, giúp việc bán thời gian cho tiệm bánh. Ông ta đã từng ở

trong viện tâm thần trong sáu tháng, sau đó được cho ra. Có thể nào Chúa bảo ông ta tiêu diệt Hanson, kẻ đồng tính, và Carol, một kẻ mại dâm trước đây, và Judd, ân nhân của cả hai? Judd cả quyết rằng không phải như vậy. Ý nghĩ của Fallon diễn tiến với những cơn co giật ngắn và đau đớn. Còn kẻ giết người có kế hoạch và có tổ chức trình độ cao.

Ông ta nghe thêm vài cuộn băng nữa từ phòng khám, nhưng không có ai trong số họ khớp với kiểu cách mà ông đang tìm kiếm. Không, không phải là bất kỳ bệnh nhân nào ở phòng khám.

Ông ta lướt qua những hồ sơ ở văn phòng và một cái tên đập vào mắt ông ấy.

Skeet Gibson.

Ông bỏ băng vào máy.

- Buổi sáng, bác sĩ à, thật là thích thú làm sao khi tôi nấu bữa ăn cho ông trong ngày đẹp trời này?

- Ông đang cảm thấy ngày tốt lành.

- Nếu tôi cảm thấy tốt hơn, lẽ ra họ nên cản tôi lại. Ông có thấy sô diễn của tôi tối qua không?

- Không, rất tiếc, tôi đã không thể.

- Tôi chỉ là một kẻ thất bại. Jack Gould gọi tôi là “diễn viên hài đáng yêu nhất trên thế giới”. Mà tôi là ai mà lại đi tranh cãi với một thiên tài như Jack Gould. Ông hãy nghe tiếng khán giả! Họ đang vỗ tay cho màn diễn xuất sắc. Ông có biết đó nói lên điều gì không?

- Rằng họ có thể đọc tấm thẻ “Vỗ tay”.

- Ông sắc xảo, ông quái quỷ, ông... Đó là điều mà tôi thích, một bác sĩ tâm thần với tính hài hước. Điều cuối cùng tôi gặp phải là một trở ngại. Một tin đồn làm tôi khó chịu.

- Tại sao?

- Bởi vì đó là một quý cô.

Có tiếng cười lớn.

- Vào lúc đó, tôi như con gà trống già. Không đùa, một điều làm cho tôi cảm thấy phần khởi là bởi vì tôi vừa cam kết một triệu đô la. - hãy tính đi: một triệu đô - để giúp đỡ những đứa trẻ ở Biafra.

- Không có gì ngạc nhiên nếu ông cảm thấy tốt.

- Ông đánh cuộc với con lừa của ông á. Chuyện đó đăng trên trang nhất các báo trên thế giới.

- Điều đó có quan trọng không?

- Ý ông là sao? Có quan trọng không à? Có bao nhiêu gã cam kết cho công tác từ thiện đó. Ông có thói tù và của ông chưa, Peter Pan. Tôi vui sướng có đủ khả năng để đóng góp tiền.

- Ông luôn nói “cam kết”, đó có nghĩa là “cho” phải không?

- “Cam kết” hay “cho” có gì khác nhau? Ông cam kết một triệu, cho vài ngàn đô la, và họ hôn vào đít ông... Tôi có kể với ông hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của tôi chưa?

- Chưa. Xin chúc mừng.

- Cảm ơn. Mười lăm năm qua. Đó là ả điểm ngọt ngào nhất mà tôi từng dạo qua trên trái đất của Chúa. Tôi thật sự may mắn với hôn nhân của mình. Ông có biết thế nào là nỗi đau trong cái lỗ đít phổi ngẫu có thể chịu đựng? Sally có hai anh trai Ben và Charley. Tôi có kể với ông về họ. Ben là người viết kịch bản cho sô của tôi trên Tivi và Charley là nhà sản xuất chương trình. Họ là những thiên tài. Tôi đã biểu diễn trên Tivi bảy năm nay. Và chúng tôi chưa bao giờ ra khỏi top ten trên bảng xếp hạng của Nielsen. Tôi rất thông minh khi kết hôn với gia đình như thế, đúng chứ hả? hầu hết phụ nữ mập lên và luộm thuộm từ khi lấy chồng. Nhưng Sally, chúa ơi, còn mảnh khảnh hơn từ sau ngày cưới. Ôi đàn bà... Ông có thuốc là không?

- Đây. Tôi cho rằng ông nên bỏ thuốc.

- Tôi chỉ muốn tự phô trương. Tôi đã có nghị lực, nên tôi bỏ thuốc. bây giờ tôi hút lại bởi vì tôi muốn... Tôi có hợp đồng mới với hệ thống ngày hôm qua. Tôi thật sự đã phỉnh họ. Hết giờ chưa?

- Chưa. Sao ông không nghỉ ngơi, Skeet?

- Để kể với ông sự thật, cưng à. Tôi đang có triển vọng vĩ đại, tôi không biết vì cái quái quỷ gì mà tôi đang kiếm tiền ở đây nữa.

- Còn gì nữa không?

- Tôi ấy à? Thế giới là con hầu của tôi và tôi là Diamond Jim Brady. Tôi đã giao nó cho ông. Ông đã thật sự giúp đỡ tôi. Ông là người đàn ông của tôi. Với kiểu kiếm tiền của ông, có lẽ tôi nên kinh doanh bằng cách mở phòng khám của riêng mình, được chứ hả? ... Điều này nhắc tôi một chuyện lớn khi một gã đi đến phòng mạch, nhưng hầy quá căng thẳng nên hầy chỉ nằm trên đi văng mà không nói gì. Một giờ sau, bác sĩ tâm thần nói: "Hết năm mươi đô la". Ô, việc này kéo dài cả hai năm mà gã bần tiện không nói một lời. Cuối cùng ngày nọ thẳng kia mở miệng nói: "Bác sĩ, tôi muốn hỏi một câu?". "Được." bác sĩ trả lời. và gã kia nói "Ông có cần phụ tá không?".

Có tiếng cười lớn.

- Ông có uống một liều aspirin hay gì đó phải không?

- Dĩ nhiên. Nó dùng để trị nhức đầu mà?

- Không có gì qua khỏi mắt tôi, ông bạn già ... Cảm ơn, đó là trò chơi khăm.

- Ông nghĩ gì mà đem chứng nhức đầu ra đây?

- Chỉ là sự căng thẳng khi có sô tivi bình thường... chúng tôi đã đọc kịch bản hồi chiều này.

- Việc đó làm ông căng thẳng à?

- Tôi à? Quỷ tha ma bắt. Không! Làm sao tôi có thể căng thẳng được? Nếu câu chuyện đùa dở tệ, tôi làm mặt khỉ, nháy mắt với khán giả, và họ thích thú ngay. Không có vấn đề sô diễn hay dở ra sao, lão già nhỏ bé Skeet vẫn sẽ thớm nức như hoa hồng.

- Vậy tại sao ông nghĩ ông bị nhức đầu mỗi tuần?

- Tôi mà biết chó gì? Giả sử ông là bác sĩ, ông phải nói cho tôi biết chứ. Tôi đâu có trả tiền cho cái đít mập của ông ngồi đây hàng giờ để hỏi những câu ngu xuẩn. Thề có Chúa, nếu thẳng ngốc như

ông không chữa được chứng nhức đầu đơn giản, thì họ không nên để cho ông chạy quanh cuộc đời của những người bị lẫn quẩn đầu óc. Ông lấy bằng y khoa ở đâu vậy? Tại một trường thú y à? Tôi không tin tưởng những con điếm của tôi với ông. Ông là tên lang băm chết tiệt. Lý do duy nhất mà tôi tới chỗ ông là bởi vì Sally bón phân vào mắt tôi, đó là cách duy nhất tôi có thể làm cho cô ấy quay trở lại. Ông có biết định nghĩa của tôi về Địa ngục không? Là kết hôn với con ngựa gầy nhom, xấu xí trong mười lăm năm. Nếu ông đang tìm vài con nai tơ để lừa gạt, thì hãy tóm lấy hai thằng anh trai của cô ấy. Ben và Charley. Ben, nhà biên kịch của tôi, hẳn không biết đầu nào của cây bút chì có chì trong đó. Và anh của nó lại càng ngu hơn. Tôi ước gì cả bọn họ chết hết đi. Tôi sẽ thoát khỏi họ. Ông nghĩ là tôi thích ông à? Ông quá kinh tởm. Ông là tên bảnh chọe chết tiệt, ngồi đó mà trông xuống người khác. Ông chưa gặp vấn đề gì, hả? Ông biết tại sao không? Bởi vì ông không thật lòng. Ông bàng quang. Tất cả những gì ông làm là ngồi trên cái đít mập của ông suốt ngày và chôm tiền của người bệnh. Được, tôi sẽ tóm lấy ông, đồ chó đẻ. Tôi sẽ báo cáo ông với AMA (Hội Y Dược Mỹ)...

- Tôi ước gì tôi không phải đi tới cuộc điều trần chết tiệt đó.

Một khoảng lặng.

- Được, hãy vui vẻ đi nhé. Gặp lại ông tuần sau nhé cưng.

Judd bấm nút tắt máy. Skeet Gibson, diễn viên hài Mỹ được yêu thích, lẽ ra phải được đưa vào viện mười năm trước. Tật xấu của ông ta là thích đánh đập những cô gái trẻ tóc vàng và cái cọ trong quán bar. Skeet là người đàn ông nhỏ thó, nhưng ông ta khởi nghiệp là một võ sĩ đấu để kiếm tiền, và ông ta biết thế nào là nổi đau. Môn thể thao yêu thích của ông ta là vào quán bar của kẻ đồng tính, thuyết phục một kẻ đồng tính ngây thơ vào phòng dành cho đàn ông và đánh hẳn cho đến bất tỉnh. Skeet bị cảnh sát bắt mấy lần, nhưng sự rắc rối luôn được bùng bít. Trên hết, ông ta là Skeet, diễn viên hài Mỹ được yêu thích có đủ hoang tưởng để có ý định giết người, và ông ta có đủ khả năng giết người trong cơn thịnh nộ. Nhưng Judd không nghĩ ông ta có máu lạnh đủ để thực hiện kế hoạch tắm máu này. Trong tình hình đó, Judd cảm thấy chắc chắn, đưa đến mấu chốt cho giải pháp. Bất kỳ ai đang cố giết ông ta, và đang thực hiện điều đó không phải trong cơn giận cuồng nộ, mà là có phương pháp và có máu lạnh. Một gã điên.

Ai mà không điên.

Chương 11

Có tiếng chuông điện thoại. Đó là dịch vụ trả lời tự động của ông ta. Họ đã có thể liên hệ đến tất cả bệnh nhân ngoại trừ Anne Blake. Judd cảm ơn điện thoại viên và gác máy. Vậy là Anne sẽ đến đây hôm nay. Ông ta bối rối về niềm hạnh phúc vô lý của mình khi nghĩ đến việc gặp bà ta. Ông ta phải nhớ rằng, bà ta chỉ đến theo lời hẹn của ông ta, vì ông ta là bác sĩ. Ông ta ngồi đó nghĩ về Anne. Ông ta biết về bà ấy nhiều, ít ra sao... Ông ta đặt cuốn băng của Anne vào máy và bắt đầu nghe. Đó là một trong những lần khám đầu tiên của bà ấy.

- Cứ tự nhiên bà Blake.

- Vâng, cảm ơn ông.

- Bà thấy thoải mái không?

- Vâng.

- Bà đang nắm chặt tay đấy.
- Có lẽ tôi hơi căng thẳng một tí.
- Về việc gì vậy?

Một khoảng yên lặng kéo dài.

- Hãy kể cho tôi về cuộc sống gia đình của bà. Bà kết hôn được sáu tháng à?
- Vâng.
- Tiếp tục đi.
- Tôi kết hôn với người đàn ông tuyệt vời. Chúng tôi sống trong ngôi nhà đẹp đẽ.
- Đó là loại nhà kiểu gì?

- Kiểu nông thôn Pháp, nó là một nơi cũ kỹ đáng yêu. Có một con đường ô tô dài và quanh co dẫn tới đó. Cao tí trên mái có con gà trống già bằng đồng thau đã rơi mất củ tỏi. Tôi nghĩ tay thợ săn nào đó đã bắn rơi nó từ lâu. Chúng tôi có khoảng năm mẫu Anh, chủ yếu trồng gỗ rừng. Tôi đi bộ xa. Giống như là sống ở nông thôn.

- Bà có thích nông thôn không?
- Thích lắm chứ.
- Chồng bà cũng vậy chứ?
- Tôi nghĩ cũng vậy.

- Một người đàn ông bình thường không mua năm mẫu đất ở nông thôn ngoại trừ anh ta thích ở đó.

- Ông ấy yêu tôi. Ông ấy sẽ mua nó cho tôi. Ông ta rất phóng khoáng.

- Chúng ta hãy nói về ông ấy.

Yên lặng.

- Ông ta có đẹp trai không?

- Anthony đẹp trai lắm.

Judd cảm thấy một cơn đau nhói không rõ lý do, một sự ganh tị ngoài chuyên môn.

- Hai người hợp nhau chứ?

Nó giống như cái lưỡi rà kiếm cái răng đang đau nhức.

- Vâng.

Ông ta biết những trạng thái của bà ta ở trên giường: phần chấn, yếu điệu và hiến dâng.

Chúa ơi, ông ta nghĩ, lạc đề rồi.

- Bà có muốn có con không?

- Ồ, có chứ.

- Còn chồng bà?

- Vâng, dĩ nhiên.

Một khoảng yên lặng kéo dài ngoại trừ tiếng sè sè của băng. Rồi Judd nói:

- Bà Blake, bà đến gặp tôi vì, như bà nói, bà gặp phải một vấn đề không giải quyết được. Nó liên quan đến chồng bà phải không?

Lại yên lặng.

- Thôi được, tôi giả sử là vậy. Từ những điều bà mới kể cho tôi. Ông bà yêu nhau, ông bà trung thực, ông bà muốn có con, hai người sống trong ngôi nhà đẹp, chồng bà thành công, đẹp trai và đem bổng lộc cho bà, và hai người chỉ vừa mới cưới được sáu tháng. Tôi e rằng, việc này hơi giống như một truyện tiểu lâm.

- Tôi có vấn đề gì, thưa bác sĩ?

Lại yên lặng, ngoại trừ tiếng xào xào vô can của cuộn băng. Cuối cùng bà ta lên tiếng:

- Thật ... thật khó cho tôi khi kể về điều đó. Tôi nghĩ tôi có thể bàn bạc với người ngoài, nhưng... - ông ta nhớ một cách sinh động cái cách mà bà ta vịn vẻo trên chiếc đi văng để nhìn lên ông ta với đôi mắt to đầy bí ẩn. - Thật khó quá, ông thấy đấy. - bà ta nói nhanh hơn, cố vượt qua rào cản đã làm cho bà ta phải yên lặng. - Tôi nghe trộm được điều gì đó và tôi. . tôi dễ đi đến một kết luận sai lầm.

- Có việc liên quan đến đời tư của chồng bà à? Phụ nữ chẳng?

- Không.

- Về công việc của ông ấy?

- Vâng.

- Bà nghĩ ông ta nói dối điều gì? Hoặc cố lấn lướt ai đó trong kinh doanh?

- Đại loại như thế.

Judd cảm thấy có cơ sở chắc chắn hơn.

- Và nó làm bà giảm đi sự tin tưởng vào ông ta. Nó chỉ cho bà thấy một khía cạnh khác của ông ấy mà bà chưa từng thấy trước đây.

- Tôi ... tôi không thể bàn về việc này. Tôi thấy mình như phản bội ông ấy khi có mặt ở đây. Xin đừng hỏi tôi thêm điều gì nữa trong hôm nay, bác sĩ Stevens.

Đã kết thúc buổi khám bệnh. Judd tắt máy.

Vậy là chồng của Anne đã giở thủ đoạn trong kinh doanh. Ông ta có thể trốn thuế. Hoặc dồn ai đó đến chỗ phá sản. Anne, hiển nhiên sẽ thất vọng. Bà ta là người nhạy cảm. Sự trung thực làm bà ta sốc về chồng của mình.

Ông ta nghĩ về chồng của Anne như một kẻ tình nghi. Hắn làm trong ngành xây dựng. Judd chưa bao giờ gặp hắn, nhưng bất kỳ vấn đề kinh doanh nào hắn ta liên quan tới, bao gồm bất kỳ sự tương tượng méo mó nào, cũng không thể có liên hệ đến John Hanson, Carol, hay Judd.

Nhưng còn bản thân Anne thì sao? Có thể nào bà ta mắc chứng đa nhân cách? Một kẻ giết người điên loạn? Judd ngã lưng xuống ghế và cố nghĩ về bà ta một cách khách quan.

Ông ta không biết biết gì hơn ngoài những điều bà ta đã kể. Câu chuyện của bà ta có thể là hư cấu. Bà ta có thể thổi phồng nó lên, nhưng làm vậy để được lợi gì? Nếu đây là trò chơi ô chữ dàn dựng công phu để che đậy vụ giết người, thì còn phải có một động cơ. Tâm trí ông ta tràn ngập sự nhớ nhung gương mặt và giọng nói của bà ấy, và ông cũng biết rằng bà ta không việc gì phải bận tâm đến mình. Ông sẽ đánh cược cuộc đời của mình vào việc này. Ông ta phá lên cười về sự suy diễn châm biếm của mình.

Ông ta bước qua để lấy cuộn băng của Teri Washburn. Có thể có điều gì trong đó mà ông đã bỏ sót. Teri đã có những phiên khám bệnh ngoại lệ theo yêu cầu riêng của bà ta. Có phải bà ta đang chịu một số áp lực mới mà bà ta chưa giải bày với ông? Vì những mối ưu tư triền miên của bà ta về vấn đề tình dục, khó xác định một cách chính xác tình trạng của bà ấy hiện nay. Còn nữa, tại sao bà ấy yêu cầu nhiều thời gian với ông ta một cách khẩn cấp, bất ngờ như vậy? Judd bốc ngẫu nhiên một cuộn băng của bà ta và bỏ vào máy.

- Chúng ta hãy nói về hôn nhân của bà, Teri. Bà đã kết hôn năm lần rồi.

- Sáu, nhưng ai mà đếm chứ.

- Bà có thành thật với những người chồng của bà không?

Có tiếng cười rền.

- Ông đi vào vấn đề rồi đấy. Không có người đàn ông nào trên thế giới có thể thoả mãn được tôi. Nếu mà có một vấn đề cơ thể.

- Ý bà muốn nói sao về “vấn đề cơ thể”?

- Ý tôi đó là cái mà tôi đã được tạo ra. Tôi có một cái chỗ nóng, mà nó sẽ được làm đầy mọi lúc.

- Bà tin như vậy à?

- Rằng nó có được lấp đầy không à?

- Rằng bà là sự khác biệt với bất kỳ phụ nữ nào khác, về mặt cơ thể.

- Dĩ nhiên rồi. Tay tiến sĩ xướng phim bảo tôi vậy. Nó là về tuyến ... hay gì đó. - Ngưng một lúc - *Hắn là một tay nói dối bần tiện.*

- Tôi đã xem mọi biểu đồ của bà. Về mặt sinh lý, cơ thể của bà là bình thường về mọi khía cạnh.

- Biểu đồ chết tiệt, Charley. Sao ông không đi tìm cho chính ông đi.

- Bà có bao giờ yêu ai chưa Teri?

- Tôi có thể đang yêu ông.

Im lặng.

- Bỏ cái ánh mắt đó đi. Tôi đã bảo là tôi không thể cứu vãn. Đó là cái mà tôi đã được tạo ra. Tôi luôn luôn thêm khát.

- Tôi tin bà. Nhưng không phải là cơ thể bà thêm khát, mà nó là xúc cảm của bà.

- Tôi chưa bao giờ ngủ với ai vì xúc cảm của mình. Ông có muốn cho vào một cơn lốc không?

- Không.

- Vậy ông muốn gì?

- Giúp bà thôi.

- Sao ông không bước qua đây và ngồi xuống bên tôi?

- Hôm nay thế là đủ.

Judd tắt máy. Ông ta nhớ lại cuộc nói chuyện của họ khi Teri kể về nghề nghiệp của mình đang là ngôi sao toả sáng và ông ta hỏi bà tại sao rời bỏ Hollywood.

- Tôi đã tát mấy cú tá hoả vào tên say rượu tại bữa tiệc. - Bà ta kể - Và hẳn ta lại trở thành Ông chủ lớn. Hẳn ta quẳng tôi ra khỏi Hollywood như một con điểm Ba lan.

Judd chưa thăm dò sâu hơn, vì lúc đó ông ta quan tâm đến hoàn cảnh gia đình của bà ta, và vẫn đề chưa bao giờ được nhắc lại. Và bây giờ ông ta cảm thấy mỗi nghi ngờ nhỏ nhỏ mà lẽ ra ông ta phải khám phá sâu hơn. Ông ta chưa bao giờ quan tâm đến Hollywood ngoại trừ theo cách mà bác sĩ Louis Leakey hay Margaret Mead quan tâm đến thiên nhiên của vùng Patagonia. Có ai biết về Teri Washburn, ngôi sao quyến rũ?

Norah Hadley là người nghiện xem phim. Judd đã thấy bộ sưu tập tạp chí điện ảnh ở nhà họ và đã chơi khăm Peter về chúng. Norah mất cả buổi tối để biện hộ cho Hollywood. Judd cầm ống nghe lên và quay số.

Norah trả lời điện thoại.

- Xin chào. - Judd nói.

- Judd đấy à! - Giọng bà ấy ấm áp và thân mật. - Hãy báo cho tôi khi nào ông sẽ đi ăn tối.

- Chúng ta sắp đi rồi đấy.

- Nhớ đấy nhé. - Tôi đã hẹn với Ingrid rồi - Cô ấy đẹp lắm.

Judd tin là cô ấy đẹp, nhưng không phải cái đẹp như của Anne.

- Ông đã hủy cuộc hẹn với cô ta một lần rồi và chúng ta sẽ có chiến tranh với Thụy Điển.
- Tôi không dám nữa đâu.
- Ông đã thoát nạn rồi à?
- Ồ, vâng.

- Thật là kinh khủng làm sao.

Có sự ngập ngừng trong giọng nói của Norah.

- Judd ... ngày lễ Noel này, Peter và tôi mong anh chung vui với chúng tôi. Tôi xin đấy.

Judd cảm thấy cảm xúc gia đình ngày xưa thắt nghẹn trong ngực. Chúng xuyên qua đây mỗi năm. Peter và Norah là bạn thân nhất của ông ta và họ ghét cách mà Judd đón Noel một mình, đi dạo và đánh mất bản thân trong những đám đông xa lạ, đi trong vô thức cho đến khi tâm tư cạn kiệt. Mặc dù ông ta đang kỷ niệm những sự kiện đen tối chết người, làm cho tai họa của ông ta sở hữu và xé tan ông ta thành từng mảnh, xé nát và hạch tội ông ta trong những nghi lễ cổ xưa vượt khỏi sự kiểm soát của ông ta. Mình đang đóng kịch chắc, ông ta tự nhủ một cách mệt mỏi.

- Judd.

Ông ta hắng giọng.

- Tôi xin lỗi, Norah. - Ông ta biết Norah lo lắng làm sao. - Có lẽ đến Giáng sinh tới.

Bà ấy cố giữ niềm thất vọng không bộc lộ qua giọng nói.

- Chắc nhé, tôi sẽ báo lại Peter.

- Cám ơn. - Ông ta thành linh nhớ lại lý do mà mình gọi điện thoại - Norah, bà có biết Teri Washburn là ai không?

- Teri Washburn, ngôi sao điện ảnh? Tại sao ông hỏi vậy?

- Tôi ... tôi thấy bà ấy trên đại lộ Madison sáng nay.

- Người thật à? Thật chứ? Bà ta đã từng là một đứa trẻ háo hức. Bà ta trông ra sao? Già? Trẻ? Mập? Ốm?

- Bà ấy đẹp. Bà ta đã từng là một ngôi sao sáng xinh đẹp, đúng không?

- Ngôi sao xinh đẹp à? Teri Washburn là ngôi sao xinh đẹp nhất - và về mọi mặt, nếu ông hiểu tôi muốn nói gì.

- Điều gì đã khiến một cô gái tốt như vậy rời khỏi Hollywood?

- Chính xác là không phải bà ấy từ bỏ. Mà bị tống đi.

Vậy là Teri đã kể cho Judd nghe sự thật. Ông ta cảm thấy khá hơn.

- Bác sĩ các ông giữ cái đầu vùi trong cát, đúng không? Teri Washburn đã liên quan tới một trong những xì căng đan nóng bỏng mà Hollywood đã từng có.

- Thật vậy sao? - Judd ngạc nhiên - Chuyện gì xảy ra vậy?

- Bà ấy đã giết bạn trai của mình.

Chương 12

Trời lại bắt đầu có tuyết rơi. Từ phía dưới mặt đường số Mười Lăm, tiếng ồn xe cộ vọng lên vắng vắng, bị át đi bởi những làn bông tuyết trắng trong làn gió phương Bắc. Trong một văn phòng sáng đèn ở bên kia đường, ông nhìn thấy khuôn mặt mờ nhạt của một thư ký thấp thoáng dưới cửa sổ.

- Norah, bà có chắc không?

- Khi nhắc đến Hollywood, là ông đang nói chuyện với một bộ bách khoa toàn thư biết đi đó bạn yêu quý. Teri đã sống với sếp của phim trường Continental, nhưng bà ấy còn cặp với một trợ lý đạo diễn ở bên cạnh. Đêm nọ, Bà ta phát hiện hắc lữ mình và bà đã đâm hắc lữ tới chết. Sếp phim trường đã giết dây và đâm mồm nhiều người làm cho vụ đó chìm xuống như một tai nạn. Phần cuối của sự giàn xếp là bà ấy bị tống cổ khỏi Hollywood và không bao giờ trở lại. Không bao giờ.

Judd nhìn chăm chăm vào những phím bấm điện thoại.

- Judd, ông còn đó không?

- Tôi đây mà.

- Ông đang đùa hả?

- Bà nghe những điều đó ở đâu vậy?

- Nghe gì? Nó được đăng trên tất cả báo và tạp chí hâm mộ. Mọi người đều biết mà.

Mọi người, ngoại trừ mình.

- Cám ơn Norah. Gửi lời chào đến Peter. - Ông ta gác máy.

Vậy mà nói là “xô xát thông thường”. Teri Washburn đã giết một người đàn ông và chưa bao giờ kể với ông. Và nếu bà ấy đã giết được một người ... Một cách thận trọng, ông ta lấy một miếng giấy nhỏ và viết ra “Teri Washburn”.

Chuông reo, Judd giở ống nghe.

- Bác sĩ Stevens... chỉ là kiểm tra để biết là ông vẫn an toàn.

Đó là thám tử Angeli. Giọng ông ta vẫn còn khản đặc vì cúm.

Một cảm giác biết ơn tràn ngập Judd. Có người đứng về phía ông ta.

- Có tin gì mới không?

Judd ngần ngại. Ông ta thấy rằng không có lý do gì để giấu chuyện về quả bom.

- Họ lại cố sát lần nữa. - Judd kể cho Angeli về Moody và quả bom được gài trong xe ông ta và kết luận. - Việc này sẽ làm sáng mắt thanh tra McGreavy.

- Quả bom đầu rồi? - Giọng Angeli tỏ vẻ ngạc nhiên.

Judd ngập ngừng.

- Nó đã được tháo gỡ.

- Cái gì vậy chứ? - Angeli hỏi một cách ngờ vực - Ai đã làm việc đó?

- Moody làm. Ông ta nghĩ việc đó không thành vấn đề.

- Không vấn đề à? Vậy ông ta nghĩ nhiệm vụ của Sở Cảnh Sát là làm cái gì? Chúng tôi lẽ ra đã có thể khám phá ai đã gài bom chỉ bằng cách nhìn vào hiện trường. Chúng tôi có hồ sơ lưu về “phương thức tội phạm”.

- “Phương thức tội phạm”?

- “Phương thức tội phạm” nghĩa là: con người ta rơi vào lối mòn thói quen. Khi mà họ làm việc bằng phương thức gì lần đầu, có khả năng là họ làm giống vậy lần sau. Tôi đâu có nhiệm vụ phải kể hết với ông.

- Không đâu mà. - Judd thận trọng nói. Chắc chắn Moody phải biết điều này. Hẳn là ông ta có lý do để không muốn nộp quả bom cho McGreavy.

- Bác sĩ Stevens. Sao ông giấu chuyện Moody?

- Tôi biết ông ta qua những trang vàng. - Nghe có vẻ buồn cười khi mà ông ta nói vậy.

Ông ta có thể thấy giọng bức tức của Angeli.

- Ồ. Ông không biết chút gì về ông ta đâu.

- Tôi biết rằng tôi tin ông ta. Thì sao?

- Ngay lúc này - Angeli nói - Tôi nghĩ là ông không nên tin bất kỳ ai.

- Nhưng Moody không thể có khả năng liên quan đến bất kỳ điều gì trong chuyện này. Lạy Chúa! Tôi sốc ông ta trong cuốn danh bạ, ngẫu nhiên thôi.

- Tôi bất chấp ông gặp ông ta từ đâu. Có điều gì đó ám muội. Moody nói ông ta đặt bẫy để bắt ai đó rình rập ông, nhưng ông ta không đóng bẫy lại khi sự an toàn đã được thực hiện. Vậy nên chúng tôi không thể bắt giở bất kỳ ai. Rồi ông ta chỉ cho ông thấy bom ở trong ô tô mà có lẽ do ông ta tự đặt vào trong đó và đặt được sự tin cậy của ông. Đúng không nào?

- Tôi cho là ông có thể nhìn nhận sự việc theo cách đó. Nhưng mà ...

- Có lẽ ông bạn Moody của ông chơi sòng phẳng, cũng có lẽ ông ta đang điều khiển ông. Tôi muốn ông xử lý đẹp và điềm tĩnh cho đến khi chúng tôi tìm ra sự thật.

Moody chống lại mình sao? Thật khó tin. Nhưng ông ta nhớ lại mình đã từng có thoáng nghĩ ngờ khi ông ta nghĩ rằng Moody đưa mình vào cuộc phục kích.

Judd hỏi.

- Ông muốn tôi làm gì bây giờ?

- Ông nghĩ sao về việc rời khỏi thị trấn? Ý tôi là thật sự đi khỏi.

- Tôi không thể bỏ mặc bệnh nhân của mình.

- Bác sĩ Steven ...

- Bên cạnh đó - Judd thêm vào - Điều đó thật sự không giải quyết được gì, đúng không? Tôi không hình dung là tôi chạy trốn cái gì. Khi tôi quay lại, nó sẽ trở lại như cũ.

Có một chút yên lặng.

- Ông có lý. - Angeli buông tiếng thở dài rồi chuyển sang tiếng khò khè. Giọng ông ta kinh khủng. - Chừng nào Moody lại gặp ông nữa?

- Tôi không biết. Ông ta nghĩ ông ấy có vài nhận định về kẻ đứng đằng sau mọi việc.

- Ông có chợt nghĩ rằng kẻ đứng đằng sau việc này có thể trả cho Moody nhiều hơn ông trả hay không? - Có sự khẩn thiết trong giọng nói của Angeli. - Nếu ông ta hẹn gặp ông, hãy báo cho tôi biết. Tôi sẽ còn nghỉ dưỡng bệnh trong một hai ngày tới. Dù làm bất cứ điều gì, cũng đừng gặp ông ta một mình nhé, bác sĩ.

- Ông đang đặt một trường hợp ngoài dự tính. - Judd phản đối - Chỉ vì Moody tháo bom trong xe tôi...

- Có nhiều điều đáng nói hơn - Angeli nói - Tôi có linh cảm ông tìm sai người rồi.

- Tôi sẽ điện cho ông nếu ông ta gọi. - Judd hứa.

Ông ta gác máy, lắc đầu. Liệu Angeli có nghi ngờ quá đáng không? Đúng là Moody có thể nói dối về quả bom để đạt được lòng tin của Judd. Rồi những bước kế tiếp sẽ thuận lợi hơn. Việc còn lại phải làm là ông ta sẽ hẹn gặp ông ở một nơi hoang vắng lấy cớ là có những bằng chứng dành cho mình. Và rồi ... Judd rung mình. Có lẽ nào ông hiểu sai về tính cách của Moody? Ông ta nhớ lại phản ứng của mình khi lần đầu tiên gặp Moody. Ông đã nghĩ rằng ông ta bất tài và không thông minh lắm. Rồi ông nhận ra rằng sự thô kệch bên ngoài của ông ta che đậy cho sự nhanh nhẹn và sắc xảo. Nhưng điều đó không có nghĩa là Moody có thể tin tưởng được. Vả lại ... Ông ta nghe tiếng người bên ngoài cửa và nhìn đồng hồ. Đó là Anne! Ông ta nhanh chóng khoá tủ đựng băng, đi vòng qua cửa hành lang riêng và mở ra.

Anne đang đứng trong hành lang. Bà ta mặc bộ comple màu xanh biển được may khéo léo và đội một cái mũ nhỏ vừa với khuôn mặt. Bà ta đang mơ màng trong vô thức, không nhận ra Judd đang đứng nhìn mình. Ông ta chăm chú nhìn, cảm nhận vẻ đẹp của bà, cố tìm điểm nào chưa hoàn hảo, vài lý do nào đó để tự nhủ rằng bà ta không hợp với mình, rằng một ngày nào đó ông ta sẽ tìm thấy một người khác thích hợp với mình hơn. Con cáo và những chùm nho. Freud không phải là cha đẻ của môn tâm thần học. Mà chính là Aesop cơ.

- Xin chào - Ông ta lên tiếng.

Bà ta nhìn lên, giật mình một cái, rồi mỉm cười.

- Xin chào.

- Vào đi bà Blake.

Bà ấy lướt ngang qua ông ta đi vào văn phòng, cơ thể rắn chắc của bà ta cọ vào ông ấy. Bà ta ngoảnh lại nhìn ông với đôi mắt màu tím lạ thường.

- Họ đã tìm ra gã tài xế đụng ông rồi bỏ chạy chưa?

Có sự quan tâm trên mặt bà ta, một sự quan tâm chân thực và lo lắng.

Ông ta lại cảm thấy sự thôi thúc điên cuồng để kể cho bà mọi việc. Nhưng ông ta biết rằng mình không thể. May ra thì đó chỉ là trò lừa gạt rẻ tiền để có sự thông cảm của bà ấy. Nếu tệ hơn, thì nó sẽ lôi kéo bà ấy vào những mối nguy hiểm không lường trước được.

- Chưa đâu - Ông ta chỉ vào chiếc ghế.

Anne quan sát gương mặt ông ta.

- Ông trông mệt mỏi quá. Sao ông trở lại công việc sớm vậy?

Ôi trời. Ông ta không nghĩ mình lại có bất kỳ sự đồng cảm như vậy. Lại là ngay lúc này, mà lại là của bà ấy nữa chứ. Ông ta nói:

- Tôi khỏe rồi. Tôi đã hủy những cuộc hẹn ngày hôm nay. Người của tôi đã không thể liên lạc được với bà.

Một thoáng băn khoăn lộ trên nét mặt bà ấy. Bà ta nghĩ rằng mình quá đường đột.

- Tôi thật xin lỗi. Có lẽ tôi nên về thôi ...

- Xin đừng ... - ông ta nói nhanh - Tôi mừng là họ không báo được cho bà ...

Đây sẽ là lần cuối cùng ông gặp bà ấy.

- Bà cảm thấy thế nào?

Bà ta ngập ngừng, muốn nói gì đó, rồi bà ta chuyển giọng.

- Có một chút nhầm lẫn.

Bà ấy nhìn ông một cách kỳ quặc, và có điều gì trong ánh mắt ấy chạm đến một nỗi niềm sâu kín mờ ảo mà ông ta còn nhớ được trong tiềm thức. Ông ta cảm thấy một luồng hơi ấm từ bà ta, một niềm khát khao vật chất mãnh liệt - và ông ta thành linh nhận ra mình đang làm gì. Ông ta đang dồn hết tình cảm của mình cho bà ấy. và trong một khoảnh khắc, ông ta trở thành ngốc nghếch như một gã sinh viên khoa tâm thần học trong năm thứ nhất.

- Khi nào bà sẽ đi Châu Âu? - Ông ta hỏi.

- Vào sáng ngày Chúa Giáng Sinh.

- Chỉ có hai ông bà thôi à? - Ông ta cảm thấy mình giống một thằng khờ nói lắp, thốt lên lời sáo rỗng. Một gã đánh mất chính mình. - Ông bà sẽ đi những đâu?

- Stockholm - Paris - London - Rome.

Judd nghĩ, tôi muốn hướng dẫn bà đi chơi ở Rome. Ông ta đã trải qua một năm thực tập ở đó,

trong một bệnh viện Mỹ. Có một khách sạn cổ hấp dẫn tên là Cybele ở gần khu vườn Tivoli, nằm tít trên đỉnh núi là ngôi đền thờ đa thần giáo cổ xưa, nơi mà bà có thể ngồi lúc hoàng hôn và quan sát hàng trăm con bồ câu hoang dã điểm đen trên bầu trời phía trên những vách đá lởm chởm.

Và Anne đang trên đường tới Rome với chồng bà ta.

- Đó sẽ là tuần trăng mật thứ hai - bà ta nói.

Có một sự căng thẳng trong giọng nói của bà ta. Rất mờ nhạt để ông có thể tưởng tượng thấy. Một cái tai không thành thạo, sẽ không cảm nhận được.

Judd nhìn vào bà ta kỹ hơn. Trên mặt bà ta dường như bình thường, tĩnh lặng, nhưng trong sâu thẳm ông ta cảm nhận một sự căng thẳng. Nếu đây là một bức tranh về một cô gái trẻ đang yêu, đi Châu Âu trong một tuần trăng mật thứ hai, thì một mảnh của bức tranh đã bị thiếu mất.

Và ông ta đột nhiên nhận ra đó là gì.

Anne không bị kích động. Hoặc giả nếu có, thì nó rất mờ nhạt bị che khuất bởi tình cảm mạnh mẽ. Sự đau buồn? Niềm hối tiếc?

Ông ta nhận ra mình đang chú tâm vào bà ấy.

- Ông bà sẽ đi trong bao ... bao lâu? - Thằng ngốc nói lặp lại nổi lên.

Một cái mỉm cười hé trên cặp môi của bà ta, bà ta biết rõ ông ấy đang làm gì.

- Tôi không chắc. - bà ta trả lời nghiêm túc. - Kế hoạch của Anthony không cụ thể.

- Tôi hiểu. - Ông ta ngó xuống tấm thảm, đau khổ. Ông ta phải đặt dấu chấm hết cho hành động này. Ông ta không thể để Anne ra đi với cảm nghĩ ông ta giống như một tên hề. Phải tiễn bà ấy đi thôi.

- Bà Blake ... - Ông ta lên tiếng.

- Vâng.

Ông ta cố giữ giọng thanh thản.

- Thật ra, tôi hẹn bà trở lại đây là hơi quá đáng. Bà không cần thiết phải trở lại tái khám. Tôi chỉ muốn nói... nói lời tạm biệt.

Trong trạng thái kỳ quặc, bối rối, sự căng thẳng dường như được rũ bỏ khỏi bà ấy.

- Tôi biết - Bà ta thì thào - Tôi cũng muốn nói lời tạm biệt với ông.

Có gì đó trong giọng nói của bà ta cuốn lấy ông lần nữa.

Bà ta nhón chân lên.

- Judd ...

Bà ta nhìn ông. Hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau. Và ông ta thấy trong mắt bà, những điều mà bà ấy phải thấy được trong mắt mình. Đó là sự phản chiếu tương hợp trong khoảnh khắc, rất mạnh mẽ và bao trùm cả cơ thể. Ông ta bắt đầu tiến về phía bà ấy, rồi dừng lại. Ông ta không

thể để cho bà ấy dính líu đến những nguy hiểm đang vây quanh mình.

Khi ông ta bắt đầu lên tiếng, giọng ông ta đã bình thản trở lại.

- Hãy gửi cho tôi một bưu ảnh từ Rome.

Bà ta nhìn ông một lúc lâu.

- Hãy保重, Judd.

Ông ta gật đầu, không biết nói gì.

Và bà ta đã đi rồi.

Điện thoại reo ba hồi rồi Judd mới nghe, ông ta cầm máy.

- Bác sĩ hả - Đó là Moody, giọng ông ta rền vang ra khỏi ống nghe, rồn rảng với sự kích động. - Ông đang ở một mình phải không?

Có một dấu hiệu kỳ quặc trong sự kích động của Moody mà Judd không thể xác định rõ. Đề phòng? Sợ hãi?

- Bác sĩ, ông có nhớ tôi kể với ông là tôi có linh cảm ai có thể đứng đằng sau vụ này?

- ...

- Tôi đã nói đúng rồi đấy.

Judd cảm thấy một luồng điện chạy qua mình.

- Ông biết ai đã giết Hanson và Carol?

- Vâng. Tôi biết là ai. Và tôi biết tại sao. Ông là người kế tiếp đó, bác sĩ.

- Cho tôi biết ...

- Không phải qua điện thoại. - Moody nói - Tốt nhất là ta nên gặp nhau ở đâu đó để nói chuyện. Một mình ông thôi.

Judd nhìn chằm vào ông nghe trên tay.

MỘT MÌNH ÔNG THÔI!

- Ông có nghe không đấy? - Giọng Moody hỏi.

- Vâng - Judd nói nhanh.

Angeli đã nói gì? Dù có làm gì đi nữa, thì đừng có gặp ông ta một mình.

- Tại sao chúng ta không thể gặp nhau ở đây? - Ông ta hỏi sau khi ngưng một lúc.

- Tôi nghĩ tôi đang bị theo dõi. Tôi phải cắt đuôi họ. Tôi gọi từ Công Ty Bao Bì Thịt Năm Sao, trên đường số Hai Mươi Ba, phía tây đại lộ Số Mười, gần bến cảng.

Judd vẫn chưa tin rằng Moody đang cài bẫy ông ta. Nên ông ta quyết định kiểm tra.

- Tôi sẽ dẫn theo Angeli.

Giọng Moody cứng rắn.

- Đừng mang ai theo, chỉ mình ông thôi.

Vậy đó. Judd nghĩ về ông Phạt bé bự đang ở đầu dây bên kia. Ông bạn thô kệch của ông ta tính phí năm mươi đô la một ngày và còn các chi phí khác nữa để đưa ông vào cái bẫy giết người của mình.

Judd giữ giọng bình thản.

- Được lắm. Tôi sẽ tới đó ngay. - Ông ta cố thử lần nữa - Ông có chắc là ông thật sự biết ai đứng đằng sau vụ này không, Moody?

- Chắc như đinh đóng cột, bác sĩ à. Ông đã từng nghe nói đến Ngài Vinton chưa? - Và Moody gác máy.

Judd đứng đó, cố dằn lại cơn bão cảm xúc đang đua ngang qua mình. Ông ta tìm số điện thoại nhà Angeli và gọi. Chuông reo năm lần, và lòng Judd tràn đầy nỗi hoang mang sợ hãi nếu Angeli không có ở nhà. Liệu ông ta có dám đi gặp Moody một mình không?

Rồi ông ta cũng nghe giọng mũi của Angeli:

- Xin chào.

- Judd Stevens đây. Moody vừa mới gọi.

Giọng Angeli sôi nổi hẳn lên.

- Ông ta bảo sao?

Judd ngáp ngừng, một chút cảm giác còn lại của bản chất trung thực và - phải, sự ảnh hưởng - từ gã mập đầy tự kiêu, người đã lập mưu để giết ông ta một cách lạnh lùng.

- Ông ta hẹn gặp tôi tại Công Ty Bao Bì Thịt Năm Sao, trên đường số Hai Mươi Ba gần Đại lộ số Mười. Ông ta bảo tôi tới một mình.

Ông ta cười buồn.

- Tôi cá là ông ta muốn vậy. Đừng đi đâu khỏi văn phòng nha bác sĩ. Tôi sẽ gọi trung úy McGreavy. Chúng tôi sẽ tới đón ông.

- Được. - Ông ta từ từ gác máy.

Norman Z. Moody. Ông Phạt vui vẻ từ những trang vàng. Judd cảm thấy một nỗi buồn đột ngột không thể giải thích. Ông thích Moody, và tin tưởng ông ấy.

Và Moody đang chờ để giết mình.

Chương 13

Hai mươi phút sau, Judd mở cửa văn phòng đón Angeli và trung úy McGreavy. Đôi mắt của Angeli đỏ và chảy nước. Giọng ông ta khàn khàn. Judd có một chút ray rứt khi phải lôi ông ta ra khỏi giường bệnh. Lời chào của McGreavy là một cái gật đầu cộc lốc và không có thiện cảm.

- Tôi báo cho trung úy McGreavy về cú điện thoại của Norman Moody. - Angeli nói.

- Phải. Chúng ta hãy tìm ra có cái quái quỷ gì trong việc này. - McGreavy nói chua chát.

Năm phút sau, họ đã ở trong một chiếc xe cảnh sát chìm lao nhanh về hướng phía tây thị trấn. Angeli ngồi sau tay lái. Tuyết lác đác ngừng rơi và những tia sáng yếu ớt của buổi chiều tà bị lẫn át bởi sự bao phủ của những đám mây bão quét ngang qua bầu trời Manhattan. Một tiếng sấm nổ lớn trong không trung và tiếp sau là một tia chớp như lưỡi kiếm ngoằn ngoèo sáng lóe. Những hạt mưa bắt đầu rơi tung tóe theo làn gió cuốn. Chiếc xe lướt ngang thị trấn, những toà nhà chọc trời cao vút lướt qua, rồi đến những căn phòng trọ nhỏ cấu bần hoà quyện lẫn nhau thành chỗ trú chống lại những cơn giá lạnh rét buốt.

Chiếc xe rẽ vào đường số Hai Mươi Ba, đi về phía Tây con sông Hudson. Họ đi vào khu vực những bãi phế liệu, cửa hàng sửa chữa, và những quán bar xám xịt, băng qua đó tiến đến khu vực những garage, xưởng xe tải và các công ty vận tải. Khi chiếc xe đến gần Đại lộ số Mười, McGreavy bảo Angeli tắt xe vào lề.

- Được rồi, chúng ta xuống đây. - Rồi quay sang Judd - Moody có nói rằng ai sẽ đi với ông ta hay không?

- Không.

McGreavy mở nút áo khoác và chuyển khẩu súng lục từ bao súng vào túi áo khoác. Angeli bước theo sau.

- Hãy ở phía sau chúng tôi - McGreavy lệnh cho Judd.

Cả ba người đàn ông bắt đầu đi bộ, gục đầu xuống tránh làn mưa quất theo gió. Trên nửa đường đi đến khối nhà, họ thấy một toà nhà trông xác xơ với tấm bảng mờ nhạt treo trên cửa:

CÔNG TY BAO BÌ THỊT NĂM SAO

Không có chiếc xe hơi, xe tải hay ánh sáng gì. Không có dấu hiệu hoạt động nào.

Hai thám tử bước đến cánh cửa chết chóc. Mỗi người đứng một bên. McGreavy lay cửa. Nó đã bị khoá. Ông ta nhìn quanh mà không thấy chuông cửa. Họ lắng nghe. Không có âm thanh nào ngoài tiếng mưa rơi.

- Công ty trông như đóng cửa rồi. -Angeli nói.

- Có lẽ vậy - McGreavy trả lời - Ngày thứ Sáu trước lễ Giáng Sinh, hầu hết công ty đóng cửa từ buổi trưa.

- Phải có một lối vào chứ.

Judd theo sau hai thám tử trong khi họ bước cẩn thận về phía đầu kia của toà nhà, cố tránh những vũng nước trên lối đi.

Họ đến một ngõ hẻm dành cho dịch vụ và nhìn vào, họ có thể nhận ra bãi lên xuống hàng với những chiếc xe tải hiu quạnh đậu ở phía trước. Không có một hoạt động nào. Họ tiến lên về phía bãi lên hàng.

- Được lắm. - McGreavy nói với Judd - Hãy hát lên đi.

Judd ngần ngại, cảm thấy một nỗi buồn vô cớ khi mình bị Moody lừa. Rồi ông ta lên giọng.

- Moody.

Lời đáp duy nhất là tiếng kêu ngao giận dữ của chú mèo đực bị làm phiền khi đi tìm chỗ trú ẩn khô ráo.

- Ông Moody!.

Có một cái cửa lùa bằng gỗ lớn ở phía trên cao của bãi lên hàng, dùng để chuyển hàng trong nhà kho về phía những xe tải đậu. Không có bậc thang nào dẫn tới bãi lên hàng.

McGreavy đu mình lên, di chuyển với sự nhanh nhẹn đáng ngạc nhiên đối với một người to lớn như vậy.

Angeli theo sau, rồi đến Judd. Angeli đứng đợi ở đầu kia cánh cửa lùa và đẩy nó lên nữa. Nó bật ra. Cánh cửa mở ra, với tiếng rít lớn của con lăn như tiếng thét ở âm vực cao của cuộc biểu tình. Con mèo đực đáp trả đầy hy vọng, quên đi chỗ trú của nó.

- Ông có mang đèn pin không? - McGreavy hỏi Angeli.

- Không.

- Tệ thật!.

Một cách cẩn thận, họ bước từng bước một vào bóng tối mờ mờ. Judd kêu lên lần nữa.

- Ông Moody! Tôi là Judd Stevens.

Không một tiếng động, ngoại trừ tiếng cọt kẹt của sàn nhà khi họ băng qua căn phòng.

McGreavy lục lọi trong túi của mình và lấy ra một hộp diêm. Ông ta đốt một que và giơ lên. Que diêm kêu xèo xèo toả ánh sáng mờ nhạt trong cái quảng sáng màu vàng ở một nơi dường như là cái hang động trống rỗng khổng lồ. Que diêm lui dần.

- Tìm cái công tắc đèn chết tiệt đi - McGreavy nói - Đây là que diêm cuối cùng của tôi đó.

Judd có thể nghe Angeli sờ soạng dọc theo các bức tường để tìm công tắc đèn. Judd vẫn tiến về phía trước. Ông ta không thể thấy hai thám tử. Ông ta gọi:

- Moody.

Ông ta nghe tiếng Angeli kêu lên từ đầu kia căn phòng.

- Công tắc đây rồi.

Có một tiếng “tách”. Không có gì xảy ra.

- Cầu dao chính bị ngắt rồi. - McGreavy nói.

Judd va mạnh vào bức tường, khi ông ta đưa tay lên để chống vào đó, ngón tay ông ta sờ vào một cái chốt cửa. Ông ta đẩy chốt lên và kéo ra. Một cánh cửa nặng nề lúc lắc mở ra và một luồng gió lạnh lẽo phả vào ông ta.

- Tôi tìm thấy cánh cửa này. - ông gọi vọng ra.

Ông ta bước qua ngưỡng cửa và thận trọng tiến về phía trước. Ông ta nghe tiếng cánh cửa đóng sầm lại sau lưng mình và trái tim ông ta bắt đầu đập thình thịch. Điều không thể tưởng, là ở đây còn tối hơn ở phòng ngoài, dù vậy ông ta vẫn tiếp tục bước sâu vào bóng tối.

- Moody. Moody ...

Một sự yên lặng nặng nề. Moody phải ở đâu đó quanh đây. Nếu ông ta không ở đây, Judd biết McGreavy sẽ nghĩ gì. Đó sẽ là cậu bé khóc lóc trước con sói.

Judd bước thêm vài bước về phía trước và bất ngờ cảm thấy một bàn tay thịt đập vào mặt mình. Ông giật mình né tránh trong sự sợ hãi, cảm thấy những sợi tóc ở sau gáy đang dựng đứng lên. Ông ta bỗng nhận ra cái mùi nồng nặc của máu và chết chóc đang vây quanh mình. Có một kẻ ác trong bóng tối quanh đây đang chờ để kết liễu ông ta. Ông ta nổi da gà sợ hãi, tim đập mạnh dồn dập trong một cảm giác khó thở. Bằng những ngón tay run lẩy bẩy, ông ta sờ soạng trong túi áo khoác của mình tìm thấy hộp diêm, lấy ra một que và quẹt lên. Trong ánh sáng mờ mờ, ông trông thấy một con mắt chết không lồ nổi lên trước mặt, ông bỗng sốc vài giây trước khi nhận ra rằng mình đang thấy một con bò bị xẻ thịt đang đu đưa trên cái móc. Ông ta nhìn lướt qua các xác súc vật khác đang treo trên móc và định vị được một cái cửa ở góc xa trước khi que diêm tắt. Cánh cửa có lẽ dẫn tới một văn phòng. Moody có lẽ đang ở đó đợi ông ta. Judd di chuyển sâu hơn vào trong cái hang tối đen như mực về phía cánh cửa. Ông ta cảm thấy cái đuôi lạnh lẽo của súc vật chết cọ qua lần nữa. Ông ta nhanh chóng bước tránh và bước thận trọng về phía cửa văn phòng, và gọi:

- Moody.

Ông ta ngạc nhiên rằng cái gì đang cản trở Angeli và McGreavy, ông đi qua những xác vật bị giết mổ, cảm thấy như có ai đó với óc hài hước rùng rợn, đang bày trò đùa điên cuồng, khủng khiếp. Nhưng ai và tại sao là điều nằm ngoài sự tưởng tượng của ông ta. Khi gần đến cửa ông lại đụng vào một cái xác súc vật đang treo khác.

Judd dừng lại để trấn tĩnh. Ông ta đốt que diêm cuối cùng của mình. Phía trước mặt ông ta, bị đâm xuyên trên cái móc thịt và mồm há ngoác một cách tục tĩu là cái xác của Norman Z. Moody. Que diêm vụt tắt.

Chương 14

Các nhân viên điều tra vụ chết người đã hoàn thành công việc và ra về. Xác của Moody đã được lấy xuống, mọi người đã đi khỏi ngoại trừ Judd, McGreavy và Angeli. Họ đang ngồi trong căn phòng nhỏ của giám đốc, được trang trí với vài hình lịch khoả thân gợi cảm, một cái bàn cũ, một cái ghế xoay, và hai tủ hồ sơ.

Đèn đã bật sáng và máy sưởi đang hoạt động.

Giám đốc nhà máy, ông Paul Moretti, đã được tìm kiếm và lôi ra khỏi bữa tiệc mừng trước Giáng sinh để trả lời vài câu hỏi. Ông ta giải thích rằng vì là ngày nghỉ lễ cuối tuần, ông đã cho nhân viên nghỉ từ lúc trưa. Ông đã khoá cửa lúc mười hai giờ rưỡi, và theo ông ta biết rõ thì đã không còn ai ở lại cơ sở vào lúc đó. Ông Moretti đã ngà ngà say, và khi McGreavy nhận thấy rằng không thể khai thác gì thêm, ông cho người đưa ông ta về nhà. Judd hoàn toàn ý thức được những gì xảy ra trong phòng. Ông ta suy nghĩ về Moody, ông ta niềm nở làm sao, sống tận tâm làm sao và cái chết của ông ta thật nghiệt ngã tàn bạo làm sao. Và Judd tự trách mình. Nếu ông ta không cầu cứu Moody, thì gã thám tử nhỏ bé này vẫn còn sống đến hôm nay.

Đã gần đến nửa đêm, Judd chán nản kể lại câu chuyện về cú điện thoại của Moody đến lần thứ mười. McGreavy ngồi cúi gập trong chiếc áo khoác của mình, quan sát Judd, nhai nát điều xì gà. Cuối cùng ông ta nói:

- Ông có đọc những chuyện trinh thám không?

- Không, sao vậy? - Judd nhìn ông ta ngạc nhiên.

- Tôi sẽ bảo ông tại sao. Tôi đã nghĩ ông là kẻ quỷ quái để có thể nói ra sự thật, bác sĩ Stevens à. Ngay từ đầu, tôi đã nghĩ rằng ông đã rất liều lĩnh trong việc này. Và tôi đã bảo ông thế nào? Rồi cái gì xảy ra? Thành linh ông đổi thành mục tiêu thay vì kẻ giết người. Đầu tiên, ông khiêu nại có kẻ chạy xe đụng ông và ...

- Một chiếc xe thật ra đã cán phải ông ta. - Angeli nhắc McGreavy.

- Một tân binh cũng có thể lý giải điều đó. - McGreavy đập lại - Nó có thể được sắp xếp bởi ai đó cùng phe với bác sĩ. - Ông ta quay sang Judd. - kể đến ông gọi cho thám tử Angeli với con mắt củ khoai về việc hai gã đàn ông phá cửa văn phòng và cố giết ông.

- Họ đã đột nhập vào đó chứ. - Judd đáp.

- Không hề - McGreavy đập lại

- Họ dùng chìa khoá đặc biệt.

Giọng ông ta cứng lên.

- Ông nói chỉ có hai cái chìa khoá văn phòng dành cho ông và Carol Robert.

- Đúng vậy, tôi đã bảo ông rồi, họ dùng bản sao chìa của Carol.

- Tôi đã nghe ông nói. Tôi đã kiểm tra chất sáp trên chìa khoá. Chìa của Carol chưa bao giờ được sao chép bác sĩ à. - Ông ta dừng lại trấn tĩnh - và khi tôi thu chìa khoá của cô ấy, chỉ còn lại cái của ông, đúng không nào?

Judd nhìn vào ông ta không nói gì.

- Khi tôi không tin cái lý thuyết điên cuồng lỏng lẻo, ông thuê một thám tử tư từ những trang vàng, và ông ta tiện tay tìm ra quả bom cài trên xe hơi của ông. Chỉ có điều, tôi không thể thấy nó, bởi vì quả bom chưa bao giờ xuất hiện ở đó. Rồi ông quyết định đã đến lúc quảng cáo cho tôi một cái xác khác. Vì thế ông đi huyền thuyên với Angeli về một cú điện thoại hẹn gặp của Moody, người biết cái nút thắt bí ẩn này về kẻ muốn giết ông. Nhưng hãy đoán xem điều gì xảy

ra? Chúng tôi tới đây và tìm thấy ông ta bị treo trên cái móc thịt.

Judd phang lại một cách giận dữ.

- Tôi không chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra.

McGreavy quảng cho ông ta một cái nhìn khó chịu kéo dài.

- Ông có biết lý do duy nhất mà ông chưa bị bắt không? Bởi vì tôi chưa tìm ra động cơ của trò đánh đố kiểu Trung Hoa này. Nhưng tôi sẽ biết, bác sĩ à. Tôi hứa như vậy.

Ông ta đứng lên. Judd thành linh nhớ lại:

- Chờ một chút - Ông nói - Ông có nghe tên Don Vinton không?

- Ông ta làm sao?

- Moody nói Don Vinton là kẻ đứng sau mọi việc này.

- Ông có biết ai tên là Don Vinton không?

- Không - Judd nói - Tôi cho là có thể cảnh sát biết ông ta.

- Tôi chưa bao giờ nghe cái tên đó.

McGreavy quay sang Angeli, nhưng ông ta cũng lắc đầu.

- Được lắm. Hãy gửi yêu cầu thông tin về Don Vinton đến FBI, Cảnh sát quốc tế, Cảnh sát trưởng tại tất cả thành phố lớn của Mỹ. - Ông ta ngó Judd - Ông hài lòng chứ?

Judd gật đầu. Bất kỳ ai đứng sau việc này phải có chút gì đó trong hồ sơ tội phạm. Sẽ không quá khó để xác minh hắn ta.

Judd lại nghĩ đến Moody, với câu cách ngôn cửa miệng và trí óc nhạy bén của ông ấy. Chắc chắn ông ta đã bị theo dõi ở đây. Không biết là ông ta có nói với ai khác về cuộc hẹn ở đây không, bởi vì ông ấy đã nhấn mạnh là phải giữ bí mật. Ít ra, bây giờ họ cũng đã biết tên của gã đàn ông mà họ đang tìm kiếm.

Praemonitus, praemunitas (tiếng La tinh)
Báo động, sẵn sàng chiến đấu.

Vụ giết chết Norman Z. Moody đã tràn lan trên trang nhất các tờ báo vào sáng hôm sau. Judd mua một tờ trên đường đến văn phòng. Ông ta được nêu tên vẫn tắt như người làm chứng đã nhìn thấy cái xác cùng với cảnh sát, nhưng McGreavy đã ngăn chặn toàn bộ câu chuyện không được đăng báo. McGreavy đang chơi bài với lá bài tử giấu kín. Judd tự hỏi về những điều Anne sẽ nghĩ đến.

Đó là một ngày Thứ Bảy, khi Judd đã xong một tua buổi sáng ở Phòng khám chung. Ông ta đã bố trí bàn giao công việc cho người khác. Rồi đến văn phòng của mình. Ông ta đi một mình trong thang máy và chắc chắn rằng không có ai nấp trong hành lang. Ông tự hỏi rằng, kể cả khi ông làm vậy, bất kỳ ai đó có thể sống như vậy trong bao lâu, trong tâm trạng trông đợi một kẻ ám sát đến tấn công bất kỳ lúc nào.

Hết một nửa khối thời gian trong suốt buổi sáng, ông đã định bốc điện thoại gọi thám tử

Angeli để hỏi về Don Vinton, những mỗi lần như thế ông đều kiểm lại sự mất kiên nhẫn của mình. Chắc chắn, Angeli sẽ gọi ngay cho ông khi ông ấy có thông tin mới. Judd bối rối về động cơ của Don Vinton là cái gì. Hẳn có thể là một bệnh nhân mà Judd đã từng điều trị nhiều năm trước, có lẽ khi ông ta còn là bác sĩ tập sự. Người nào đó cảm thấy rằng Judd đã coi thường hay xúc phạm hẳn bằng cách nào đó. Nhưng ông có thể nhớ không có bệnh nhân nào tên Vinton.

Vào buổi trưa, ông nghe tiếng ai đó mở cửa hành lang bên phòng tiếp tân. Đó là Angeli. Judd không thể phát hiện gì qua biểu lộ của ông ta ngoại trừ trông ông ta hốc hác, phờ phạc hơn. Mũi ông ta đỏ ửng và sục xịt. Ông ta rảo bước vào văn phòng và chán nản ngồi phịch xuống ghế.

- Ông có câu trả lời nào về Don Vinton chưa? - Judd hăm hờ hỏi.

Angeli gật đầu.

- Chúng tôi đã nhận được những bức điện từ FBI, cảnh sát trưởng các thành phố lớn của Mỹ, và Cảnh sát quốc tế.- Judd chờ đợi, thở hồi hộp.- Không ai trong sổ họ từng nghe về Don Vinton.

Judd nhìn vào Angeli một cách hoài nghi, một cảm giác hụt hẫng đột ngột trong lòng.

- Nhưng không thể nào ... ý tôi là có ai đó phải biết hẳn. Một gã đã làm bao nhiêu chuyện như vậy không thể đến từ hư không.

- McGreavy đã nói vậy - Angeli trả lời chán nản. - Bác sĩ à, tôi và người của mình đã thức suốt đêm để kiểm tra mọi Don Vinton ở Manhattan và tất cả thành phố khác. Chúng tôi không bỏ sót New Jersey và Connecticut.

Ông ta rút một cuộn giấy ra khỏi túi và đưa cho Judd.

- Chúng tôi tìm thấy mười một người tên Don Vintons trong danh bạ đã đánh vần tên của họ là “ton”, bốn người phát âm “ten”, và hai người đọc “tin”. Chúng tôi cố xem như họ cùng tên. Lọc xuống còn năm người khả nghi và kiểm tra từng người một. Một người bị liệt. Một người là mục sư. Một người là phó chủ tịch thứ nhất của ngân hàng. Một là lính cứu hoả đang làm nhiệm vụ khi hai trong số các vụ giết người xảy ra. Chỉ còn một người cuối cùng. Ông ta kinh doanh cửa hàng thú cưng và thật chết tiệt là ông ta gần tám mươi tuổi.

Cổ họng của Judd khô khốc. Ông chợt nhận ra mình đã trông mong vào việc này đến cỡ nào. Chắc chắn Moody sẽ không cho ông cái tên chừng nào ông ta chưa khẳng định. Và ông ta không nói rằng Don Vinton là kẻ đồng lõa; mà nói hẳn là kẻ chủ mưu. Thật phi lý khi cảnh sát không có hồ sơ của một gã như thế. Moody đã bị giết vì ông ta đang trên đường tìm ra sự thật. Và bây giờ khi Moody đã ra đi, Judd hoàn toàn cô độc. Bức màn bí mật càng đóng chặt hơn.

- Tôi rất tiếc - Angeli nói.

Judd nhìn người thám tử và chợt nhớ rằng Angeli đã không ở nhà cả đêm.

- Tôi ngưỡng mộ sự cố gắng của ông - Judd nói với lòng biết ơn.

Angeli cúi về phía trước.

- Ông có khẳng định rằng ông nghe từ Moody là chính xác chứ?

- Vâng.

Judd nhắm mắt và tập trung nhớ. Ông ta đã hỏi Moody liệu ông ta có chắc là ai đứng đằng sau vụ này. Ông ta như nghe giọng Moody vang lại. Chắc như đinh đóng cột. Ông đã từng nghe đến tên Don Vinton chưa? Don Vinton. Ông ta mở mắt.

- Vâng - Ông lặp lại.

Angeli thở dài.

- Vậy là chúng ta đi vào ngõ cụt - Ông ta cười buồn bã - Không có đầu mối nào.

Ông ta lại nháy mũi.

- Tốt nhất là ông nên đi ngủ đi.

- Vâng, tôi cũng nghĩ vậy. - Angeli đứng lên.

Judd ngần ngại hỏi.

- Ông làm việc cùng với McGreavy trong bao lâu rồi?

- Đây là vụ làm chung đầu tiên. Có gì sao?

- Ông có cho rằng ông ta có thể khép tôi vào tội giết người?

Angeli nháy mũi lần nữa.

- Tôi nghĩ có lẽ ông nói đúng bác sĩ. Tôi phải đi nghỉ thôi.

Ông ta rảo bước tới cửa.

- Tôi có thể có đầu mối. - Judd nói.

Angeli dừng bước và ngoảnh lại:

- Nói tiếp đi.

Judd kể với ông ta về Teri. Ông nói thêm mình cũng đang kiểm tra những bạn trai trước đây của John Hanson.

- Không có gì nhiều - Angeli nói bộc trực - Nhưng tôi cho rằng cũng còn hơn là không có gì.

- Tôi muốn bệnh và mệt mỗi khi làm mục tiêu. Tôi sẽ bắt đầu phản công. Tôi sẽ theo tới cùng.

Angeli nhìn ông ta.

- Chiến đấu với cái gì? Với những cái bóng à?

- Khi nhân chứng mô tả một kẻ tình nghi, cảnh sát có họa sĩ vẽ ra một bức tranh ghép lại tất cả những mô tả, đúng không?

Angeli gật đầu:

- Một bức nhận dạng mô phỏng.

Judd bắt đầu tăng tốc sự kích động không ngừng.

- Tôi bắt đầu cung cấp cho ông nhân dạng mô phỏng về tính cách của gã chủ mưu những việc này.

- Ông làm sao được? Ông chưa bao giờ thấy hắn. Hắn có thể là bất kỳ ai.

- Không phải vậy - Judd chữa lại - chúng ta đang tìm một kẻ rất, rất đặc biệt.

- Một kẻ điên cuồng.

- Sự điên cuồng là từ ngữ bao quát. Nó không có ý nghĩa y học. Sự minh mẫn đơn giản là khả năng trí não để điều chỉnh thực tại. Nếu chúng ta không thể điều chỉnh, chúng ta cũng không thể che giấu thực tại. Hoặc là chúng ta đặt bản thân mình ở tầng trên cuộc sống, nơi chúng ta là siêu đẳng không cần tuân theo các qui tắc.

- Cái gã của chúng ta nghĩ hắn là siêu đẳng.

- Chính xác. Trong tình huống nguy hiểm, chúng ta có ba sự lựa chọn: bỏ chạy, thoả hiệp hoặc tấn công. Gã của chúng ta là tấn công.

- Vậy hắn là kẻ mất trí.

- Không. Kẻ mất trí ít khi giết người. Thời gian tập trung của anh ta cực kỳ ngắn. Chúng ta đang đấu với kẻ phức tạp hơn nhiều. Hắn ta có thể là kẻ thô bạo, thiếu năng tâm thần, tâm thần phân lập, quần trí hay bất kỳ sự phối hợp của các yếu tố này. Chúng ta có thể đang đấu với kẻ bỏ nhà đi, chúng tạm thời quên dần tới những hành động phi lý. Nhưng điểm chính là sự xuất hiện và hành vi của hắn dường như hoàn toàn bình thường dưới mắt mọi người.

- Vậy chúng ta đâu có gì để nắm bắt.

- Ông sai rồi. Chúng ta có điểm hay để tiếp tục. Tôi có thể cho ông sự mô tả cơ thể của hắn ta.- Judd nói. Ông ta nhú mắt lại tập trung. - Don Vinton cao trên trung bình, thân thể cân đối và từng có tập thể hình. Hắn gọn gàng khi xuất hiện và tỉ mỉ trong công việc. Hắn không có tài nghệ sĩ. Hắn không thể vẽ tranh, viết văn hay chơi dương cầm.

Angeli nhìn xoáy vào ông ta, mồm há hốc.

Judd tiếp tục nói nhanh hơn, giọng ầm áp.

- Hắn không tham gia bất kỳ câu lạc bộ hay tổ chức xã hội, trừ khi hắn làm chủ. Hắn là loại người lãnh đạo. Hắn tàn bạo và thiếu kiên nhẫn. Hắn nghĩ việc lớn. Ví dụ, hắn không bao giờ liên can tới những kẻ cắp vặt. Nếu hắn bị lưu hồ sơ, đó có thể là cướp ngân hàng, bắt cóc, giết người. - Sự phấn khích của Judd càng tăng lên, bức tranh trong đầu ông càng rõ nét hơn. - Khi ông bắt hắn, ông có lẽ sẽ biết rằng hắn có lẽ bị cha hay mẹ ruồng bỏ khi còn là cậu bé.

- Bác sĩ. - Angeli chen ngang - Tôi không muốn chọc bể quả bóng của ông, nhưng đó có thể là kẻ điên lang thang mà ...

- Không. Gã mà chúng ta truy tìm không nghiện ngập - Giọng Judd khẳng định - Tôi sẽ kể thêm về hắn. Hắn chơi thể thao giao đấu trong trường như bóng đá hay khúc côn cầu. Hắn không thích cờ vua, ô chữ hay ghép hình.

Angeli quan sát ông ta một cách hoài nghi.

- Có hơn một người như vậy - Ông ta phản đối - Ông nói chính ông đó.

- Tôi đang cho ông mô tả về Don Vinton. - Judd nói - Kẻ chủ mưu trong vụ này. Tôi sẽ kể thêm nữa về hắn. Hắn thuộc kiểu La tinh.

- Cái gì khiến ông nghĩ vậy.

- Nhờ vào phương pháp dùng để giết người. Một con dao, axit, một quả bom. Hắn ta là người Nam Mỹ, Ý hay Tây Ban Nha. - Ông ta lấy hơi - Đó là mô phỏng nhân dạng cho ông. Đó là kẻ gây ra ba cái chết và đang cố giết tôi.

Angeli nuốt nước miếng.

- Địa ngục nào khiến ông biết tất cả những điều này.

Judd ngồi xuống và nghiêng về phía Angeli.

- Đó là chuyên môn của tôi.

- Về mặt tâm thần, chắc là đúng. Nhưng làm sao ông có thể cho mô tả cơ thể của một gã mà ông chưa bao giờ gặp.

- Tôi đang chơi cá cược. Một bác sĩ tên là Kreischmer tìm ra rằng tám mươi lăm phần trăm người mắc chứng hoang tưởng đều mạnh mẽ, có thể hình tốt. Gã của chúng ta hiển nhiên là hoang tưởng. Hắn có ảo tưởng quyền thế. Hắn có hoang tưởng tự đại để nghĩ hắn đứng trên luật pháp.

- Vậy tại sao hắn không bị phát hiện thời gian dài trước đây.

- Vì hắn mang mặt nạ.

- Hắn là cái gì?

- Chúng ta đều mang mặt nạ đó Angeli. Từ lúc còn thơ, chúng ta được dạy bảo phải che dấu cảm xúc thật, giấu đi lòng hận thù và sự sợ hãi. - Có uy lực trong giọng nói ông ta - Nhưng dưới cơn stress, Don Vinton làm rơi cái mặt nạ và lộ cái mặt thật của hắn.

- Tôi hiểu rồi.

- Cái "tôi" của hắn là điểm làm cho hắn bị tổn thương. Nếu bị đe dọa một cách thật sự, hắn sẽ điên loạn. Hắn đang ở đường biên mỏng manh. Sẽ không khó khăn để giúp hắn hoàn toàn vượt qua. - Ông ngập ngừng, rồi tiếp tục nói, như với chính mình. - Hắn là kẻ MANA.

- Đó là gì?

- Mana. Đó là một thời kỳ mà người tiền sử dùng sự mê tín để gây ảnh hưởng đến người khác bằng ma thuật của mình, một gã có tính cách áp đảo.

- Ông nói hắn không vẽ, viết hay chơi dương cầm. Làm sao ông biết vậy?

- Thế giới có đầy những nghệ sĩ bị tâm thần phân lập. Hầu hết họ kiểm soát được để sống cả đời mà không có vi phạm, bởi vì công việc của họ cho họ con đường để tự khẳng định mình. Gã của chúng ta không có con đường đó. Vì thế hắn giống như núi lửa. Cách duy nhất giúp hắn có thể thoát khỏi áp lực nội tại là phun trào vào Hanson - Carol - Moody.

- Ý ông đây là tội ác vô thức mà hấn gây cho ...

- Không phải vô nghĩa đối với hấn. Mà là ngược lại... - Trong đầu ông diễn ra cuộc đua nước rút. Vài mảnh hình ghép còn lại bắt đầu rơi vào đúng chỗ, Ông tự nguyện rửa mình đã quá mù quáng hay lo sợ để nhìn nhận điều đó. - Tôi là người duy nhất mà Don Vinton nhắm đến, là mục tiêu đầu tiên. John Hanson bị giết bởi vì hấn lầm tưởng đó là tôi. Khi kẻ sát nhân biết mình bị nhầm, hấn trở lại văn phòng để làm lại. Nhưng tôi đã đi, và hấn gặp Carol ở đó. - Giọng ông ta giận dữ.

- Hấn giết cô ấy để cô ấy không thể nhận dạng hấn nhỉ?

- Không đâu. Gã mà chúng ta đang tìm không phải là kẻ ác dân. Carol bị tra tấn vì hấn muốn khai thác điều gì. Có thể là một bằng chứng buộc tội. Và cô ấy sẽ không có hoặc không thể giao nó cho hấn.

- Bằng chứng loại gì? - Angeli dò xét.

- Tôi chưa biết. - Judd nói - Nhưng nó là chìa khoá cho cả sự kiện. Moody đã tìm ra câu trả lời và đó là lý do tại sao họ giết ông ấy.

- Có một việc tôi còn chưa thông. Nếu họ giết được ông trên đường, thì họ cũng không thể lấy được bằng chứng. Nó không khớp với phần còn lại của giả thiết của ông. - Angeli vẫn cố chấp.

- Có thể khớp chứ. Chúng ta giả sử bằng chứng là một cuộn băng của tôi. Tự nó hoàn toàn vô hại. Nhưng nếu tôi gắn nó với một sự thật khác, nó có thể đe dọa họ. Nên họ có hai lựa chọn. Hoặc lấy nó từ tôi, hoặc trừ khử tôi để không tiết lộ nó với bất kỳ ai. Đầu tiên, họ cố trừ khử tôi. Nhưng họ nhầm lẫn và giết Hanson. Rồi họ đi đến sự lựa chọn thứ hai. Họ cố đoạt nó từ Carol. Khi thất bại, họ quyết định tập trung vào việc giết tôi. Đó là vụ đụng xe. Có lẽ tôi bị theo dõi khi tôi thuê Moody, và đến phiên ông ấy bị theo dõi. Khi ông ta tìm ra sự thật, họ giết ông ta.

Angeli nhìn Judd vẻ tư lự trên nét mặt.

- Đó là lý do tại sao kẻ giết người chưa dừng lại cho đến khi tôi chết. - Judd kết luận một cách thăm lặng. - Nó đã trở thành trò chơi chết người, và gã mà tôi đã mô tả dừng hòng thắng cuộc.

Angeli chăm chú nhìn Judd, cân nhắc những gì ông ta nói.

- Nếu ông đúng. - Cuối cùng ông kết luận - ông cần phải được bảo vệ.

Ông ta móc khẩu súng lục ra, búng hộp đạn mở để chắc rằng nó được nạp đầy.

- Cám ơn Angeli. Nhưng tôi không cần khẩu súng. Tôi sẽ chiến đấu với những vũ khí của riêng tôi.

Có tiếng lắc cắc của cánh cửa ngoài mở.

- Ông đang đợi ai à?

- Không. - Judd lắc đầu - Tôi không hẹn bệnh nhân nào chiều nay.

Súng còn trong tay, Angeli di chuyển êm tới cánh cửa dẫn tới phòng tiếp tân. Ông ta bước sang một bên và giật mạnh cánh cửa ra. Peter Hadley đứng đó, biểu hiện ngơ ngác trên mặt.

- Anh là ai? - Angeli đập ngay.

Judd vượt qua cửa.

- Không sao đâu. - Judd nói nhanh - Anh ta là bạn tôi.

- Ái chà! Quái quái gì vậy?

- Xin lỗi. - Angeli xin lỗi và cất súng.

- Đây là bác sĩ Peter Hadley, còn đây là thám tử Angeli.

- Đây là kiểu khám bệnh điên khùng gì mà các ông tiến hành ở đây? - Peter hỏi.

- Có một chút nhầm lẫn. - Angeli giải thích. - Văn phòng bác sĩ Stevenson bị bế khoá và chúng tôi cho rằng kẻ đã làm việc đó có thể quay trở lại.

Judd chớp lấy cơ hội.

- Vâng, chúng chưa lấy được cái mà chúng đang tìm.

- Có liên quan gì đến vụ giết Carol không?

Angeli lên tiếng trước khi Judd có thể trả lời.

- Chúng tôi không chắc. Thưa bác sĩ Hadley. Trong lúc này, Sở cảnh sát yêu cầu bác sĩ Stevenson không bàn bạc việc này.

- Tôi hiểu - Peter nói, ông ta nhìn Judd - Cuộc hẹn ăn trưa của chúng ta còn hiệu lực không?

Judd nhận ra ông đã quên bằng việc này.

- Dĩ nhiên - Judd nói nhanh, quay sang Angeli - Tôi nghĩ chúng ta đã bàn đủ.

- Vậy thì - Angeli đồng ý - Ông có chắc là ông không muốn ... - Ông ta nhìn vào khẩu súng lục.

- Cảm ơn - Judd lắc đầu.

- Được, hãy bảo trọng. - Angeli nói.

- Tôi nhớ - Judd lập lại - Tôi biết mà.

Judd bức rức suốt buổi ăn trưa. Peter không thúc giục ông ta. Họ nói về những người bạn, những bệnh nhân chung của hai người. Peter kể rằng ông đã nói với sếp của Harison Burke và họ đã âm thầm bố trí cho Burke một cuộc trải nghiệm tâm thần. Ông ta đã được gửi đến một viện tâm thần tư nhân.

Sau khi uống cà phê, Peter nói.

- Tôi không biết ông gặp rắc rối gì, Judd à, nhưng tôi có thể giúp gì được chẳng ...

Judd lắc đầu.

- Cảm ơn Peter. Đây là việc mà tôi phải tự mình làm thôi. Tôi sẽ kể hết cho anh khi mọi việc đã

xong.

- Hy vọng nó xong sớm. - Peter nói nhẹ nhàng, ngần ngại - Judd, anh gặp nguy hiểm phải không?

- Dĩ nhiên là không rồi - Judd đáp. Nếu không kể đến kẻ giết người hoang tưởng đã gây ra ba cái chết và xác định Judd là nạn nhân thứ tư của hắn.

Sau khi ăn trưa, Judd trở về văn phòng. Ông đi với vẻ cẩn thận như thường lệ, kiểm tra để chắc rằng không tự phô mình để ít bị tấn công.

Việc gì cũng làm hết sức mình.

Ông ta bắt đầu nghe lại các cuộn băng. Nghe coi có gì có thể lần ra đầu mối nào. Điều đó giống như mở ra cả cơn lũ của những đối thoại phức tạp. Những cái guồng âm thanh tuôn trào đầy ắp lòng căm thù ... sự đỗi bại ... sự sợ hãi ... sự tự căm ... hoang tưởng tự đại ... sự cô độc ... sự trống trải ... sự đau khổ ...

Sau ba giờ, ông ta chỉ tìm thấy một cái tên duy nhất để thêm vào danh sách của mình: Bruce Boyd, cái gã mà John Hanson đã sống chung sau cùng. Ông lại bỏ cuộn băng của Hanson vào máy ghi âm.

- ... Tôi cho rằng tôi đã yêu Bruce ngay lần đầu tôi gặp anh ta. Anh ấy là người đàn ông đẹp trai nhất mà tôi từng gặp.

- Anh ta là đối tác thụ động hay làm chủ vậy John?

- Làm chủ. Đó là điều lôi cuốn tôi đến với anh ta. Anh ấy rất mạnh mẽ. Thực tế, về sau, khi chúng tôi yêu nhau, chúng tôi thường cãi cọ về việc đó.

- Tại sao vậy?

- Bruce không nhận ra anh ta thật sự mạnh đến thế nào. Anh ta thường đi ra sau lưng và kích tôi từ phía sau. Theo anh ấy đó là biểu lộ tình yêu. Nhưng ngày nọ, anh ta gần như làm gãy xương sống của tôi. Tôi muốn giết anh ta. Khi anh ta bắt tay, anh ta có thể nghiền nát các ngón tay. Anh ta luôn luôn giả vờ xin lỗi, nhưng Bruce thích làm đau người khác. Anh ta không cần roi. Anh ta rất mạnh.

Judd dừng cuộn băng và ngồi đó suy nghĩ. Kiểu mẫu đồng tính không gắn ông ta vào nhận định về kẻ giết người, nhưng một mặt nào đó, Boyd đã dính líu đến Hanson và là kẻ bạo dâm lẫn tự tôn.

Ông nhìn vào hai cái tên trong danh sách: Teri Washburn đã giết một gã ở Hollywood và chưa bao giờ kể về điều đó; còn lại là Bruce Boyd, người yêu sau cùng của John Hanson. Nếu là một trong số họ thì đó là ai?

Teri Washburn sống trong một căn hộ cao cấp ở Sutton Place. Toàn bộ căn hộ được trang trí bởi một màu hồng kinh tởm: tường, bàn ghế, màn. Có nhiều món đắt giá rải ra khắp phòng, còn tường thì phủ đầy tranh theo trường phái ấn tượng Pháp. Judd nhận ra hai cửa Manets, hai Degas, một Monet, và một Renoir trước khi Teri bước vào phòng. Ông đã gọi điện trước để báo là ông muốn ghé qua. Bà ta đã sẵn sàng tiếp ông. Bà ta mặc một nùi màu hồng kết lại mà không có gì bên dưới.

- Ông đã đến thật rồi - Bà ta kêu lên vui sướng.

- Tôi muốn nói chuyện với bà.

- Chắc rồi. Uống chút gì nhé.

- Không, cảm ơn.

- Em nghĩ rằng em làm cho mình hấp dẫn vào ngày lễ kỷ niệm. - Teri nói và đi về phía quầy bar bằng san hô ở góc căn phòng lớn.

Judd nhìn bà ta một cách tự lự.

Teri quay lại với đồ uống của mình và ngồi cạnh ông trên cái salon màu hồng.

- Vậy là cuối cùng cái của quý của ông đã mang ông tới đây hả cưng. - Bà ta nói - Em biết ông không thể kiềm chế với Teri bé bỏng. Em thích ông, Judd à. Em sẽ làm mọi việc vì ông. Ông muốn gì cứ nói. Ông đã làm cho mọi cây gậy núng nính mà em đã biết trong đời em trông giống như đồ bỏ.

Bà ta đặt đồ uống xuống và đặt tay lên quần tây của Judd. Judd cầm hai bàn tay bà ta.

- Teri - Ông nói - Tôi cần sự giúp đỡ của bà.

Tâm trí bà ta đang chu du theo lối mòn cũ.

- Em biết, cưng à. - Bà ta rên rỉ - Em sắp làm tình với ông như là ông chưa từng làm tình trong đời.

- Teri. Hãy nghe tôi. Ai đó đang cố giết tôi.

Đôi mắt bà ta động lại sự ngạc nhiên chậm rãi. Đón kích hay là thật đây. Ông nhớ lại một pha diễn mà ông đã xem bà ta diễn trong những xô ngày xưa. Là thật. Bà ta tốt, nhưng không phải một nữ diễn viên tốt.

- Lạy Chúa. Ai vậy? Ai muốn giết ông?

- Có thể là ai đó có liên quan đến một trong những bệnh nhân của tôi.

- Nhưng mà, Chúa lòng lành, tại sao vậy?

- Đó là điều mà tôi đang cố tìm hiểu. Teri à, liệu có ai ở chỗ phục hồi sức khỏe của bà từng nói tới giết người hay kẻ bị giết? Có thể là trong bữa tiệc hay lúc cười đùa?

- Không có. - Teri lắc đầu.

- Bà có biết ai tên là Don Vinton không? - Ông ta nhìn bà ấy thật gần.

- Don Vinton à? Ồ, ồ. Tôi có nên không?

- Teri? Bà cảm thấy thế nào về vụ giết người?

Một cái rùng mình nhỏ chạy ngang người bà ta. Ông đang cầm cổ tay bà ấy và ông cảm thấy nhịp tim bà ta nhanh lên.

- Việc giết người kích động bà à?

- Tôi không biết.

- Hãy nghĩ về điều đó - Judd khẳng khẳng - Việc nghĩ về nó có kích động bà không?

Nhịp tim bà ta bắt đầu nhảy loạn xạ.

- Không. Tuyệt nhiên không.

- Tại sao bà không kể cho tôi nghe về vụ giết người ở Hollywood?

Không cảnh báo, bà ta chồm tới và cào vào mặt ông bằng móng tay dài. Ông nắm lấy cổ tay bà.

- Đồ chó đẻ bẩn thỉu. Đã hai mươi năm rồi ... Đó là lý do ông tới đây hả? Hãy cút xéo đi.

Bà ta đổ sập trong cơn thốn thức cuồng loạn.

Judd nhìn bà ta một lúc. Teri có khả năng liên quan đến vụ giết người giật gân. Sự thiếu tự tin lẫn thiếu tự trọng sẽ khiến bà ta dễ làm mọi ai đó muốn làm rụng bà ta. Bà ấy giống như miếng đất sét mềm trong đồng cặn bã. Người lồi bà ta lên có thể nhào nặn bà thành một bức tượng đẹp hay thành vũ khí chết người. Câu hỏi là, ai đã lồi bà ta lên sau cùng? Don Vinton?

Judd đứng lên, nói.

- Tôi xin lỗi.

Ông ta bước ra khỏi căn hộ màu hồng.

Bruce Boyd sở hữu một căn nhà trong chuồng ngựa đã chuyển đổi bên ngoài công viên của làng Greenwich. Một người quản gia mặc áo khoác trắng ra mở cửa. Judd báo tên và được mời vào phòng chờ. Người quản gia biến mất. Mười phút, rồi mười lăm phút trôi qua. Judd kiểm nghiệm sự bức tức của mình. Có lẽ ông ta nên báo cho Angeli biết mình tới đây. Nếu giả thiết của Judd là đúng, sự cố gắng tiếp theo trên mạng sống của ông ta sẽ có kết quả rất sớm. Và kẻ tấn công ông ta sẽ cố bám chắc sự thành công của hắn.

Người quản gia trở lại.

- Ngài Boyd sẽ gặp ông bây giờ.

Ông ta dẫn Judd lên lầu đến một phòng làm việc được trang trí lịch thiệp, rồi dè dặt rút lui.

Boyd ngồi tại bàn làm việc, đang viết. Ông ta là mẫu người đàn ông đẹp, rắn chắc, có nét thanh tú, mũi khoằm, và cái miệng đầy đặn, khoái lạc. Ông ta có mái tóc vàng xoắn thành hình chiếc nhẫn. Ông ta đứng lên khi Judd vào. Ông ta cao khoảng một mét chín với ngực và vai của một cầu thủ. Judd nghĩ về mô phỏng nhân dạng của mình về kẻ giết người. Boyd khớp với điều này. Judd ao ước thiết tha hơn bao giờ hết về việc mình phải nhả vài lời với Angeli.

Giọng Boyd nhẹ nhàng lịch thiệp.

- Xin lỗi vì tôi đã để ông chờ, bác sĩ Stevens. - Ông ta nói lịch sự - Tôi là Bruce Boyd.

Ông ta chìa tay ra.

Judd chồm tới để bắt và Boyd đấm ông vào mồm với cú đánh như đá tảng. Cú đòn hoàn toàn không đoán trước, và sự va chạm làm Judd ngã vào cây đèn có chân đứng, đánh bật nó ra khi ông ta ngã dài xuống sàn.

- Tôi xin lỗi, bác sĩ. - Boyd nói, nhìn xuống ông ta. - Ông đã đến, Ông là gã trai lẳng lơ phải không? Đứng lên và tôi sẽ đãi ông một bữa.

Judd lắc đầu. Ông ta bắt đầu gượng dậy trên sàn. Khi ông ta đứng lên nửa chừng, Boyd đá vào háng ông ta bằng mũi giày và Judd ngã quỵ xuống sàn trong sự đau đớn.

- Tôi đang chờ điện thoại của ông. - Boyd nói.

Judd nhìn lên qua những cơn đau quặn vào hình ảnh kẻ mạnh hơn hẳn ông. Ông cố nói, nhưng không thốt nên lời.

- Đừng cố nói - Boyd nói vẻ thông cảm - Nó phải đau. Tôi biết tại sao ông ở đây. Ông muốn hỏi tôi về Johnny.

Judd bắt đầu gật đầu và Boyd đá ông ta vào đầu. Qua màn đỏ mờ, ông ta nghe giọng của Boyd đến từ nơi xa xuyên qua một tấm vải lược, khi xa khi gần.

- Chúng tôi yêu nhau cho đến khi hắn ta tới gặp ông. Ông làm cho hắn cảm thấy giống như một kẻ đồng bóng. Ông làm cho hắn cảm thấy chúng tôi yêu nhau là đời bại. Ông có biết ai làm cho nó biến mất không, bác sĩ Stevens? Là ông đó.

Judd cảm thấy vật gì cứng đâm mạnh vào xương sườn của mình, đưa một cơn đau thấm thía xuyên qua tĩnh mạch. Ông ta nhìn thấy mọi vật đang trong những màu sắc đẹp đẽ, mặc dù cái đầu được lấp đầy những sắc cầu vồng lung linh.

- Ai cho ông quyền bảo người ta cách yêu như thế nào hả bác sĩ? Ông ngồi đó trong văn phòng của mình, giống như một loại Chúa trời, kết tội những kẻ không nghĩ giống như ông.

- Không phải vậy. - Judd đang trả lời đầu đó trong tâm trí ông. Hanson chưa bao giờ có sự lựa chọn trước đó. Tôi cho ông ta sự lựa chọn và ông ấy đã không chọn ông.

- Bây giờ Johnny đã chết. - Gã khổng lồ tóc vàng đề lên ông - Ông đã giết Johnny của tôi, và bây giờ tôi sẽ giết ông.

Ông cảm thấy một cú đá nữa đang sau mang tai, và ông bắt đầu rơi vào vô thức. Một vài bộ phận rời xa tâm trí ông nhìn xuống với sự thú vị vô tư khi phần còn lại của ông bắt đầu chết.

Cái mảnh nhỏ cách ly của sự thông minh trong trí não ông ta tiếp tục hoạt động. Nó thôi thúc làm lóe lên một mẫu yếu ớt của sự suy nghĩ. Ông ta tự trách mình đã không tới gần hơn với sự thật. Ông ta mong chờ một kẻ giết người tóc sẫm kiểu La tinh, và hắn ta tóc vàng. Ông ta chắc rằng kẻ giết người không phải đồng tính, và ông ta đã sai. Ông ta đã tìm ra kẻ giết người hoang tưởng, và bây giờ ông đang đi dần đến cái chết vì điều đó.

Ông rơi vào vô thức.

Chương 15

(Trong nguyên bản tiếng Anh không có chương 15 - Có lẽ tác giả Sidney Sheldon không thích số 15 trong lần này - Nhưng các bạn sẽ xem tiếp không bị ngắt quãng với chương 16)

Chương 16

Một phần tách rời từ xa trong tâm trí ông ta đang cố gởi cho ông ta một thông điệp, cố liên lạc với điều gì thật quan trọng trong vũ trụ, nhưng mà trận đòn nặng nề táng sâu vào trong sọ ông ta quá đau đớn làm cho ông ta không thể tập trung vào bất kỳ điều gì khác. Đầu đó chung quanh, ông ta có thể nghe thấy tiếng bài hát tang cao vút, giống như con thú hoang bị thương. Thật chậm và cực kỳ đau đớn, Judd mở mắt ra. Ông ta đang nằm trên giường trong một căn phòng xa lạ. Trong một góc phòng, Bruce Boyd đang khóc tức tưởi không kiềm chế.

Judd gượng ngồi dậy. Cơn đau rã rời trong cơ thể ông cuốn vào trí óc ông gợi nhớ lại những gì đã xảy ra cho mình, và ông chợt nổi lên cơn thịnh nộ man dại.

Boyd quay sang khi nghe Judd cử động. Ông tiến lại bên giường.

- Đó là lỗi của ông - Hẳn rên rỉ thút thít. - Nếu không vì ông, Johnny sẽ vẫn an toàn với tôi.

Không có chủ đích, bị thúc đẩy bởi bản năng báo thù đã chôn sâu từ lâu trong tiềm thức, Judd chộp lấy cổ họng của Boyd, những ngón tay ông siết chặt khí quản hắn, bấu chặt với tất cả sức mạnh của nó. Boyd không di chuyển để tự vệ. Hắn đứng đó, dòng lệ tuôn trên mặt. Judd nhìn vào mắt hắn, giống như là nhìn vào cái hố sâu địa ngục. Tay ông từ từ buông xuống. Lạy Chúa, ông nghĩ, mình là bác sĩ.

Một gã bệnh hoạn tấn công mình, và mình muốn giết hắn. Ông nhìn Boyd, và cái ông ta đang nhìn là đứa trẻ ngờ ngác bị khuất phục.

Bất thành linh, ông nhận ra cái mà tiềm thức của ông cố báo cho ông biết: Bruce Boyd không phải là Don Vinton. Nếu là hắn, Judd không thể sống sót đến bây giờ. Boyd không hợp với kẻ gieo chết chóc. Vậy là ông đã đoán đúng rằng hắn không khớp với mô phỏng nhân dạng của kẻ sát nhân. Có sự an ủi mỉa mai nào đó trong việc này.

- Nếu không gặp ông, Johnny sẽ còn sống. - hắn thốt thức - Anh ấy sẽ ở đây với tôi và tôi đã có thể bảo vệ anh ta.

- Tôi không bảo John bỏ rơi ông. - Judd nói chán nản - Đó là quan điểm của anh ta.

- Ông là kẻ nói dối.

- Mọi việc đã đổ vỡ giữa ông và John trước khi anh ta đến gặp tôi.

Có khoảng yên lặng dài. Rồi Boyd gật đầu.

- Vâng, chúng tôi ... chúng tôi cãi nhau luôn.

- Anh ta cố tìm lại chính mình, và tiềm thức của anh ta mách rằng anh ta muốn trở về với vợ, con mình. Sâu trong bản chất, John muốn làm người có tình dục khác giới.

- Đúng - Boyd thì thầm - Anh ta thường nói về điều đó mọi lúc, và tôi nghĩ đó chỉ là trừng phạt tôi. - hắn nhìn lên Judd. - Nhưng ngày anh ta bỏ đi, anh ta chỉ một mực bỏ đi, anh ta không yêu tôi nữa.

Có nỗi tuyệt vọng trong giọng nói của hắn.

- Anh ta không phải hết yêu ông. - Judd nói - không chỉ là bạn bè.

Boyd nhìn chăm vào ông ta, mắt dán chặt vào mặt Judd.

- Ông giúp tôi chứ? - Cặp mắt hắn đầy nỗi tuyệt vọng. - Giúp... tôi, ông phải giúp tôi.

Đó là tiếng khóc của nỗi thống khổ. Judd nhìn hắn một lúc lâu.

- Được, tôi sẽ giúp ông.

- Tôi sẽ bình thường chứ?

- Việc thế này không như bình thường. Mỗi người mang cái bình thường riêng đi theo bên mình, và không có hai người nào là giống nhau.

- Ông có thể làm cho tôi trở thành người tình dục khác giới không?

- Điều đó tùy thuộc vào ông thật sự muốn ra sao. Chúng tôi có thể làm cho ông một cuộc phân tích tâm lý.

- Và nếu nó thất bại?

- Nếu chúng tôi nhận thấy rằng ông thật sự là người đồng tính, ít nhất ông sẽ thấy tốt hơn là điều chỉnh theo hướng đó.

- Khi nào ta bắt đầu được - Boyd hỏi.

Judd giật mình trở về thực tại. Ông ta đang ngồi đây bàn về việc điều trị cho một bệnh nhân trong khi mà, theo những điều ông biết, ông sắp bị giết trong vòng hai mươi bốn giờ tới. Và ông vẫn chưa chắc tìm ra ai là Don Vinton. Ông ta loại trừ Teri và Boyd, kẻ tình nghi cuối cùng trong danh sách. Ông không biết gì hơn, bây giờ ông trở lại điểm khởi đầu. Nếu những phân tích về kẻ sát nhân là đúng, ngay bây giờ ông có lẽ phải tự thân chống lại cơn thịnh nộ tàn sát. Cuộc tấn công kế tiếp sẽ đến rất, rất sớm.

- Hãy gọi cho tôi vào ngày thứ Hai - Judd nói.

Một chiếc taxi chở ông về căn hộ của mình. Judd cố ước lượng cơ hội sống sót của mình. Thật là ảm đạm. Những gì ông biết được là Don Vinton quá liều lĩnh. Và ai là Don Vinton? Tại sao hắn không có trong hồ sơ tội phạm của cảnh sát? Hắn có thể dùng tên khác không? Không. Moody đã nói rõ là "Don Vinton".

Thật khó để tập trung. Mỗi khi taxi dẫn sốc, lại truyền đến cơn đau quặn quai trên thân thể tím bầm của ông. Judd nghĩ về những vụ giết người và vụ cố sát đã được thực hiện cho đến nay, cố tìm hiểu loại kiểu mẫu đã thực hiện. Một vụ đâm bằng dao, một vụ nhục hình, một vụ đâm xe bỏ chạy, một quả bom cài trong xe, một vụ bóp cổ. Không có kiểu mẫu nào ông có thể rút ra được. Chỉ có sự bạo lực tàn nhẫn, điên rồ. Ông không có cách nào biết được vụ kế sẽ được thực hiện như thế nào, và do ai làm. Nơi ẩn náu tốt nhất là ở văn phòng hoặc trong căn hộ của ông. Ông nhớ lời khuyên của Angeli. Ông phải có ổ khoá vững chắc gắn trên cửa căn hộ. Ông sẽ bảo Mike, người gác cửa và Eddie, người giữ thang máy, để ý canh chừng. Ông có thể tin họ.

Taxi dừng lại phía trước toà nhà căn hộ của ông. Người gác cửa ra mở cửa taxi.

Hắn ta hoàn toàn xa lạ.

Chương 17

Hắn là một gã to lớn da ngăm, với gương mặt sần đậu mùa và đôi mắt đen sâu hút. Một vết sẹo cũ chạy ngang qua cổ họng hắn. Hắn mặc bộ áo đồng phục của Mike và nó quá chật đối với hắn.

Taxi chạy đi và Judd còn lại một mình với hắn. Ông đột ngột nổi lên cơn đau. Lạy trời không phải bây giờ. Ông nghĩ rằng.

- Mike đâu rồi - Ông hỏi.

- Đi nghỉ phép rồi, thưa bác sĩ.

Bác sĩ. Vậy là gã biết rõ ông là ai. Còn Mike nghỉ phép? Vào tháng Mười Hai?

Có một cái mỉm cười hài lòng trên mặt của hắn.

Judd ngó qua ngó lại con đường lộng gió, nhưng nó hoàn toàn vắng lặng. Ông có thể cố bỏ chạy ra đường. Nhưng trong hoàn cảnh bây giờ, không cho ông một cơ hội nào. Cơ thể của ông bị đánh đập đau đớn, nó nhói đau mỗi lần ông hít thở.

- Có vẻ như ông vừa trải qua một tai nạn - Giọng của hắn có vẻ ân cần.

Judd quay đi không trả lời, rảo bước vào hành lang của toà nhà. Ông có thể trông cậy vào sự giúp đỡ của Eddie.

Gã đàn ông theo Judd vào hành lang. Eddie đang ở trong thang máy, lưng quay ra. Judd cất bước về phía thang máy, mỗi bước lại đẩy lên một cơn đau buốt. Ông ta biết mình không được vấp ngã. Việc quan trọng là không để gã kia chặn ông một mình. Hắn sẽ sợ có người thấy.

- Eddie. - Judd kêu lên.

Gã đứng trong thang máy quay lại.

Ông chưa từng thấy hắn trước đây. Hắn có cùng khuôn với gã gác cửa nhưng nhỏ hơn, và không có vết sẹo. Rõ ràng hai gã là anh em với nhau.

Judd dừng lại, mắc kẹt giữa hai gã đàn ông. Không còn ai khác trong hành lang.

- Đi lên nào - Gã đứng trong thang máy nói. Hắn cũng có cùng nụ cười hài lòng như gã anh em.

Thế là cuối cùng cũng đối mặt với cái chết. Judd chắc rằng không ai trong hai gã có đầu óc thông minh sau những gì đã xảy ra. Chúng là những sát thủ chuyên nghiệp được thuê. Chúng sẽ giết ông trong hành lang? Hay chúng thích làm điều đó trong căn hộ của ông? Trong căn hộ. Có lý lắm, điều đó cho phép chúng có nhiều thời gian để tẩu thoát trước khi thi thể của ông được tìm thấy. Judd xoay bước về phía phòng quản lý.

- Tôi phải gặp ông Katz về việc ...

Gã to hơn chặn đường ông.

- Ông Katz bận rồi bác sĩ. - hấn nói nhẹ nhàng.

Gã trong thang máy nói.

- Tôi sẽ đưa ông lên lầu.

- Không. Tôi ... - Judd nói.

- Hãy làm theo lời hấn. - Giọng hấn không chút thiện cảm.

Có luồng gió lạnh bất ngờ khi cửa hành lang mở ra. Hai đàn ông và hai phụ nữ vội bước vào, cười nói huyền thuyên, quần chặt trong áo choàng của họ.

- Thời tiết tệ hơn ở Siberia. - Một phụ nữ nói.

Người đàn ông đang khoác tay bà ta đáng mập, lùn, nói giọng miền Trung Tây.

- Đêm nay không thích hợp cho người lẫn gia súc.

Cả nhóm di chuyển về phía thang máy. Gã gác cửa và gã coi thang máy nhìn từng người một cách lạnh lẽ. Người phụ nữ thứ hai lên tiếng, bà ta nhỏ người, tóc vàng bạch kim, nói giọng miền Nam nặng.

- Thật là một buổi tối đẹp như mơ, cảm ơn các ông bà rất nhiều. - Bà ta tiễn những người đàn ông ra về.

Người đàn ông thứ hai phát ra tiếng như tru, phản đối:

- Các bà sẽ không để chúng tôi ra về mà không nhấp một ly tiễn biệt, đúng không?

- Khuya phát sợ rồi George à. - Người phụ nữ ban đầu màu mè.

- Nhưng trời lạnh dưới không độ bên ngoài. Các bà phải cho chúng tôi một ít chất chống đông chứ.

- Chỉ một ly thôi rồi chúng tôi sẽ đi. - Người kia van nài.

- Thôi được ...

Judd cố nén thở. Thật là mừng quá!

Bà tóc bạch kim dịu lại.

- Được, chỉ một ly thôi, các người nghe rõ rồi nhé?

Cả nhóm vừa cười vừa bước vào thang máy. Judd nhanh chóng bước theo. Gã gác cửa đứng đó lúng túng nhìn người anh em. Gã trong thang máy nhún vai, đóng cửa, đưa thang máy lên. Căn hộ của Judd ở trên tầng Năm. Nếu cả nhóm đi ra trước ông, ông sẽ gặp rắc rối. Nếu họ ra sau, ông có cơ hội tọt vào căn hộ của mình, chặn cửa lại và gọi người cứu.

- Tầng mấy?

Bà tóc vàng nhỏ nhắn nói.

- Tôi không biết ông chồng tôi sẽ nói gì nếu thấy tôi mời hai gã lạ hoắc vào nhà. - Bà quay qua gã coi thang máy - Tầng mười.

Judd thở hắt ra. Ông ta nói nhanh.

- Tầng năm.

Gã coi thang máy ném cho ông cái nhìn nhẵn nại và ranh mãnh rồi mở cửa ở tầng năm. Judd vọt ra. Cửa thang máy đóng lại.

Judd đi về phía căn hộ của mình, trượt chân vì đau. Ông ta lấy chìa khoá, mở cửa đi vào trong, tim đập thình thịch. Ông có tối đa năm phút trước khi chúng tới giết mình. Ông đóng cửa và kéo xích khoá chốt cửa. Nó rời ra trong tay ông. Ông nhìn thấy nó đã bị cắt đứt. Ông quăng nó đi và tiến về phía điện thoại. Một cơn choáng váng quét qua, ông đứng đó, nhắm mắt lại trong khi thời gian quý báu trôi qua. Với sự cố gắng, ông di chuyển chậm chạp về phía điện thoại lần nữa. Người duy nhất mà ông nghĩ có thể gọi đến là Angeli. Nhưng Angeli đang nghỉ bệnh ở nhà. Chưa hết, ông nói gì bây giờ? Chúng tôi có người gác cửa mới và người coi thang máy mới và tôi nghĩ chúng sắp giết tôi! Ông từ từ nhận ra rằng mình đang cầm ống nghe trong tay, đứng đó chết lặng, quá sửng sò để có thể làm gì. Trong cơn chấn động, ông nghĩ. Boyd lẽ ra đã giết ông, sau hết. Họ sẽ đi vào và tìm thấy ông như thế này - vô phương cứu giúp. Ông nhớ lại ánh mắt của gã to con. Ông phải lừa chúng, giữ thế cân bằng. Nhưng lạ Trời - phải làm sao đây?

Ông bật màn hình nhỏ quan sát hành lang. Hành lang vắng lặng. Cơn đau trời dậy, giật ngang từng cơn làm ông choáng váng. Ông cố thúc đầu óc mỗi mét của mình tập trung vào vấn đề. Ông đang trong tình trạng nguy ngập ... Phải ... rất nguy cấp. Ông phải có biện pháp cấp cứu. Phải ... tầm nhìn của ông lại mờ đi. Đôi mắt ông tập trung vào chỗ điện thoại. Gọi cấp cứu ... ông kéo chiếc điện thoại lại gần mắt để có thể thấy rõ số. Chậm chạp một cách đau đớn, ông quay số. Một âm thanh trả lời sau hồi chuông thứ năm. Judd nói, tiếng của ông líu nhíu, rời rạc. Mắt ông bị lờ cuồn bởi sự di chuyển của cái bóng trên màn hình. Hai gã đàn ông, trong đồ mặc ngoài đường, đang băng ngang hành lang và tiến về phía thang máy.

Thời gian của ông đã hết.

Hai gã đàn ông di chuyển không một tiếng động về phía căn hộ của Judd và dừng lại hai bên cửa. Gã to hơn, tên Rocky, thử lúc lắc cửa nhẹ nhàng. Nó đã bị khoá. Hắn lấy ra một cái thẻ từ và cẩn thận nhét vào ổ khoá. Hắn gật đầu với đồng bọn và cả hai rút ra những khẩu súng lục có gắn ống hãm thanh. Rocky quẹt thẻ từ để mở khoá và đẩy cửa thuận theo chiều mở, từ từ. Chúng bước vào phòng khách, súng thủ trước ngực. Chúng chạm trán với ba cánh cửa đóng. Không có dấu hiệu nào của Judd. Gã nhỏ con, tên Nick, chạm vào cửa thứ nhất. Nó bị khoá. Hắn mỉm cười với gã kia, đặt nòng súng vào ổ khoá và bóp cò. Cánh cửa lặng lẽ mở bung ra về phía phòng ngủ. hai gã đàn ông bước vào, súng lia khắp phòng. Không có ai ở bên trong. Nick kiểm tra tủ áo trong khi Rocky trở ra phòng khách. Chúng di chuyển từ tốn, biết rằng Judd đang trốn trong căn hộ mà không có ai cứu giúp. Có sự thận trọng tối đa khi chúng di chuyển không chút vội vã mặc dù chúng đang thưởng thức giây phút trước khi giết người.

Nick thử mở cánh cửa đóng thứ hai. Nó bị khoá. Hắn bắn bể chốt cửa và tiến vào phòng. Đó là phòng làm việc nhỏ, trống rỗng. Chúng nhăn nhó cười với nhau và đi đến cánh cửa đóng cuối cùng. Khi chúng đi ngang màn hình, Rocky kéo tay người anh em của hắn lại. Trên màn hình họ có thể thấy ba người đàn ông đang vội vã đi vào hành lang, hai trong số họ mặc bộ đồng phục trắng dành cho tập sự, đang đẩy cáng cứu thương có bánh xe. Người thứ ba mang một túi cứu thương.

- Chuyện quái quỷ gì đây?

- Bình tĩnh đi Rocky. Có ai bệnh đấy thôi. Phải có hàng trăm căn hộ trong toà nhà này.

Chúng quan sát màn hình như bị thôi miên khi hai người tập sự đẩy cáng cứu thương vào trong thang máy. Cả nhóm biến vào trong và cửa thang máy đóng lại.

- Chờ họ vài phút. - Nick lên tiếng - Có thể có tai nạn gì đó. Cũng có thể là cóm.

- Đồ cái lũ chết tiệt.

- Đừng lo, Steven không thể đi đâu cả.

Cửa căn hộ bật mở, vị bác sĩ và hai tập sự tiến vào đẩy cáng cứu thương ở đằng trước. Hai tên sát thủ nhanh nhẹn giấu những khẩu súng vào túi áo khoác. Vị bác sĩ ngược nhìn hai anh em.

- Ông ta chết rồi à?

- Ai?

- Nạn nhân tự sát. Ông ta còn sống hay chết?

Hai tên sát thủ nhìn nhau, bối rối.

- Các ông vào nhằm căn hộ rồi.

Vị bác sĩ đẩy hai tên sát thủ về phía sau và cố mở cửa phòng ngủ.

- Nó bị khoá rồi, giúp tôi phá khoá đi.

Hai anh em đứng yên quan sát trong khi bác sĩ và hai tập sự tông cửa mở bằng vai của họ. Bác sĩ bước vào trong phòng.

- Mang cáng lại đây.

Ông ta tiến đến cạnh giường trong khi Judd nằm trên giường.

- Ông có ổn không?

Judd ngó lên, cố tập trung đôi mắt của mình.

- Bệnh viện... - Judd lẩm bẩm.

- Chúng tôi đưa ông đi ngay.

Khi hai tên sát thủ quan sát trong nỗi thất vọng, những người tập sự đẩy cáng cứu thương lại bên giường, khéo léo sàng ông ta vào cáng và phủ lên ông tấm chăn.

- Chúng ta chuẩn thôi. - Rocky nói.

Bác sĩ quan sát hai gã đàn ông bỏ đi. Rồi ông ta quay qua Judd, đang nằm trên cáng, mặt trắng và phờ phạc.

- Anh có ổn không, Judd. - Giọng ông ta đầy vẻ lo lắng sâu sắc.

Judd cố mỉm cười mà không nhếch mép được.

- Hay lắm. - Ông nói mà chắc chắn không thể nghe giọng của chính mình - Cảm ơn Peter.

Peter nhìn xuống bạn mình, rồi gật đầu với hai tập sự.

- Thôi chúng ta đi.

Chương 18

Phòng trong bệnh viện khác nhau, nhưng cô y tá thì giống. Một khối hào nhoáng chỏi nhau. Ngồi bên cạnh giường, cô y tá là điều đầu tiên Judd nhìn thấy khi ông mở mắt.

- Tốt quá, ông tỉnh rồi. - Cô ta nói một cách nghiêm nghị. - Bác sĩ Harris muốn gặp ông. Tôi sẽ báo với ông ấy là ông đã tỉnh. - Cô ta kiên quyết đứng chờ bên ngoài.

Judd ngồi dậy, cẩn thận bước đi. Tay và chân phản xạ chậm một chút, nhưng không có tổn thương. Ông tập trung nhìn vào một cái ghế khi băng qua phòng, mỗi bước nhìn một cái. Thị lực của ông hơi bị mờ.

- Có cần hội chẩn không?

Ông nhìn lên. Bác sĩ Seymour Harris vừa bước vào phòng.

- Tốt. - Bác sĩ Harris vui vẻ nói - Ông vừa trở thành một trong những khách hàng sộp nhất của chúng tôi. Ông có biết chỉ riêng hoá đơn tiền khâu vết thương là bao nhiêu không? Chúng tôi chắc phải cho ông mức giảm giá đặc biệt quá... Giấc ngủ của ông thế nào hả Judd? - Ông ta ngồi xuống bên cạnh giường.

- Giống như một em bé. Ông cho tôi thuốc gì vậy?

- Một mũi sodium luminol.

- Bây giờ là mấy giờ rồi?

- Giữa trưa.

- Ồi trời. - Judd nói - Tôi phải rời khỏi đây ngay.

Bác sĩ Harris rút tờ xét nghiệm từ xấp hồ sơ ông ta mang theo. Ông thích nói về cái gì trước: chấn thương não, các vết rách, hay các chỗ bầm dập?

- Tôi thấy khỏe mà.

Bác sĩ đặt giấy xét nghiệm qua một bên. Giọng ông ta trở nên nghiêm trọng.

- Judd, cơ thể ông đã phải chịu nhiều tổn thương hơn là ông có thể cảm nhận được. nếu ông biết khôn, thì hãy nằm đây, trên chiếc giường này trong vài ngày và nghỉ ngơi. Sau đó ông sẽ đi nghỉ dưỡng trong một tháng.

- Cám ơn, Seymour. - Judd nói.

- Ý ông là ... Cám ơn, nhưng tôi không cần ...

- Có vài việc tôi cần phải giải quyết.

Bác sĩ Harris thở dài.

- Ông có biết ai là bệnh nhân tệ hại nhất trên thế giới không, bác sĩ? - ông ta đổi đề tài, chấp nhận chịu thua - Peter đã ở đây suốt đêm. Rồi ông ta mỗi giờ mỗi gọi điện hỏi thăm. Ông ấy lo

cho ông nhiều lắm đó. Ông ta nghĩ ai đó cố giết ông tối qua.

- Ông biết là bác sĩ thì giàu tưởng tượng không thể tả mà.

Harris trở mắt nhìn ông một lúc, rồi nhún vai nói.

- Ông là nhà tâm lý, tôi chỉ là Ben Casey. Có lẽ ông biết ông đang làm gì ... nhưng tôi sẽ không đặt cược vào đó dù chỉ năm xu. Ông có chắc là ông sẽ không ở lại đây vài ba ngày chứ?

- Tôi không thể.

- Được. Hùng hổ lắm. Tôi sẽ cho ông xuất viện vào ngày mai.

Judd định phản kháng, nhưng Harris ngắt ngang.

- Không cãi. Hôm nay là Chủ Nhật. Máy gã đập ông như tử cũng cần nghỉ ngơi mà.

- Seymour ...

- Còn nữa, tôi ghét đóng vai bà vú em nhưng, ngày nay ông đã ăn gì chưa?

- Không có gì nhiều. - Judd nói.

- Được. Tôi đã dặn cô Bedpan vỗ béo ông trong vòng hai mươi bốn giờ, và Judd này ...

- Vâng.

- Hãy cẩn thận. Tôi ghét đánh mất khách hàng sộp như ông. - Rồi bác sĩ Harris bỏ đi.

Judd nhắm mắt lại và nghỉ ngơi một lúc. Ông nghe tiếng chén đĩa khua rổn rảng, và khi nhìn lên ông thấy một cô y tá người Ai len đang đẩy xe trên có khay chứa bữa ăn tối vào.

- Ông thức dậy rồi, bác sĩ Stevens. - Cô ta mỉm cười.

- Bây giờ là mấy giờ.

- Sáu giờ chiều.

Ông đã ngủ cả ngày.

Cô đặt đồ ăn lên khay trên giường ông và nói:

- Tối nay ông được chiêu đãi món gà tây. Mai là ngày Chúa Giáng Sinh.

- Tôi biết.

Ông không cảm thấy thèm ăn cho đến khi cắn miếng thịt đầu tiên và bỗng khám phá rằng mình đang đói ngấu. Bác sĩ Harris đã ngăn tất cả các cuộc điện thoại. Ông được nằm trên giường, không ai làm phiền, phục hồi sức khỏe, sắp xếp nội lực. Ngày mai ông sẽ cần tất cả sức mạnh mà ông có thể tập hợp được.

Vào lúc mười giờ sáng hôm sau, bác sĩ Seymour Harris vội vã bước vào phòng Judd.

- Ông ra sao rồi, bệnh nhân yêu quý của tôi. - Ông ta tươi cười - Ông đã trở lại là người rồi.

- Tôi cũng cảm thấy mình lại là người.

- Ông sắp có khách đến thăm. Tôi mong ông đừng sợ ông ấy.

Peter, và có lẽ Norah nữa. Họ gần như dành hết cả thời gian gần đây để thăm nom ông trong bệnh viện.

Bác sĩ Harris đi ra.

- Đó là trung úy McGreavy.

Trái tim của Judd chùng xuống.

- Ông ta rất nôm nong nói chuyện với ông. Ông ta đang trên đường tới đây. Ông ta muốn biết chắc là ông đã thức dậy.

Vậy là ông ta có thể bắt mình. Trong khi Angeli đang nghỉ ốm, ông ta hoàn toàn tự do để chế ra bằng chứng hòng có thể kết tội Judd. Một khi McGreavy đã nắm mình trong tay hẳn thì đừng có hy vọng. Ông phải trốn đi trước khi ông ta đến.

- Ông có thể nói cô y tá gọi giùm thợ cắt tóc không? - Judd nói.- Tôi muốn cạo râu.

Giọng ông phải nghe rất kỳ quặc, bởi vì bác sĩ Harris nhìn ông một cách ngỡ ngàng. Hoặc bởi vì McGreavy đã kể gì đó về ông với Harris?

- Dĩ nhiên rồi Judd. - Ông ta bỏ đi.

Khi cửa vừa đóng, Judd ra khỏi giường và đứng lên. Hai đêm ngủ yên đã mang lại điều kỳ diệu cho ông. Ông bước hơi lảo đảo, nhưng chỉ thoáng qua. Bây giờ ông phải đi cho nhanh. Ông thay đồ mất ba phút.

Ông giật cửa mở ra, ngó quanh coi có ai có thể cản trở mình không, và thẳng tiến về phía tầng dành cho nhân viên phục vụ. Khi ông bước xuống lầu, cửa thang máy mở và ông thấy McGreavy bước ra, tiến về phía căn phòng mà ông vừa rời khỏi. Ông bước nhanh, đằng sau ông là một cảnh sát mặc quân phục và hai thám tử. Judd nhanh chóng xuống tới tầng trệt và tiến về phía cửa vào dành cho xe cấp cứu. Ra khỏi bệnh viện một dãy nhà, Judd vẫy một chiếc taxi.

McGreavy bước vào phòng bệnh viện, ném cặp mắt vào chiếc giường không người và nhà vệ sinh trống không.

- Lọc soát xung quanh. - Ông ta nói với những người kia.- Các anh vẫn còn có thể bắt hắn.

Ông ta nhắc điện thoại. Cô trực tổng đài nối máy cho ông ta với sở cảnh sát.

- McGreavy đây. - Ông ta nói nhanh - Tôi muốn phát một thông báo đi các nơi. Khẩn cấp... bác sĩ Judd Stevens, đàn ông, da trắng, tuổi ...

Taxi dừng lại phía trước toà nhà văn phòng của Judd. Tờ giờ trở đi, không có nơi nào an toàn cho ông cả. Ông không thể trở về căn hộ của mình. Ông phải tìm một khách sạn nào đó. Trở về văn phòng là nguy hiểm nhưng có một việc cần phải làm ngay.

Ông cần một số điện thoại.

Ông trả tiền taxi và bước vào hành lang. Mỗi bắp thịt trong cơ thể đau đớn khi ông đi nhanh. Ông biết mình có rất ít thời gian. Không biết là họ có đợi ông trở về văn phòng của mình hay không, nhưng ông không còn cách nào khác. Có một câu hỏi là ai sẽ gặp ông trước. Cảnh sát hay sát thủ.

Khi đến văn phòng, ông mở cửa và đi vào trong, khoá cửa lại. Bên trong văn phòng dường như xa lạ và thù địch. Judd biết rằng ông không thể nào điều trị cho bệnh nhân của mình ở đây nữa. Ông sẽ đặt họ vào tình thế nguy hiểm. Trong lòng ông dấy lên cơn tức giận về những thứ Don Vinton đã làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ông. Ông có thể hình dung cảnh sẽ xảy ra khi hai anh em về báo cáo rằng họ chưa giết được ông. Nếu ông đoán được tính cách của Don Vinton một cách chính xác, thì hẳn phải ở đỉnh cao thịnh nộ. Cuộc tấn công kế tiếp sẽ đến bất kỳ lúc nào.

Judd băng ngang phòng để lấy số điện thoại của Anne. Ông nhớ đến hai việc khi ở trong bệnh viện.

Một lần hẹn khám với Anne được xếp lịch ngay trước buổi khám cho John Hanson.

Anne và Carol đã có vài lần tán gẫu với nhau. Có lẽ Carol đã ngây thơ tâm sự một vài thông tin chết người cho Anne. Nếu vậy, bà ấy có thể gặp nguy hiểm.

Ông lấy cuốn sổ địa chỉ của mình ra khỏi một ngăn kéo có khoá, tìm số điện thoại của Anne và gọi. Có ba tiếng chuông và một giọng đều đều vang lên.

Đó là tiếng cô điện thoại viên.

- Xin vui lòng báo số cần gặp.

Judd đọc số. vài giây sau, tiếng cô điện thoại viên vang lên.

- Tôi xin lỗi, ông gọi nhầm số. Xin kiểm tra lại danh bạ hoặc tìm thông tin trợ giúp.

- Cảm ơn - Judd gác máy.

Ông ngồi đó một lúc. Nhớ lại điều mà bên dịch vụ trả lời cuộc gọi đã báo với ông vài ngày trước. Họ đã tiếp cận tất cả bệnh nhân ngoại trừ Anne. Số điện thoại có thể đã bị đảo lộn khi lên danh bạ. Ông tìm trong danh bạ, nhưng không hề có tên bà hay chồng bà ta. Ông bỗng cảm thấy, việc ông báo cho Anne là rất quan trọng. Ông chép địa chỉ của bà ấy ra:

617 Woodside Avenue, Bayonne, New Jersey.

Mười lăm phút sau, ông đã có mặt ở hãng Avis và thuê một chiếc xe hơi. Có một khẩu hiệu ở đằng sau quầy tiếp tân. "Chúng tôi là số hai, vì thế chúng tôi cố gắng nhiều hơn". Judd nghĩ, vậy là cùng một giuộc với mình.

Vài phút sau, Judd lái xe ra khỏi garage. Ông chạy vòng quanh khối nhà, tự hài lòng rằng mình không bị theo dõi, và thẳng tiến về phía cầu George Washington đi New Jersey.

Khi đến Bayonne, ông dừng lại ở một trạm xăng để hỏi đường.

- Đến ngã tư kế, quẹo trái, đường thứ ba.

- Cảm ơn. - Judd lái đi.

Trong ý nghĩ gặp lại Anne lần nữa, tim ông ta đập rộn lên. Minh sẽ phải nói gì với bà ấy mà không làm bà ấy giết mình? Liệu chồng bà có nhà không?

Judd quẹo trái ở Đại lộ Woodside. Ông tìm số, ông đang ở dãy chín trăm. Nhà ở hai bên đường nhỏ hẹp, cũ kỹ và hơi đổ nát. Ông lái đến dãy bảy trăm, những ngôi nhà dần dần theo chiều hướng còn nhỏ hơn và cũ hơn.

Anne sống trong một biệt thự đẹp để có trồng cây thành rừng. Hình như không có cây ở đây. Khi Judd đến địa chỉ mà Anne đã cho, ông hầu như đoán được những gì mình sẽ thấy.

617 là một lô đất trống rộng phủ đầy cỏ dại.

Chương 19

Ông ngồi trong xe hơi chạy ngang lô đất trống, cố tìm logic của sự việc. Số điện thoại sai có thể là một nhầm lẫn. Hoặc địa chỉ sai cũng có thể do nhầm lẫn. Nhưng cả hai cùng sai. Anne đã chủ tâm nói dối ông. Và một khi bà ta nói dối mình là ai, mình sống ở đâu, thì còn điều gì bà ta nói dối nữa? Ông tự buộc mình kiểm tra một cách khách quan xem có việc gì ông thật sự biết về bà ấy. Hầu như là không có gì. Bà ta đã bước vào văn phòng của ông không báo trước và khẳng định đòi làm một bệnh nhân. Trong bốn tuần liền bà ta đến gặp ông, bà đã thận trọng không tiết lộ vấn đề của bà là chuyện gì. Và rồi bà thỉnh thoảng tuyên bố vấn đề của bà đã được giải quyết và bà ta bỏ đi. Sau mỗi lần khám, bà ta trả ông bằng tiền mặt để không có cách nào truy tìm tung tích của bà. Nhưng nguyên nhân nào bà ta phô mình ra như một bệnh nhân và rồi biến mất. Chỉ có một câu trả lời duy nhất. Mà khi nghĩ đến Judd cảm thấy như muốn bệnh.

Nếu ai đó muốn sắp đặt một cuộc mưu sát ông - muốn biết qui luật hoạt động của ông tại văn phòng - muốn biết nội thất văn phòng trông ra sao - có cách nào tốt hơn là giả làm một bệnh nhân - đó là những gì bà ta đã làm ở văn phòng. Don Vinton đã cài bà ta đến. Bà ta đã thu thập những điều cần biết rồi biến mất biệt vô âm tích.

Tất cả là sự lừa dối, và ông đã hớn hờ lọt vào tròng. Bà ta phải cười ngất khi trở về báo cáo với Don Vinton về thằng ngốc si tình người tự coi mình là chuyên gia tâm lý và kẻ láo toét để làm một chuyên gia về nhân học. Ông đã bị chà đạp dưới gót chân trong tình yêu với một cô gái, người mà sự ưa thích duy nhất là dựng lên cái bẫy để giết ông. Làm sao mà phán xét một nhân vật? Thật là một chuyện tiểu lâm xảy ra cho Hiệp Hội Tâm thần kinh Hoa kỳ.

Nhưng sẽ đi đến đâu nếu điều đó không phải là thật? Giả sử Anne tìm đến ông với một mục đích chính đáng, dùng một tên giả vì bà ấy sợ gây rắc rối cho ai đó. Cuối cùng vấn đề tự nó được giải quyết và bà quyết định không cần sự trợ giúp tâm lý nữa. Nhưng Judd biết rằng nghĩ vậy là quá dễ dãi. Có một ẩn số 'x' về Anne cần phải được khám phá. Ông có một linh cảm mạnh mẽ rằng trong cái điều chưa biết đó có thể chứa đựng câu trả lời cho những gì đang xảy ra. Có thể là bà ấy bị bắt buộc phải làm điều trái ngược với ý muốn của mình. Nhưng mặc dù nghĩ vậy, ông biết rằng mình thật xuẩn ngốc. Ông đang cố gán cho bà ấy vai trò một phụ nữ đang cần sự giúp đỡ của ông như một hiệp sĩ trong bộ áo giáp ngồi sáng. Liệu bà ta có dựng mưu giết ông không? Bằng cách này hay cách khác, ông phải tìm ra.

Có một bà già khoác cái áo choàng cũ kỹ bước ra khỏi một ngôi nhà, băng qua đường và chăm chú nhìn ông. Ông quay đầu xe và hướng về phía cầu George Washington.

Có một dãy dài xe ô tô đằng sau ông. Bất kỳ ai trong số họ cũng có thể theo dõi ông. Nhưng tại sao họ phải theo dõi ông? Kẻ thù của ông biết rõ ông ở đâu mà. Ông không thể ngồi một cách

thụ động chờ chúng tấn công. Ông phải tấn công trước, làm cho chúng lo sợ, làm cho Don Vinton điên tiết và mắc phải sai lầm ngớ ngẩn và sẽ bị chiếu tướng. Ông phải làm điều đó trước khi McGreavy đến bắt và vô hiệu hoá ông.

Judd lái xe về phía Manhattan. Cái chìa khoá hữu lý duy nhất cho tất cả mọi việc là Anne - và bà ta đã lặn mất tăm. Một vài ngày nữa bà ta sẽ xuất ngoại.

Judd bỗng nhận ra rằng ông có một cơ hội để tìm thấy bà ấy.

Đã vào mùa Giáng Sinh, tại văn phòng hãng hàng không Pan-Am, hành khách tập trung đông đúc, xếp hàng chờ đợi, tranh nhau lấy chỗ lên máy bay để đi khắp thế giới.

Judd chen tới quầy bán vé, chen qua dãy người đang xếp hàng và xin gặp giám đốc. Cô gái mặc đồng phục ngồi sau quầy ném cho ông một nụ cười được mã hoá một cách chuyên nghiệp và yêu cầu ông chờ; giám đốc đang bận nói điện thoại.

Judd đứng đó và nghe một âm thanh hỗn tạp các ngôn ngữ.

- Tôi muốn đi Ấn độ trên chuyến bay thứ năm.

- Paris có lạnh không?

- Tôi muốn xe đón tôi ở Lisbon.

Ông cảm thấy một ước muốn liều lĩnh là lên một chiếc máy bay và chạy trốn. Ông bỗng nhận thấy mình đã kiệt sức ra sao cả về thể xác lẫn tinh thần. Don Vinton dường như có cả một lực lượng mà ông ta tùy nghi sử dụng, trong khi Judd chỉ có một mình. Ông có cơ hội nào để chống lại hắn ta.

- Tôi giúp gì được cho ông?

Judd quay lại, một người đàn ông cao, trông nhợt nhạt đứng sau quầy.

- Tôi là Friendly - ông ta nói, ông ta chờ khi Judd thưởng thức câu đùa. Judd mỉm cười cho có lệ.
- Charles Friendly. Tôi có thể làm gì cho ông?

- Tôi là bác sĩ Stevens. Tôi đang tìm một bệnh nhân của mình. Bà ấy đặt vé đi châu Âu vào ngày mai.

- Bà ta tên gì?

- Blake. Anne Blake. - Ông ngần ngại - có thể là Ông và Bà Anthony Blake.

- Bà ta bay đến thành phố nào?

- Tôi ... tôi không chắc.

- Họ sẽ bay chuyến buổi sáng hay buổi chiều.

- Tôi còn không biết là họ có đặt vé ở hãng của ông hay không nữa - Judd nói.

Sự thân thiện biến mất khỏi mắt ông Friendly.

- Vậy thì tôi e rằng tôi không thể giúp ông.

Judd cảm thấy thấy một cảm giác hoang mang sợ hãi bất ngờ.

- Đây là trường hợp thật sự khẩn cấp. Tôi phải gặp bà ta trước khi bà ấy đi.

- Thừa bác sĩ, hãng Pan-American có một hoặc nhiều chuyến bay mỗi ngày đi Amsterdam, Barcelona, Berlin, Brussels, Copenhagen, Dublin, Dusseldorf, Frankfurt, Hamburg, Lisbon, London, Munich, Paris, Rome, Shannon, Stuttgart, và Vienna. Cũng giống như hầu hết các hãng hàng không quốc tế khác. Ông sẽ phải tiếp xúc với từng hãng một. Và tôi không chắc là họ có thể giúp trừ khi ông cho họ điểm đến và thời điểm khởi hành.

Biểu hiện trên nét mặt ông Friendly tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

- Tôi xin lỗi ... - ông ta quay bước đi.

- Khoan đã. - Judd nói. Làm sao ông có thể giải thích rằng đây là cơ hội sống sót cuối cùng của mình? Đầu mỗi cuối cùng của mình để tìm ra ai đang cố giết ông.

- Vâng. - Friendly nhìn ông chằm chằm, cố giấu nổi bức tức.

Judd gượng nở nụ cười, tự ghét mình vì điều đó, ông hỏi:

- Ông có hệ thống máy chủ trung tâm mà? Nhờ đó ông có thể tra tên hành khách theo ...

- Chỉ nếu ông biết số chuyến bay. - Nói rồi ông friendly quay lưng bỏ đi.

Judd đứng tần ngần ở quầy, cảm thấy muốn bệnh. Ông đã cùng đường, đã bị đánh bại. Không còn nơi nào khác để đi.

Một nhóm mục sư người Ý lãng xăng bước vào, khoác trong những bộ áo thụng đen và đội mũ đen rộng vành, trông giống như những thứ của thời Trung cổ. Lưng họ oằn xuống với những chiếc vali bằng các tông cứng rẻ tiền, những cái hộp và giỏ quà đựng đầy trái cây. Họ nói lớn bằng tiếng Ý và rõ ràng đang chòng gheo thành viên trẻ nhất trong nhóm, một cậu trai trạc mười tám, mười chín tuổi đổ lại. Có lẽ họ đang trở về quê hương Rome sau một kỳ nghỉ. Judd nghĩ vậy khi ông nghe lỏm bồm tiếng của họ. Rome ... nơi Anne sẽ đi ... lại là Anne.

Những mục sư đi về phía quầy.

(Tiếng Ý)

- Thật là tốt khi trở về nhà.

- Đúng vậy.

- Chúa ơi, hãy nhìn xem

- Mọi thứ đủ hết chưa?

- Có, nhưng ...

- Chúa ơi, vé của tôi đâu rồi?

- Cretino, vé máy bay của ông bị mất à?

- A, chúng đây rồi.

Các mục sư đưa hết vé máy bay của họ cho người trẻ nhất, anh ta bèn lên đi về phía cô gái sau quầy. Judd nhìn về phía lối ra. Một người đàn ông to lớn khoác áo choàng xám đang thờ thần ở gần cửa.

Viên mục sư trẻ đang nói với cô gái sau quầy.

- Dieci. Dieci. (Mười. Mười)

Cô gái nhìn ông ta ngậy người ra. Viên mục sư tập trung hết vốn tiếng Anh và nói thật cẩn thận.

- Mười. Hoá đơn. Vé. - Anh ta chìa vé về phía cô gái.

Cô gái mỉm cười vui vẻ và bắt đầu xử lý thủ tục.

Các mục sư reo lên thích thú vì khả năng ngôn ngữ của người bạn đồng hành và vỗ vào lưng anh ta. Không có việc gì để lưu lại đây thêm nữa. Sớm hay muộn ông cũng phải đối mặt với thứ gì đó ở bên ngoài. Judd chậm chậm quay lưng và bước ngang qua đám các mục sư.

- Guarda te che ha fatto il Don Vinton (Xem mình làm Don Vinton nè).

Judd dừng lại, máu chảy dồn về mặt ông. Ông quay sang vị mục sư nhỏ con béo phệ, người vừa nói câu đó, nắm lấy cánh tay ông ấy.

- Xin lỗi - Ông nói, giọng khàn và run. - Ông vừa nói "Don Vinton"?

Viên mục sư nhìn ông ngơ ngác, rồi vỗ nhẹ lên tay ông và bỏ đi.

Judd nắm chặt tay viên mục sư, nói.

- Hãy khoan.

Viên mục sư nhìn ông một cách căng thẳng. Judd cố trấn tĩnh nói.

- Don Vinton. Ông ta là ai? Hãy chỉ giùm tôi ông ấy đâu?

Tất cả mục sư bây giờ quay sang nhìn Judd chăm chăm. Viên mục sư nhỏ con nhìn các đồng sự.

- E un Americano matto. (Ông ta là một người Mỹ)

Những tràng tiếng Ý rộn lên trong nhóm. Xa ngoài tầm mắt, Judd thấy ông Friendly đang quan sát ông từ sau quầy. Friendly mở cửa quầy và tiến về phía ông. Judd cố đè nén nỗi sợ hãi. Ông thả cánh tay viên mục sư ra, cúi sát về phía ông ta và nói chậm rãi, rõ ràng.

- Don Vinton.

Viên mục sư nhỏ nhìn vào mặt Judd một lúc, và rồi mặt ông ta giãn ra vui vẻ trở lại.

- Don Vinton?

Ông giám đốc tiến đến nhanh chóng, thái độ ông ta tỏ vẻ không thân thiện. Judd gật đầu cổ vũ cho viên mục sư.

Viên mục sư nhỏ con chỉ vào cậu trai.

- Don Vinton - Ông chủ lớn.

Thật bất ngờ, miếng ráp hình đã được đặt vào đúng chỗ.

Chương 20

- Từ từ, từ từ thôi - Angeli nói giọng khàn - Tôi không hiểu từ ông vừa nói.

- Xin lỗi - Judd nói, ông hít một hơi thở sâu - Tôi đã có câu trả lời.

Ông được an ủi rất nhiều khi nghe giọng của Angeli qua điện thoại về những điều ông đang tiết lộ.

- Tôi biết ai đang cố giết tôi. Tôi biết ai là Don Vinton.

Angeli nói giọng ngờ vực.

- Chúng tôi không thể tìm bất kỳ Don Vinton nào.

- Ông biết tại sao không? Bởi vì đó không phải là “tên hắc” - mà nó là “ai đó”.

- Ông nói chậm một chút được không?

Giọng của Judd rung lên vì sôi nổi.

- Don Vinton không phải là tên người. Nó là một thành ngữ bằng tiếng Ý có nghĩa là “Ông chủ lớn”. Đó là điều Moody cố báo cho tôi biết. Rằng “Ông chủ lớn” đang đứng sau vụ này.

- Tôi không hiểu đâu, bác sĩ.

- Nó không có nghĩa gì trong tiếng Anh. - Judd nói - Nhưng khi ông phát âm bằng tiếng Ý, nó không gọi cho ông điều gì à? Một tổ chức giết người đặt dưới tay “Ông chủ lớn”.

Có một phút yên lặng trong điện thoại.

- La Cosa Notra?

- Ai khác có thể thành lập tổ hợp sát thủ và vũ khí như vậy? Axít - bom - súng. Ông có nhớ tôi đã bảo gã mà chúng ta đang tìm là có thể ở Nam Âu không? Hắc là người Ý.

- Tôi chưa hiểu. Tại sao La Cosa Notra lại muốn giết ông?

- Tôi hoàn toàn không có khái niệm gì. Nhưng tôi đúng. Tôi biết tôi đúng. Và nó khớp với những gì Moody nói. Ông ta nói có một tập đoàn muốn giết tôi.

- Đó là một giả thiết điên rồ nhất mà tôi từng nghe. - Angeli nói, dừng một chút rồi tiếp. - Nhưng tôi cho rằng điều đó có thể xảy ra.

Judd rộn lên với cú sốc bất ngờ. Nếu Angeli không muốn nghe ông, thì ông không còn ai để xoay sở nữa.

- Ông có nói điều này với ai chưa?

- Không - Judd nói.

- Không là tốt. - Giọng Angeli khẩn trương. - Nếu ông đúng, mạng của ông tùy thuộc vào điều đó. Đừng lại gần văn phòng hoặc căn hộ của ông nữa.

- Tôi nghe ông - Judd hứa, ông bỗng nhớ lại - Ông có biết McGreavy triển khai lệnh bắt tôi?

- Có - Angeli ngần ngại - Nếu McGreavy bắt được ông, ông sẽ không bao giờ sống sót về đến đồn cảnh sát.

Lay Trôi. Vậy là mình nghĩ đúng về McGreavy, Nhưng ông không thể tin McGreavy là bộ não đằng sau những việc này. Phải có ai đó giật dây ông ta... Don Vonton "Ông chủ lớn".

- Ông có nghe tôi không?

- Vâng - Miệng Judd khô khốc.

Một người đàn ông mặc áo choàng xám đứng phía ngoài buồng điện thoại đang nhìn Judd. Hình như ông đã gặp hắn ở đâu rồi...

- Angeli ...

- Vâng.

- Tôi không biết những người còn lại là ai. Tôi không biết họ trông như thế nào. Làm thế nào tôi có thể sống sót cho đến khi họ bị bắt?

Gã đàn ông đứng phía ngoài nhìn ông ta chăm chăm.

Giọng Angeli văng vẳng qua điện thoại.

- Chúng ta liên hệ trực tiếp với FBI. Tôi có một người bạn quen. Anh ấy sẽ lo bảo vệ ông cho đến khi ông được an toàn. Được chứ? - Có một lời bảo đảm trong giọng của Angeli.

- Được lắm - Judd nói một cách hàm ơn. Đầu gối ông cảm thấy như bị đông cứng.

- Ông đang ở đâu?

- Trong một buồng điện thoại trong hành lang dưới thấp của toà nhà hãng Pan-America.

- Ở yên đó. Giữ sao cho có nhiều người ở quanh ông. Tôi sẽ đến ngay. - Có một tiếng cộp ở đầu dây bên kia khi Angeli cúp máy.

Ông đặt điện thoại lên bàn trong phòng họp, một cảm giác nhuốm bệnh sâu thẳm trong tim. Nhiều năm qua, ông đã trở nên quen thuộc khi tiếp xúc với những kẻ giết người, những kẻ hiếp dâm, những tội phạm đủ loại, nhờ đó, vào lúc thích hợp, một cái vỏ bảo vệ được hình thành, cho phép ông tiếp tục công việc với niềm tin vào những giá trị cơ bản và có tính người của một người đàn ông.

Nhưng một tên cớm đều là một cái gì đó khác hẵn.

Một tên cóm thoái hoá là một sự tiêu cực chạm đến tất cả mọi người dựa trên quyền lực, điều đó vi phạm vào những lý tưởng mà những cảnh sát tử tế đã và đang chiến đấu và chết vì nó.

Trong căn phòng của đồn cảnh sát đầy nhóc những đôi chân qua lại và những tiếng nói chuyện rì rào, nhưng ông hoàn toàn không nghe thấy gì. Hai nhân viên an ninh mặc đồng phục bằng ngang qua căn phòng áp tải một gã say to lớn tay bị còng. Một người trong số họ có con mắt bầm đen, và người còn lại cầm chiếc khăn tay lau lỗ mũi đang chảy máu. Ông tay áo đồng phục của ông ấy bị xé rách mất một nửa. Nhân viên an ninh phải chịu hy sinh. Họ sẵn sàng đánh đổi mạng sống của mình cả ngày lẫn đêm, năm này qua năm khác. Nhưng đó không phải là sự kiện có thể giật tít trên báo. Mà tin về một cảnh sát tha hoá có thể lên trang nhất. Một cảnh sát tha hoá làm ô uế tất cả họ. Là đối tượng của chính ông.

Chán nản, ông đứng dậy đi xuống một hành lang củ kỷ dẫn đến phòng dành cho Chỉ huy. Ông gõ cửa và bước vào.

Đằng sau một cái bàn đã mòn vẹt, lổm đổm với vô số mẫu tàn thuốc xì gà không biết đã ở đó bao nhiêu năm, Đại Úy Bertelli đang ngồi. Hai nhân viên FBI đang ở trong phòng, mặc đồ vét. Đại Úy Bertelli nhìn lên khi cửa mở.

- Mời vào.

Người thám tử gật đầu:

- Tôi kiểm tra rồi, người quản kho nói hắn đến và hỏi mượn chìa khoá của Carol Robert ra khỏi kho bằng chứng vào chiều Thứ Tư và trả lại vào khuya đêm Thứ Tư. Đó là lý do tại sao kiểm nghiệm chất sập trên chìa khoá lại bị âm tính.- Hắn đã vào văn phòng của Bác sĩ Stevens bằng cái chìa khoá gốc. Người quản kho không bao giờ đặt câu hỏi vì ông ta biết hắn được bố trí xử lý vụ này.

- Ông biết hắn bây giờ đang ở đâu không? - Người nhân viên FBI trẻ hơn hỏi.

- Không. Chúng tôi bám đuôi ông ta, nhưng bị mất dấu. Ông ta có thể ở bất kỳ nơi nào.

- Ông ta sẽ săn lùng Bác sĩ Stevens. - Người FBI còn lại nói.

Đại Úy Bertelli quay sang những nhân viên FBI.

- Vậy còn cơ hội nào cho bác sĩ Stevens sống sót?

- Nếu họ tìm thấy ông ấy trước chúng ta thì... vô phương. - Người của FBI lắc đầu.

Đại Úy Bertelli gật đầu.

- Vậy ta đi tìm ông ấy trước. - Giọng ông ta trở nên giận dữ - Tôi cũng muốn bắt Angeli về đây nữa. Tôi không cần biết ông làm cách nào - Ông quay sang người thám tử - Hãy bắt cho được hắn, McGreavy.

Các máy bộ đàm của cảnh sát bắt đầu khục khịt những thông điệp ngắt quãng:

- Mã Mười ... Mã Mười ... Tất cả các xe ... Đón mã Năm ...

Angeli tắt bộ đàm.

- Có ai biết tôi đón ông không? - Ông ta hỏi.
- Không có ai cả - Judd cam đoan.
- Ông có bàn chuyện La Cosa Notra với ai không?
- Chỉ mình ông thôi.

Angeli gật đầu, hài lòng.

Họ đã băng qua cầu George Washington và hướng về New Jersey. Nhưng mọi việc đã thay đổi. Trước đây, ông luôn trong tâm trạng sợ hãi. Bây giờ có Angeli bên cạnh, ông không còn cảm giác bị săn đuổi. Ông là người đi săn. Và trong cảm nghĩ ông thấy thật là hài lòng.

Theo yêu cầu của Angeli, Judd bỏ lại chiếc xe ông đã thuê ở Manhattan và ông đang ngồi trên chiếc xe cảnh sát không bảng số. Angeli hướng về phía Bắc đi vào xa lộ Palisades Interstate Parkway và đi ra ở Orangeburg. Họ đang đến gần khu Old Tappan.

- Bác sĩ, ông thật thông minh khi phát hiện được những gì đang xảy ra. - Angeli nói.

Judd lắc đầu.

- Tôi phải giải quyết vấn đề càng sớm khi tôi biết rằng có hơn một gã dính líu vào vụ này. Đó phải là một tổ chức dùng những tay sát thủ chuyên nghiệp. Tôi nghĩ Moody đã nghi ngờ sự thật khi ông ấy thấy bom trong xe của tôi. Chúng phải rành tất cả các loại vũ khí.

Và Anne, bà ấy là một phần của tổ chức, bà ấy đã lập bẫy để họ có thể giết ông. Ấy vậy mà - ông không thể ghét bà ấy. Dẫu cho bà ấy làm bất kỳ điều gì ông cũng không bao giờ ghét bà ấy.

Angeli đã rời khỏi xa lộ chính. Ông ta khéo léo lách xe vào con đường thứ hai dẫn về phía một khu rừng.

- Người của ông biết nơi ông sắp đến không?
- Tôi đã gọi điện rồi, ông ta đã sẵn sàng đón ông.

Bên đường xuất hiện một chỗ rẽ bất ngờ và Angeli lái xe vào đó. Ông ta lái khoảng một dặm và đạp thắng dừng lại trước một cánh cổng điện tử. Judd lưu ý một cái camera nhỏ được gắn phía trên cổng. Có một tiếng rắc và cánh cổng vụt mở ra, và đóng lại chắc nịch đằng sau lưng họ. Họ bắt đầu chạy trên con đường nội bộ dài và cong. Nhìn xuyên qua những cái cây phía trước mặt, Judd thoáng thấy một cái mái ngốn ngang của một căn nhà khổng lồ. Cao trên phía đỉnh, lấp lánh trong ánh mặt trời là con gà trống bằng đồng thau.

Cái đuôi của nó đã bị mất.

Chương 21

Trong phòng cách âm, tại trung tâm thông tin của Tổng Hành Dinh Cảnh sát đang nhộn nhịp, một tá những viên chức cảnh sát giản dị phụ trách giàn điều khiển khổng lồ. Sáu tổng đài viên ngồi ở hai bên bảng điều khiển. Ở giữa bảng điều khiển là một thiết bị đầu cuối kỹ thuật cao dùng khí. Khi có những cuộc gọi đến, những tổng đài viên viết một thông điệp, đặt vào một

máng trượt, và bắn nó lên lầu cho người điều phối, ngay tức khắc nó được chuyển tiếp đến một trạm phụ hay xe an ninh. Những cuộc gọi không bao giờ dừng, chúng tràn ngập cả ngày lẫn đêm, giống như một giòng sông bị kích áp đến từ những công dân của trung tâm đô thị khổng lồ. Đàn ông và đàn bà, những người bị khiếp sợ... cô đơn... tuyệt vọng... say xỉn... tổn thương... sát hại... Như một bức tranh của Hogarth, được sơn màu chói lọi, những lời đau khổ thay cho màu sắc.

Hôm nay, buổi chiều ngày thứ Hai, không khí căng thẳng hơn ngày thường. Mỗi tổng đài viên xử lý công việc của mình một cách chăm chú hơn. Trong phòng còn có thêm những thám tử và nhân viên FBI đi đi lại lại, nhận thông tin và truyền mệnh lệnh, làm việc một hiệu quả và lặng lẽ vì họ đang giăng ra một mạng lưới điện tử rộng khắp để dò tìm bác sĩ Judd Stevens và thám tử Frank Angeli. Không khí khẩn trương, ngắt quãng một cách kỳ quặc, giống như là những con rối trên sân khấu được điều khiển bởi những nghệ sĩ lên cơn nóng nảy.

Khi McGreavy bước vào, Đại úy Bertelli đang nói chuyện với Allen Sullivan, một thành viên của Ban Điều Tra Tội Phạm. McGreavy đã từng gặp Sullivan. Ông ta cứng rắn và trung thực. Đại úy Bertelli ngưng cuộc nói chuyện và quay sang thám tử, mặt ông ta vẻ dò hỏi.

- Công việc đang tiến triển - McGreavy nói - Chúng tôi tìm thấy một nhân chứng tận mắt, một người gác đêm làm việc trong một toà nhà đối diện trên con đường mà toà nhà văn phòng của bác sĩ Stevens tọa lạc. Vào đêm thứ Tư, khi có ai đó phá cửa văn phòng bác sĩ Stevens, người gác đêm vừa nhận ca trực. Ông ta nhìn thấy hai người đàn ông đi vào toà nhà. Cửa thông ra đường bị khoá và họ mở bằng chìa khoá. Ông ta nghĩ là họ làm việc trong đó.

- Ông có cho nhận dạng không?

- Ông ta nhận ra ảnh của Angeli.

- Tối thứ Tư, Angeli được coi như nằm trên giường ở nhà vì bệnh cúm.

- Đúng vậy.

- Còn gã thứ hai?

- Người gác đêm nhìn hẩn không rõ lắm.

Một tổng đài viên cắm dây vào một trong vô số các đèn đỏ nhấp nháy trên bảng điện và quay sang Đại Úy Bertelli.

- Ông có điện Bertelli, An ninh Xa lộ New Jersey.

Bertelli chụp lấy một máy nhánh.

- Đại úy Bertelli đây ...- ông ta nghe một lúc - Ông có chắc không? ... Tốt lắm. Báo cho tất cả các đơn vị ở gần đó. Ngăn chặn các ngã đường. Tôi muốn khu vực đó bị bao vây như bị trùm mền. Giữ liên lạc chặt chẽ. Cảm ơn.

Ông ta gác máy và quay qua hai người kia.

- Hình như chúng ta bắt được đầu mối. Một tân binh cảnh sát xa lộ ở New Jersey phát hiện xe của Angeli trên đường nhánh thứ hai gần Orangeburg. An ninh Xa lộ đang lùng sục khu vực đó.

- Còn bác sĩ Stevens.

- Ông ta ngồi trên xe với Angeli, còn sống, đừng lo, chúng ta sẽ tìm ra họ.
McGreavy rút ra hai điều xì gà. Ông ta mời Sullivan, ông này từ chối, chuyển sang Bertelli, điều còn lại ông ta ngậm giữa hai hàm răng.

- Chúng ta vừa nhận được tin mới, bác sĩ Stevens may mắn thoát chết. - Ông ta quẹt một que diêm châm cho hai điều xì gà - Tôi vừa nói chuyện với bạn của ông ấy, bác sĩ Peter Hadley. Ông Hadley kể với tôi, ông ấy đi đến đón bác sĩ Stevens ở văn phòng ông ấy vài ngày trước và bắt gặp Angeli ở đó với súng trong tay. Angeli kể một câu chuyện tào lao về đón bắt một tên trộm bẻ khoá. Tôi đoán là cuộc viếng thăm của bác sĩ Hadley đã cứu mạng bác sĩ Stevens.

- Đầu tiên làm thế nào mà ông chú ý vào Angeli? - Sullivan hỏi.

- Tôi khởi đầu với vài mảnh mả hủn tổng tiền ở vài doanh nghiệp. - McGreavy nói - Khi tôi đi thẩm tra, họ không muốn nói. Họ bị đe dọa, nhưng tôi không tìm được lý do tại sao. Tôi không nói gì với Angeli. Tôi chỉ bắt đầu quan sát hủn kỹ hơn. Khi xảy ra vụ giết Hanson, Angeli đến và đề nghị cùng phụ trách vụ này với tôi. Hủn tặng cho tôi vài điều vớ vẩn về việc hủn ngưỡng mộ tôi làm sao và luôn khao khát làm đồng sự với tôi. Tôi biết hủn có ý đồ, nên theo sự cho phép của Đại Úy Baetelli, tôi hành động chung với hủn. Không có gì ngạc nhiên khi hủn muốn làm vụ này. Hủn có liên can từ đầu tới chân. Vào thời điểm mà tôi không chắc là bác sĩ Stevens có dính líu đến vụ giết Hanson và Carol Roberts hay không, tôi quyết định dùng ông ấy để gài bẫy Angeli. Tôi ngụy tạo một bằng chứng chống lại Stevens và bảo Angeli rằng tôi sắp bắt bác sĩ về tôi giết người. Tôi hình dung rằng nếu Angeli nghĩ rằng hủn đã xong nhiệm vụ, hủn sẽ nghỉ thoải mái và không quan tâm nữa.

- Có đúng như ông nghĩ không?

- Không. Angeli ngạc nhiên trở mặt với tôi và dựng lên rào cản để giữ Stevens không bị bắt.

- Tại sao vậy? - Sullivan nhìn lên, ngạc nhiên.

- Bởi vì hủn muốn kết liễu ông ta và hủn không thể làm vậy nếu ông ấy bị giam giữ.

- Khi McGreavy bắt đầu gia tăng áp lực - Đại úy Bertelli nói - Angeli đến gặp tôi, gạ rằng McGreavy đang cố mưu hại bác sĩ Stevens.

- Chúng tôi chắc chắn rằng mình đang đi đúng hướng - McGreavy nói - Stevens thuê một thám tử tư tên là Norman Moody. Tôi đã thẩm tra Moody và biết rằng ông ta đã tung hoả mù với Angeli trước đây khi một khách hàng của Moody bị Angeli bắt vì tội về ma túy. Moody nói khách hàng của mình bị gài. Theo những gì tôi biết, tôi cam đoan Moody nói đúng sự thật.

- Vậy là Moody may mắn có câu trả lời ngay từ đầu.

- Không hủn là may đâu. Moody rất nhanh trí. Ông ta nghi Angeli có dính líu. Khi phát hiện bom trong xe bác sĩ Stevens, ông ta chuyển nó cho FBI và nhờ kiểm tra kỹ.

- Ông ta ngờ rằng nếu Angeli giữ bom, ông ta sẽ tìm cách phi tang phải không?

- Đó là suy đoán của tôi. Nhưng ai đó đã nhầm lẫn và một bản sao của báo cáo đã rơi vào tay Angeli. Hủn biết Moody đang nhắm vào hủn. Đầu mối thật sự chúng ta nhận được là khi Moody thông báo cái tên "Don Vinton".

- Cosa Notra tức là Ông chủ lớn.

- Đúng vậy. Vì lý do gì đó, ai đó trong tổ chức La Cosa Nostra đã đến điều trị với bác sĩ Stevens.

- Làm sao mà ông có thể buộc Angeli với La Cosa Nostra?

- Tôi quay lại các doanh nghiệp đang bị Angeli tống tiền. Khi tôi nhắc đến La Cosa Nostra, họ rất sợ hãi. Angeli đang làm việc cho một trong những gia đình La Cosa Nostra, nhưng hắn rất tham lam và đang tống tiền một vài doanh nghiệp để kiếm tiền cho riêng hắn.

- Tại sao La Cosa Nostra muốn giết bác sĩ Stevens? - Sullivan hỏi.

- Tôi không biết. Chúng tôi đang làm việc theo nhiều hướng. - Ông ta thở dài chán nản - Chúng tôi có hai thất bại đáng xấu hổ. Angeli thoát khỏi người của tôi đang bám đuôi hắn và bác sĩ Stevens chạy khỏi bệnh viện trước khi tôi có thể cảnh báo với ông ta về Angeli và bảo vệ ông ấy.

Bảng điều khiển nhấp nháy, một tổng đài viên cầm dây nhận cuộc gọi và nghe một lúc.

- Của Đại úy Bertelli.

Bertelli cầm lấy máy nhánh.

- Đại úy Bertelli đây.

Ông ta nghe, không nói gì, rồi chậm chạp đặt máy về vị trí cũ và quay sang McGreavy.

- Họ đã mất dấu chúng rồi.

Chương 22

Anthony DeMarco có một sức mạnh bí ẩn.

Judd có thể cảm thấy một năng lượng thiêu đốt trong cá tính của ông ta xuyên qua căn phòng, đập từng đợt như những làn sóng mang sức mạnh vô hình. Khi Anne nói chồng bà ta đẹp trai, bà đã không chút phóng đại.

DeMarco có khuôn mặt kiểu La Mã cổ với tiểu sử được khắc họa hoàn hảo, đôi mắt đen như than, và những vết xám trên nền tóc đen rất hấp dẫn. Ông ta ở tuổi bốn mươi, cao và có bắp thịt rắn chắc, bước đi uyển chuyển như thú săn mồi. Giọng ông ta sâu và có sức quyến rũ.

- Uống chút gì nhé, bác sĩ?

Judd lắc đầu, bị thôi miên bởi nam tính của ông ta. Bất kỳ ai cũng sẽ thề rằng, DeMarco là một người đàn ông đẹp trai hoàn hảo và là một ông chủ tử tế chào đón người khách danh dự.

Có năm người cùng có mặt trong thư phòng được chia từng ngăn sang trọng Judd, DeMarco, thám tử Angeli và hai gã đàn ông kẻ mưu sát Judd ở căn hộ của ông Rocky và Nick Vaccaro. Họ tạo thành một vòng vây chung quanh Judd. Ông đang nhìn vào những khuôn mặt kẻ thù, và nhìn thấy vẻ thích thú tàn nhẫn trong đó. Cuối cùng ông cũng biết được ai là người ông đang chiến đấu. Nếu “chiến đấu” là từ thích hợp. Ông đã bước vào cái bẫy của Angeli. Thật tồi tệ. Ông đã gọi điện cho Angeli và mời hắn đến để bắt mình. Angeli, kẻ phản bội Judas người đã dẫn ông tới đây để bị tàn sát.

DeMarco đang soi mói ông ta với niềm thích thú sâu sắc, cặp mắt đen của hắn đang dò xét.

- Tôi đã nghe một chuyện lớn về ông. - hắn nói.

Judd không lên tiếng.

- Hãy tha lỗi cho tôi đã mang ông tới đây trong bộ dạng như vậy, nhưng tôi cần hỏi ông một vài câu. - Hắn mỉm cười, sôi nổi biện hộ.

Judd biết những gì đang xảy đến, trong đầu ông đang diễn tiến nhanh chóng.

- Ông và vợ tôi đã nói với nhau những gì hả bác sĩ Stevens.

- Vợ ông à? Tôi không biết vợ ông. - Giọng Judd ánh lên vẻ ngạc nhiên.

DeMarco lắc đầu vẻ trách móc.

- Bà ấy đã đến văn phòng của ông hai lần một tuần trong ba tuần liền.

Judd nhú mồm suy nghĩ.

- Tôi không có bệnh nhân nào tên là DeMarco.

DeMarco gật đầu ra vẻ hiểu biết.

- Có lẽ bà ấy dùng tên khác. Có lẽ là tên thời con gái. Blake - Anne Blake.

Judd cẩn thận ngạc nhiên có chủ ý.

- Anne Blake à?

Hai tên Vaccaro tiến đến gần hơn.

- Đứng. - DeMarco nói cứng rắn. Rồi quay sang Judd, thái độ lịch thiệp biến mất - Bác sĩ, nếu ông muốn đùa với tôi, tôi sẽ ban cho ông những điều mà ông không tưởng nổi.

Judd nhìn vào mắt hắn và tin là hắn sẽ dám làm. Ông biết rằng mạng sống của mình như chỉ mảnh treo chuông. Giọng ông chứa đựng sự căm phẫn.

- Ông có thể làm gì tùy thích. Cho tới lúc này, tôi chưa từng có khái niệm rằng Anne Blake là vợ ông.

- Điều đó có thể đúng - Angeli nói - Ông ta ...

DeMarco không đếm xỉa gì tới Angeli.

- Ông và vợ tôi đã nói với nhau những gì trong vòng ba tuần?

Họ đã đi đến giây phút của sự thật. Vào khoảnh khắc Judd nhìn thấy con gà trống bằng đồng với cái đuôi cụt trên mái nhà, những mảnh cuối cùng của trò chơi ghép hình đã rơi vào đúng chỗ. Anne không đưa ông vào cái bẫy chết người. Bà ấy cũng là nạn nhân giống như ông. Bà đã kết hôn với Anthony DeMarco, một ông chủ thành công của một công ty xây dựng lớn, mà không hề biết rằng ông ta thật sự là ai. Rồi những việc phải xảy đến đã làm cho bà ấy nghi ngờ rằng không phải là người mà ông ta trưng ra vẻ bề ngoài, mà ông ta dính líu đến những việc đen tối và khủng khiếp. Không có ai để tâm sự, bà ấy tìm đến bác sĩ tâm lý, một người xa lạ,

người mà bà có thể giải bày tâm sự. Nhưng trong văn phòng của Judd, bản chất trung thành với chồng đã ngăn bà ấy nói lên nỗi sợ hãi của mình.

- Chúng tôi không nói gì nhiều. - Judd nói công bằng - Vợ ông không nói cho tôi biết vấn đề của bà ấy là gì cả.

Cặp mắt đen của DeMarco chiếu vào Judd không chớp, dò xét, cân nhắc.

- Ông sẽ phải nói lên cái gì đó rõ ràng hơn.

Sao mà DeMarco phải lo sợ khi ông ta biết rằng vợ mình đi điều trị ở bác sĩ tâm lý - người vợ của một thủ lĩnh của La Cosa Nostra. Sẽ không ngạc nhiên rằng Demarco đã giết người và cố chiếm đoạt hồ sơ của Anne.

- Tất cả những gì bà ấy nói là bà ấy không cảm thấy hạnh phúc về cái gì đó, nhưng lại không thể thổ lộ về điều đó.

- Nói vậy chỉ mất mười giây - DeMarco nói - Tôi đã cho ghi lại từng phút bà ấy ở văn phòng của ông. Bà ấy đã nói gì trong thời gian còn lại của ba tuần. Bà ấy chắc hẳn đã kể cho ông rằng tôi là ai.

- Bà ấy nói ông là chủ một công ty xây dựng.

DeMarco soi mói ông một cách lạnh lùng. Judd có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi tụ lại trên trán của hắn.

- Tôi đang đọc lên những cuộc phân tích đó bác sĩ. Bệnh nhân nói về mọi việc có trong tâm trí họ.

- Đó là một phần của việc trị liệu. - Judd nói một cách hùng hồn - Đó cũng là lý do mà tôi chẳng đi tới đâu với ca của bà Blake,... à bà DeMarco. Tôi dự định không coi bà ấy là bệnh nhân nữa.

- Nhưng ông đã không làm vậy.

- Tôi không cần phải làm vậy. Khi bà ấy đến gặp tôi vào thứ Sáu, bà ấy bảo rằng bà sẽ đi Châu Âu.

- Annie đã đổi ý. Bà ấy không muốn đi châu Âu với tôi. Ông có biết tại sao không?

Judd nhìn hắn, thật lòng bối rối.

- Không.

- Vì ông đó, bác sĩ à.

Tim của Judd đập lộn nhịp. Ông thận trọng giữ cảm xúc của mình không lộ qua giọng nói.

- Tôi không hiểu.

- Chắc chắn ông biết. Annie và tôi đã nói chuyện rất nhiều vào đêm qua. Bà ấy nghĩ mình đã sai lầm khi kết hôn với tôi. Bà ấy không còn hạnh phúc với tôi nữa. Vì bà ấy nghĩ bà đến đó là vì ông.

Khi DeMarco nói, dường như là tiếng thì thầm của người bị thôi miên.

- Tôi muốn ông kể hết cho tôi về những gì đã xảy ra khi chỉ có hai người ở trong văn phòng của ông và bà ấy nằm ở đi vắng.

Judd tự kiên trì chống lại những xúc cảm lẫn lộn đang chạy dồn dập trong lòng. Bà ấy thận trọng. Nhưng ông nên làm gì để đạt được kết quả tốt nhất cho họ? DeMarco đang nhìn ông chờ câu trả lời.

- Không có chuyện gì cả. Nếu ông đọc kết quả phân tích, ông sẽ biết rằng mọi bệnh nhân nữ đều trải qua những biến đổi cảm xúc. Vào lúc này hay lúc khác, họ đều nghĩ họ yêu bác sĩ của mình. Đó chỉ là niềm xúc động thoáng qua.

DeMarco quan sát ông một cách chăm chú, đôi mắt đen dò xét thái độ của Judd.

- Làm sao ông biết bà ấy đến để gặp tôi? - Judd chỉ hỏi câu thường lệ.

DeMarco nhìn Judd một lúc, rồi tiến đến cái bàn làm việc lớn và cầm lên một cái dao rọc giấy bén như dao cạo trong cái giá để dao.

- Người của tôi thấy bà ấy đi vào toà nhà của ông. Có nhiều bác sĩ nhi ở đó và họ hình dung có lẽ Annie đang dành một ngạc nhiên nhỏ cho tôi. Họ đã theo dõi bà ấy đến tận văn phòng của ông. - hần quay sang Judd. - Ngạc nhiên làm sao, họ thấy bà ấy đang đến gặp một bác sĩ tâm thần. Vợ của Anthony DeMarco tiết lộ công việc cá nhân của tôi cho một kẻ nắn đầu người ta.

- Tôi đã bảo ông là bà ấy không ...

Giọng của DeMarco trở nên nhẹ nhàng.

- Hội đồng đã họp xong, họ đã bỏ phiếu để tôi giết bà ấy, như là chúng tôi giết một kẻ phản bội.

Hắn đang lẩn dần từng bước, nhắc nhở Judd về một con thú nguy hiểm bị nhốt trong lồng.

- Nhưng họ không thể phát lệnh cho tôi giống như một tên lính chân đất. Tôi là Anthony DeMarco, một thủ lĩnh. Tôi hứa với họ rằng nếu bà ấy tiết lộ bất kỳ thông tin gì về công việc của chúng tôi, tôi sẽ giết gã đã nghe bà ấy đã kể chuyện, với đôi bàn tay này. - Hắn co hai tay lại thành nắm đấm, một bên nắm lưỡi dao bén nhọn. - Là ông đó bác sĩ.

DeMarco vừa nói vừa bước vòng tròn chung quanh Judd. Và mỗi vòng DeMarco bước đến sau lưng Judd, ông lại tự nhiên gồng mình lên một cách vô thức.

- Ông đang mắc sai lầm nếu ... - Judd lên tiếng.

- Không phải. Ông biết ai mắc sai lầm không? Chính là Annie. - Ông ta nhìn Judd từ đầu tới chân. Nói gần từng tiếng một cách chân thật - Làm thế nào mà bà ấy lại có thể nghĩ rằng gã đàn ông như ông lại tốt hơn tôi chứ?

Anh em Vaccaro cười khúc khích.

- Ông không là gì cả. Một gã láu cá chuyên lui tới văn phòng mỗi ngày và kiếm được ... bao nhiêu? Ba mươi ngàn Đô la một năm? Năm mươi ngàn? Một trăm ngàn? Tôi kiếm nhiều hơn số đó trong một tuần.

Chiếc mặt nạ lịch sự của DeMarco rơi rụng dần ngày một nhanh, dần dần mất đi dưới áp lực của cảm xúc. Ông ta bắt đầu nói cộc lốc, bùng lên sự kích động, một vẻ xấu xa làm méo mó đặc

trung đẹp trai của ông ta. Anne chỉ nhìn ông ta đằng sau mã ngoài này. Judd đang nhìn vào bên trong vẻ mặt trần trụi của kẻ giết người hoang tưởng.

- Mày và con điếm nhỏ đó xoắn lấy nhau.

- Chúng tôi không xoắn lấy nhau. - Judd nói.

DeMarco nhìn ông trừng trừng, mắt long lên.

- Con đó không có ý nghĩa gì với mày à?

- Tôi nói với ông rồi. Bà ấy chỉ là một bệnh nhân thôi.

- Được lắm. - Cuối cùng DeMarco nói - Mày hãy nói với cô ta đi.

- Nói với bà ấy cái gì?

- Rằng ông không đưa ra lời kết tội bà ấy. Tôi đang cho gọi bà ấy tới đây. Tôi muốn ông nói chuyện với bà ấy một mình.

Nhịp tim của Judd bắt đầu đập mạnh. Ông sẽ được cho cơ hội để tự cứu mình và Anne.

DeMarco búng tay và những gã đàn ông rút lui vào hành lang. DeMarco quay sang Judd. Cặp mắt đen sâu thẳm của hắn nhíu lại. Hắn mỉm cười lịch sự, cái mặt nạ được treo lên lại.

- Miễn là Annie không biết bất kỳ điều gì, bà ấy sẽ sống. Ông nên thuyết phục bà ấy chịu đi châu Âu với tôi.

Judd bỗng cảm thấy miệng mình khô khốc. Có một vẻ chiến thắng loé lên trong mắt DeMarco. Judd biết tại sao. Hắn đã đánh giá thấp đối thủ của mình.

Thật chết người.

DeMarco không phải là một kỳ thủ cờ vua, và hắn cũng chưa đủ láu cá để biết rằng hắn có một con tốt đen có thể chiếu bí Judd. Là Anne. Dù cho Judd đi nước cờ nào thì bà ấy cũng gặp nguy hiểm. Nếu ông khuyên bà ấy đi châu Âu với DeMarco, ông chắc chắn rằng tính mạng bà ấy cũng bị lâm nguy. Ông không tin rằng DeMarco sẽ để cho bà ấy sống sót. La Cosa Nostra sẽ biết chuyện. Ở châu Âu, Demarco có thể bố trí một "tai nạn". Nhưng nếu Judd bảo bà ấy đừng đi, nếu bà ấy phát hiện ra điều gì đang xảy đến với ông, bà sẽ cố can thiệp, và đó cũng có nghĩa là cái chết tức thì dành cho bà ấy. Hoàn toàn không có lối thoát, chỉ có một sự lựa chọn giữa hai cái bẫy.

Từ cửa sổ phòng ngủ của mình ở tầng hai, Anne đã nhìn thấy Angeli và Judd khi họ đến. Trong một thoáng hân hoan, Anne đã tin rằng Judd đang đến để đưa bà đi khỏi đây, cứu bà thoát khỏi tình huống hiểm nghèo này. Nhưng rồi bà thấy Angeli rút súng ra và thúc Judd đi vào ngôi nhà.

Bà mới vừa biết sự thật về chồng mình trong vòng bốn mươi tám giờ qua. Trước đó nó chỉ là một nghi vấn mờ nhạt, thoát ẩn thoát hiện, bởi vậy thật khó tin khi bà đã cố gạt chúng sang một bên. Có một lần mấy tháng trước đây, bà buồn chán khi đi xem kịch ở Manhattan và bất ngờ trở về nhà sớm hơn dự định. Diễn viên ngôi sao thì say xỉn, và tấm phong sân khấu rớt xuống giữa màn hai. Anthony kể rằng ông ta đang có một cuộc họp bàn công việc tại nhà và nó sẽ kết thúc trước khi bà về tới. Nhưng khi bà về, cuộc họp vẫn còn đang tiếp tục, khi bà ngạc nhiên rằng sao chồng bà không đóng cửa phòng thì bà nghe ai đó la lên một cách giận dữ: "Tôi đã bỏ phiếu cho việc đánh sập nhà máy tối nay và chăm sóc cho lũ con hoang một lần là xong

hết". Cách diễn đạt, sự nhẫn tâm của những kẻ xa lạ trong căn phòng, và sự bối rối của Anthony khi trông thấy bà đã trộn lại làm cho bà hoang mang. Bà đã để cho những lời giải thích huyền thoại của ông ấy thuyết phục, vì bà muốn vậy một cách liều lĩnh. Trong sáu tháng sau hôn nhân, ông ấy là một ông chồng chu đáo và tế nhị. Bà cũng đôi lúc nhận ra những thoáng chốc nóng nảy cuồng nộ, nhưng ông ta luôn nhanh chóng kiềm chế lại.

Một vài tuần sau vụ sự cố ở nhà hát, bà bốc lấy điện thoại và nghe lỏm được tiếng nói của Anthony ở máy phụ: "Chúng ta đang đón một chuyến hàng từ Toronto đến vào tối nay. Ông phải bố trí ai đó quản tên bảo vệ, hẳn không phải người của ta". Bà bỏ điện thoại xuống, lắc đầu "Đón một chuyến hàng...", "quản tên bảo vệ..." nghe như có điềm xấu, nhưng cũng có thể là những từ ngữ công việc bình thường. Bằng sự thận trọng và ra vẻ bình thường, bà cố hỏi Anthony về hoạt động buôn bán của ông ta. Nó như có một bức tường thép bao phủ. Bà như phải đương đầu với một kẻ xa lạ nóng tính, hẳn bảo bà phải chăm sóc ngôi nhà của hắn và tránh xa công việc của hắn. Họ đã cãi nhau một trận quyết liệt và buổi tối hôm sau, ông ta tặng bà một xâu chuỗi ngọc đắt khủng khiếp kèm theo một lời xin lỗi dịu dàng.

Một tháng sau, sự cố thứ ba xảy ra. Anne bị đánh thức lúc bốn giờ sáng bởi tiếng đóng sầm của cánh cửa. Bà khoác vội cái áo choàng mỏng và đi xuống lầu để xem xét. Bà nghe tiếng nói vọng ra từ phòng đọc sách, đó là một cuộc tranh cãi. Bà đi về phía cửa nhưng chợt dừng lại khi thấy Anthony trong phòng đang nói với năm, sáu người lạ mặt. Sợ rằng ông ấy sẽ rất giận dữ khi bà chen vào, bà lặng lẽ trở lên lầu và vào giường. Trong bữa điểm tâm sáng hôm sau, bà hỏi ông ngủ thế nào.

- Rất ngon giấc. Anh chớp mắt vào lúc mười giờ và đánh một giấc tới sáng.

Anne biết rằng mình đang gặp rắc rối. Bà không có ý niệm nào về việc đây là rắc rối gì và nó nghiêm trọng ra sao. Bà chỉ biết rằng chồng mình nói dối mình vì những nguyên nhân mà bà không thể hiểu được. Cái kiểu kinh doanh gì mà ông ta đang dính vào, buộc phải hội họp một cách bí mật vào lúc nửa đêm, với những gã trông như côn đồ. Bà sợ mình dấn vào một vấn đề chống lại Anthony. Một nỗi sợ hãi bắt đầu dày vò bà. Không có ai để bà thổ lộ tâm sự.

Vài hôm sau, trong một bữa dạ hội tại một câu lạc bộ đồng quê mà họ là hội viên, ai đó đã nhắc đến một bác sĩ tâm lý tên là Judd Stevens, và ca ngợi ông ta thật là tài hoa." Ông ấy là chuyên gia của những chuyên gia phân tích, bồ có hiểu ý tôi không. Ông ấy cực kỳ hấp dẫn, nhưng chưa hết đâu - ông ấy là người tận tụy nhất trong nghề nghiệp của mình".

Anne đã cẩn thận ghi lại cái tên và sang tuần sau đã đến gặp ông bác sĩ.

Cuộc gặp đầu tiên với Judd đã làm đảo lộn cuộc sống của bà. Bà cảm thấy mình bị cuốn vào cơn lốc mà bà cam chịu bị nhồi lấp. Trong cơn bối rối, bà cảm thấy khó nói chuyện với ông ấy, bà có cảm giác như thời còn là một nữ sinh, bà tự hứa rằng sẽ không quay lại khám. Nhưng rồi bà đã quay lại để tự chứng minh rằng những điều xảy ra là một cú ngã trượt, một tai nạn. Phản ứng của bà ở lần thứ hai còn mạnh hơn,. Bà luôn luôn kiêu hãnh rằng mình nhạy cảm và có óc thực tế, nhưng lần này bà hành động như một cô gái trẻ ở tuổi mười bảy đang yêu lần đầu. Bà tự biết rằng mình không thể kể về chồng mình với Judd, vì vậy họ nói chuyện về những việc khác. Sau mỗi phiên khám bệnh, Anne lại tự cảm thấy mình yêu nhiều hơn cái kẻ xa lạ nhạy cảm và nồng nhiệt này.

Bà biết rằng đó là tình yêu vô vọng vì bà sẽ không bao giờ ly dị Anthony. Bà cảm thấy sẽ là một vết nhơ khủng khiếp trong lòng khi bà kết hôn với một người đàn ông và sáu tháng sau phải lòng một người đàn ông khác. Bà quyết định rằng tốt nhất là không bao giờ gặp lại Judd nữa.

Rồi hàng loạt những điều kỳ lạ bắt đầu xảy ra. Carol Robert bị giết, và Judd bị tông bởi một kẻ đụng xe bỏ chạy. Bà đọc báo thấy rằng Judd đã có mặt khi thi thể Moody được tìm thấy ở nhà

kho Công Ty Năm Sao. Bà đã từng thấy tên Công ty này trước đó.

Trên một tiêu đề của một hoá đơn trên bàn làm việc của Anthony.

Một nghi vấn tệ hại bắt đầu hình thành trong đầu của bà.

Dường như không thể tin được là Anthony lại có thể dính líu đến bất kỳ việc xấu xa tồi tệ nào đã xảy ra, nhưng mà... Bà cảm thấy mình bị rơi vào bẫy trong cơn ác mộng khủng khiếp và không có lối thoát. Bà không thể bàn bạc nỗi sợ hãi của mình với Judd. Và lại càng sợ phải nói về điều đó với Anthony. Bà tự nhủ rằng nghi vấn của mình là vô căn cứ. Anthony không hề biết sự tồn tại của Judd. Rồi bốn mươi tám giờ trước, Anthony đến bên giường của bà và bắt đầu hỏi bà về những cuộc viếng thăm Judd. Phản ứng đầu tiên của bà là giận dữ về việc ông ta đã dò thám bà, nhưng rồi nó nhanh chóng tan biến thay vào đó là nỗi sợ hãi đang dày vò bà. Khi bà nhìn vào gương mặt nhăn nhó, điêu tiết của chồng, bà biết rằng chồng bà có khả năng làm ra mọi việc.

Kể cả giết người.

Trong suốt cuộc thẩm vấn, bà đã mắc phải một sai lầm kinh khủng. Bà đã để ông ta biết bà nghĩ sao về Judd. Đôi mắt của Anthony trở nên sâu hun hút và ông ta đã lắc đầu như tránh một đòn nốc ao.

Khi còn lại một mình, bà chợt nhận ra rằng Judd đang gặp nguy hiểm biết bao, và như thế bà không thể rời Judd. Bà bảo Anthony rằng, bà không thể đi châu Âu với ông ta.

Và bây giờ Judd đang ở đây, trong ngôi nhà này, mạng sống của ông ấy đang bị đe dọa, chính là vì bà.

Cửa phòng ngủ mở ra và Anthony bước vào. Ông ta đứng nhìn bà trong một lúc.

- Em có khách đến thăm này. - Ông ta nói.

Bà đi đến phòng đọc sách trong một chiếc váy màu vàng và xanh ngọc, mái tóc đen thả lỏng xuống đôi bờ vai. Bộ mặt của bà mệt mỏi và u ám, nhưng có một vẻ tĩnh lặng bao bọc bà ấy. Judd đang ở trong phòng một mình.

- Xin chào bác sĩ, Anthony nói ông đang ở đây.

Judd cảm thấy rùng mình như thể họ đang đóng kịch một cách vô nghĩa vì lợi ích của một khán giả hắc ám, vô hình. Bằng trực giác, ông biết rằng Anne đã nắm được tình hình và đang đặt bản thân bà ấy trong tay ông, chờ thực hiện theo bất kỳ điều gì mà ông khởi xướng.

Và ông không thể làm gì khác hơn là cố kéo dài cuộc sống của bà ấy thêm một chút nào hay chút nấy. Nếu Anne từ chối đi châu Âu, dĩ nhiên DeMarco sẽ không để bà yên ổn ở đây.

Ông e ngại, chọn lời nói một cách thận trọng. Mỗi từ có thể nguy hiểm như quả bom cài trong xe.

- Bà DeMarco, chồng bà thất vọng vì bà đồng ý không đi châu Âu với ông ta.

Anne chờ đợi, lắng nghe, cân nhắc.

- Tôi rất tiếc. - bà nói.

- Tôi cũng vậy, tôi nghĩ bà nên đi. - Judd nói, nhấn mạnh thêm.

Anne quan sát mặt ông, đọc trong mắt ông.

- Nếu tôi từ chối thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chỉ bước ra khỏi nhà?
Judd bắt ngờ báo động.

- Bà không được làm vậy.

Bà sẽ không bao giờ ra khỏi ngôi nhà này mà sống sót.

- Bà DeMarco, - Ông nói có chủ ý - Chồng bà đang có ấn tượng sai lầm rằng bà đang yêu tôi.

Bà hé môi định nói, nhưng ông còn nhanh hơn, nói tiếp.

- Tôi giải thích với ông ta rằng, đó là giai đoạn bình thường của cuộc điều trị tâm lý - một sự chuyển đổi tình cảm mà tất cả bệnh nhân đều phải trải qua.
Bà bắt nhịp theo sự dẫn dắt của ông.

- Tôi biết mà. Tôi e rằng tôi thật là ngu ngốc khi đến gặp ông lần đầu. Lẽ ra tôi nên tự giải quyết vấn đề của mình. - Đôi mắt của bà ấy nói lên bao nhiêu điều, nói lên sự hối tiếc khi bà đặt ông vào vòng vây nguy hiểm. - Tôi đang suy nghĩ lại. Có lẽ một kỳ nghỉ ở châu Âu sẽ tốt cho tôi.

Ông thở ra một hơi ngắn trút đi nỗi lo. Bà ấy đã hiểu.

Nhưng không có cách nào ông có thể cảnh báo bà về mối nguy hiểm thật sự. Hay là bà đã biết rồi. Và kể cả khi bà ấy đã biết, bà có thể làm được gì để chống lại nó? Ông nhìn ra đằng sau Anne, về phía khung cửa sổ phòng đọc sách, những cây cao bao lấy khu rừng. bà đã từng kể rằng bà đi bộ thật lâu trong đó. Có thể có cách, bà có lẽ đã quen thuộc với những lối đi trong rừng. nếu họ có thể trốn vào trong rừng... Ông hạ thấp giọng, khẩn trương.

- Anne ...

- Ông trò chuyện xong chưa?

Judd nhún người ra. DeMarco đã lặng lẽ bước vào phòng. Đằng sau ông ta là Angeli và anh em Vaccaro.

Anne quay sang chồng mình.

- Vâng, bác sĩ nghĩ rằng em nên đi châu Âu với anh. Em sẽ nghe theo lời khuyên của ông ấy.

DeMarco mỉm cười nhìn Judd.

- Tôi biết tôi có thể trông cậy ở ông đó bác sĩ.

Hắn đang toả ra vẻ say mê, rạng lên sự hài lòng của gã đàn ông đang đạt đến thắng lợi hoàn toàn. Như là có một năng lực không thể tưởng, thối ngang qua Demarco có thể làm thay đổi ý chí, chuyển từ một bóng ma u ám thành một kẻ nhiệt tình hấp dẫn, biết kiềm chế. Không ngạc nhiên là Anne bị phỉnh ngay. Ngay cả Judd cũng thật khó tin là hình ảnh lúc này của vị thần Adonis khả ái, tể nhị lại là một kẻ giết người hoang tưởng có máu lạnh.

DeMarco quay sang Anne.

- Chúng ta sẽ đi vào sáng sớm ngày mai, em yêu. Sao em không lên lầu và chuẩn bị hành lý đi?

Anne ngần ngại, bà không muốn để Judd một mình với những gã này.

- Em ... - bà nhìn Judd một cách vô vọng. Ông gật đầu nhẹ như không thể thấy được.

- Được rồi. Tạm biệt bác sĩ Stevens. - Anne đưa tay ra.

Judd nắm lấy tay bà.

- Tạm biệt.

Và đây là lúc chia tay. Judd không có cách nào nhìn theo khi bà ấy quay lại, gật đầu chào những người khác và đi ra khỏi phòng.

DeMarco nhìn theo bà ấy.

- Bà ấy không đẹp à? - Có một biểu lộ kỳ quặc trên mặt của hắn. Tình yêu, chiếm hữu, và còn cái gì khác nữa? Hối tiếc? Có phải về những gì hắn dự định sẽ làm với Anne?

- Bà ấy không biết gì cả về những việc này. - Judd nói. - Sao ông không giữ bà ấy tránh khỏi những việc này? Để bà ấy trốn đi?

Ông quan sát những biến chuyển bên trong DeMarco, và hầu như nó lộ ra ngoài. Vẻ đẹp biến mất, thay vào đó sự thù ghét tràn ngập căn phòng, dòng chảy từ DeMarco sang Judd và không liên quan đến bất kỳ ai khác. Có một vẻ ngây ngất hoan lạc trên mặt DeMarco.

- Đi thôi bác sĩ.

Judd nhìn quanh phòng, ước lượng khả năng trốn thoát. Chắc chắn DeMarco sẽ không thích giết ông trong nhà hắn. Vậy thì ngay bây giờ hoặc không bao giờ. Anh em Vaccaro nhìn ông một cách thêm khát, hy vọng ông bỏ chạy. Angeli đứng gần cửa sổ, tay để hờ trên bao súng.

- Tôi sẽ không đánh cược. - DeMarco nói nhẹ nhàng - Ông chết chắc ... nhưng chúng tôi sẽ làm điều đó theo cách của tôi.

Hắn đẩy Judd về phía cửa. Những tên khác cặp theo chung quanh. Chúng dẫn ông về phía tiền sảnh.

Khi Anne đi lên đến hành lang trên lầu, bà nấp vào đầu cầu thang, nhìn xuống dưới sảnh. Bà hít vào một hơi dài khi thấy Judd và những người khác đi về phía cửa trước. Bà vội chạy về phòng ngủ và trông qua cửa sổ. Họ đẩy Judd vào trong xe của Angeli. Nhanh chóng, Anne bốc điện thoại và gọi tổng đài, thời gian dường như đọng lại vô tận cho đến khi có tiếng trả lời.

- Tổng đài, nối máy cho tôi tới cảnh sát, nhanh lên... có trường hợp khẩn cấp.

Một gã đàn ông đến phía trước bà và giằng ống nghe xuống. Anne hét lên và xoay người lại.

Nick Vaccaro đứng đó, nhe răng cười.

Chương 23

Angeli bật đèn pha. Mới có bốn giờ chiều, nhưng mặt trời đã khuất đầu đó trong những đám mây tầng chạy thẳng qua đầu, kéo theo những luồng gió lạnh buốt.

Họ đã chạy xe đi hơn một giờ.

Angeli cầm lái, Rocky Vaccaro ngồi kế, Judd ngồi ở băng sau với Anthony DeMarco.

Lúc ban đầu Judd trông chờ một chiếc xe cảnh sát chạy ngang qua, hy vọng rằng biết đâu ông có thể làm một cú liều lĩnh ra dấu cho họ chú ý. Nhưng Angeli đang lái xuyên qua một con đường mòn nhỏ, nơi hầu như không có xe cộ qua lại. Họ chạy quanh rìa của Morristown, bắt vào đường 206 và thẳng tiến về phía Nam, đến những cánh đồng hoang vắng lơ thơ ở trung tâm New Jersey. Đám mây xám nổi lên và bắt đầu trút xuống: những làn bông tuyết lạnh công đập vào kính chắn gió giống như những cái trống nhỏ điên cuồng.

- Chậm lại đi - DeMarco ra lệnh - Chúng ta không muốn có một tai nạn.
Angeli tuân lệnh, giảm nhẹ chân trên cần ga.

DeMarco quay sang Judd.

- Đó là điểm mà hầu hết con người ta mắc sai lầm. Họ không lập kế hoạch cụ thể như tôi.

Judd nhìn vào DeMarco, nghiên cứu hần như bệnh nhân lâm sàng. Gã đàn ông đang mắc chứng hoang tưởng tự đại, trên cả mọi nguyên nhân hay luận lý. Không có cách nào để điều trị cho hắn. Có vài quan niệm đạo đức mà hắn thiếu vắng làm cho hắn giết người mà không chút hối tiếc. bây giờ Judd đã biết gần hết những câu trả lời.

DeMarco đã nhận nhiệm vụ giết người bằng chính bàn tay của mình bởi yếu tố danh dự - kẻ báo thù của người Sicil, để xóa đi vết nhơ mà hắn nghĩ vợ hắn đã bôi nhọ vào hắn và gia đình Cosa Nostra của hắn. Hắn đã nhầm lẫn khi giết John Hanson. Khi Angeli báo cáo với hắn về những việc vừa xảy ra, Demarco trở lại Văn phòng và gặp Carol. Tội nghiệp Carol. Cô ấy đã không thể giao cho hắn cuộn băng của bà DeMarco, bởi vì cô ấy không biết Anne qua cái tên đó. Nếu DeMarco kiên nhẫn một chút, hắn đã có thể giúp Carol nhận ra hắn đang nói về ai. Nhưng đó chính là một biểu hiện của căn bệnh, rằng hắn không thể dung tha cho sự thất bại, và rơi vào cơn thịnh nộ điên cuồng. Carol đã chết. Thật là khủng khiếp. Đó là Demarco, người đã truy đuổi Judd đến cùng, và sau đó đã đến văn phòng cùng với Angeli để giết ông. Judd đã bị bối rối bởi sự thật là chúng không phá cửa vào và bắn ông. Nhưng bây giờ ông nhận ra rằng, từ khi McGreavy khẳng định rằng ông là kẻ phạm tội, chúng đã quyết định làm cho cái chết của ông trông giống như một vụ tự sát, kết quả của sự ăn năn. Điều này sẽ làm chấm dứt mọi điều tra sâu hơn của cảnh sát.

Và Moody... Ôi, Moody tội nghiệp. Khi Judd báo cho ông ấy tên của hai người thám tử phụ trách vụ này, ông nghĩ ông đang chống lại McGreavy, trong khi đó lại là Angeli. Moody đã biết Angeli có liên quan đến Cosa Nostra, và khi ông ấy theo dõi bọn chúng ...

Ông nhìn sang Demarco.

- Điều gì đang xảy đến với Anne?

- Đừng lo, tôi sẽ chăm sóc bà ấy.- DeMarco nói.

Angeli mỉm cười.

- Đúng vậy.

Judd cảm thấy một cơn giận dữ vô ích quét ngang mình.

- Tôi đã sai lầm khi kết hôn với một người ở ngoài gia đình. - DeMarco nghiêng ngả.- Người ngoài không bao giờ hiểu bản chất của nó được. Không bao giờ.

Họ đang chạy ngang một vùng đất khô cằn nhất. Một cái nhà máy điểm trên nền tuyết mờ xa tít tận chân trời.

- Chúng ta gần đến nơi rồi - Angeli thông báo.

- Anh làm tốt lắm - DeMarco nói - Chúng ta sẽ giấu anh vào nơi nào đó cho đến khi tình hình lắng dịu. Anh muốn đi đâu?

- Tôi thích Florida.

DeMarco gật đầu chấp thuận.

- Không thành vấn đề. Anh sẽ ở trong một gia đình.

- Tôi biết vài con điểm bụi ở đó. - Angeli mỉm cười.

DeMarco mỉm cười lại với hân trong gương.

- Anh sẽ trở về như một con lừa bị lột da.

- Tôi hy vọng rằng đó là tất cả gia tài khi tôi trở về.

Rocky Vaccaro cười ngặt nghẽo.

Từ phía xa về bên phải, Judd nhìn thấy những toà nhà của một nhà máy vươn lên đang nhả khói vào bầu trời. Họ đến một đường mòn nhỏ dẫn vào nhà máy. Angeli rẽ vào đó và chạy đến một bức tường cao. Cổng đóng. Angeli nhấn kèn. Một gã đàn ông mặc áo mưa đội mũ xuất hiện đằng sau cánh cổng. Khi nhìn thấy DeMarco, gã gật đầu, mở khoá và kéo cổng ra. Angeli lái xe vào trong. Cổng đóng lại sau lưng họ. Họ đã đến nơi.

Ở Đồn cảnh sát số 19, Trung úy McGreavy ngồi trong văn phòng, đang xem xét một danh sách cùng ba thám tử, Đại úy Bertelli và hai nhân viên FBI.

- Đây là danh sách gia đình Cosa Nostra ở phía Đông. Tất cả Phó thủ lĩnh và các thành viên lãnh đạo. Vấn đề là chúng ta không biết Angeli đang câu kết với ai?

- Mất bao lâu để kiểm tra tất cả họ? - Đại úy Bertelli hỏi.

Một nhân viên FBI nói.

- Có hơn sáu mươi cái tên ở đây. Chúng ta sẽ mất ít nhất hai mươi bốn giờ, nhưng... - Ông ta dừng lại.

McGreavy nói tiếp câu nói của ông kia.

- Nhưng bác sĩ Stevens sẽ không không nổi đến hai mươi bốn giờ kể từ lúc này.

Một cảnh sát trẻ mặc đồng phục vội vàng mở cửa. Ông ta ngáp ngừng khi thấy cả nhóm đàn ông.

- Có chuyện gì vậy? - McGreavy hỏi.

- New Jersey không biết điều này có quan trọng hay không, thưa Trung úy, nhưng ông yêu cầu họ báo cáo tất cả những gì bất thường. Một tổng đài viên nhận một cuộc gọi từ một phụ nữ xin gặp Tổng hành Dinh cảnh sát. Bà nói có trường hợp khẩn cấp và rồi máy bị ngắt. Tổng đài viên chờ đợi nhưng không ai gọi lại.

- Cuộc gọi xuất phát từ đâu?

- Một thị trấn gọi là Old Tappan.

- Họ có biết số máy gọi không?

- Không, cuộc gọi kết thúc quá nhanh.

- Hay lắm. - McGreavy nói một cách chua xót.

- Quên chuyện đó đi. - Bertelli nói - Có lẽ bà già nào trình báo con mèo đi lạc.

Điện thoại của McGreavy reo lên một hồi chuông kéo dài inh ỏi. Ông ta chớp lấy điện thoại.

- Trung úy McGreavy. - Những người khác trong phòng nhìn thấy mặt ông ấy đang căng lên - Được, bảo họ ở yên đó cho đến khi tôi tới. Tôi đi ngay đây.

Ông ta dập ống nghe xuống.

- An ninh Xa lộ vừa phát hiện xe của Angeli đi về phía nam trên đường 206, vùng ngoại vi Millstone.

- Họ đang bám đuôi chúng à? - Một nhân viên FBI hỏi.

- Xe an ninh đang đi từ hướng ngược lại, khi họ quay đầu xe, chúng đã mất hút. Tôi biết vùng này. Không có gì ngoài một vài nhà máy.

Ông ta quay sang nhân viên FBI.

- Ông có thể dò nhanh cho tôi, tên của những nhà máy ở vùng đó và ai sở hữu chúng?.

- Tôi làm ngay. - và ông ta đi đến máy điện thoại.

- Tôi đi đến hiện trường ngay đây. - McGreavy nói - Gọi ngay cho tôi khi ông có kết quả. - Rồi quay sang những người kia - Chúng ta đi thôi.

Ông ta bước ra khỏi cửa đầu tiên, ba thám tử và hai nhân viên FBI theo sát gót.

Angeli lái xe qua chốt gác ở gần cổng và đi tiếp đến một cụm kiến trúc kỳ quặc chĩa thẳng vào bầu trời. Có những cái ống khói bằng gạch cao ngất và những cái máng khổng lồ, những cái mái hình vòm của chúng ngóc thẳng vào đám mưa phùn xám xịt, giống như những con quái vật thời tiền sử trong những bức tranh phong cảnh cổ xưa vô tận.

Chiếc xe dừng lại bên cạnh một giàn ống lớn ngoằn ngoèo và những dải băng chuyền dẫn tới một điểm dừng. Angeli và Vaccaro ra khỏi xe, Vaccaro bước đến mở cửa sau phía Judd ngồi,

súng trong tay.

- Bước ra đi bác sĩ.

Judd chậm chạp bước ra, theo sau là Demarco. Một tiếng sấm khủng khiếp và gió bao trùm lấy họ. Phía trước họ, cách khoảng tám mét, là một đường ống khổng lồ, thoát ra tiếng gầm thét, gió rít, hút vào trong tất cả mọi thứ ở gần cái miệng háu ăn đang mở của nó.

- Đây là một trong những đường ống lớn nhất quốc gia. - DeMarco khoe khoang, lên giọng để chính ông ta nghe thấy - Ông muốn xem nó hoạt động ra sao không?

Judd nhìn hắn một cách ngờ vực. DeMarco lại đang hành xử như một ông chủ hoàn hảo đang đón tiếp khách quý. Không - Đừng đóng kịch. Ông hiểu rằng: đó là điều đáng sợ nhất. DeMarco sắp giết ông, và đó chỉ là một công việc thường ngày, một việc mà hắn ta phải làm, như là quảng đi một phụ tùng hư hỏng, nhưng trước hết, hắn muốn gây ấn tượng với ông.

- Lại đây bác sĩ, thú vị lắm đấy.

Họ di chuyển về phía đường ống. Angeli đi trước. DeMarco kẹp bên hông Judd và Rocky Vaccaro khoá đuôi.

- Nhà máy này mang lại năm triệu đô la lợi nhuận một năm. - DeMarco nói một cách tự hào. - Mọi hoạt động tự động hoàn toàn.

Họ tới gần đường ống hơn, tiếng gầm rú gia tăng, độ ồn hầu như không thể chịu nổi. Cách chín mươi mét từ ngõ vào buồng hút chân không, một cái băng chuyền lớn chở những khúc gỗ xẻ tới một cái máy bào dài sáu mét, cao một mét rưỡi, với sáu cái đầu mang dao bào sắc bén. Những khúc gỗ bào xong được đưa tới một cái trục quay trông giống như một con nhím dữ tợn, mà lông của nó là những con dao cong. Không khí chứa đầy dăm bào trộn lẫn nước mưa bị hút vào đường ống.

- Bất kể khúc gỗ lớn cỡ nào - DeMarco khoe khoang - cái máy sẽ cắt chúng xuống đúng bằng kích thước chín tắc của đường ống.

DeMarco rút ra khẩu Colt 38 nòng dẹt ra khỏi cái túi lớn và gọi:

- Angeli.

Angeli quay lại.

- Đi chơi vui vẻ ở Florida nhé.

DeMarco bóp cò, một cái lỗ màu đỏ nổ ra phía trước áo sơ mi của Angeli. Angeli nhìn xoáy vào DeMarco với nụ cười méo xệch và bối rối trên mặt, chờ câu trả lời cho điều bí ẩn mà hắn vừa mới biết. DeMarco bóp cò lần nữa, Angeli ngã gục xuống đất. DeMarco gật đầu với Rocky Vaccaro, và gã to cao xốc cái xác của Angeli lên, quăng lên ngang vai, và đi về phía đường ống.

DeMarco quay sang Judd.

- Angeli quá ngu xuẩn, cảnh sát cả nước đang truy nã hắn. Nếu họ bắt được hắn, họ sẽ truy ra tôi.

Vụ sát hại Angeli một cách lạnh lùng đã quá sốc, nhưng cái điều tiếp theo còn tồi tệ hơn. Judd nhìn theo, kinh tởm thay, khi Vaccaro mang xác của Angeli đến cái hòng của đường ống khổng

lồ. Áp lực khủng khiếp đã hút lấy cái xác, và nuốt chửng vào trong. Vaccaro phải nắm chặt lấy cái tay cầm bằng kim loại lớn ở phía miệng đường ống để tự kéo mình ra khỏi cái máy hút khí chết người. Judd nhìn thoáng thấy lần cuối, cái xác của Angeli bị xoáy tít trong đường ống cùng với cơn lốc dăm bào và gỗ vụn, rồi chúng biến mất. Vaccaro bước đến cái van nắm kế miệng ống và xoay một cái. Một miếng che trượt ngang miệng đường ống, chặn ngang dòng xoáy không khí. Sự yên lặng đột ngột đến.

DeMarco quay sang Judd và giơ súng lên. Có một biểu lộ bí ẩn, cung kính trên mặt của hắn. Judd nhận ra rằng kẻ giết người dường như có lòng ngưỡng mộ ông. Nó đã được luyện cho tình khiết. Judd biết rằng khoảnh khắc tử thần của mình đã đến. Ông cảm thấy bình tĩnh, không chút lo sợ cho bản thân, nhưng ông bị nung nấu bởi cơn giận dữ rằng, gã này sẽ còn tiếp tục sống, để giết chết Anne, để tiêu diệt những người tử tế, vô tội khác. Ông nghe một tiếng lăm bầm, một tiếng rên phẫn nộ và tuyệt vọng, và nhận ra nó phát ra từ môi mình. Ông giống như con thú mắc bẫy, bị ám ảnh bởi tham vọng giết kẻ đi săn.

DeMarco mỉm cười với ông và đọc suy nghĩ của ông.

- Tôi sẽ thưởng cho sự gan dạ của ông, bác sĩ à. Ông sẽ có thêm một chút thời gian, nhưng ông sẽ lo lắng nhiều hơn về những gì đang xảy ra với Annie.

Có một hy vọng, một hy vọng mong manh.

- Ai đó nên tiếc về bà ấy. - Judd nói - Bà ấy chưa hề có một người đàn ông.

DeMarco nhìn ông ngơ ngác.

Judd la lên, đấu tranh để thu hút sự chú ý của DeMarco.

- Ông có biết tình dục của ông như thế nào không? Đó là cây súng trong tay ông. Không có súng hay dao, ông chỉ là một mụ đàn bà.

Ông nhìn vào mặt DeMarco đang từ từ trào lên cơn giận dữ.

- Ông không có bi, DeMarco à. Không có súng, ông chỉ là trò đùa.

Một tấm màn đỏ rực đang phủ lên đôi mắt của DeMarco, như đang cảnh báo một dấu hiệu của tử thần. Vaccaro tiến lên một bước. DeMarco vẫy hắn lui lại.

- Tôi sẽ giết ông với đôi tay trần này. - DeMarco nói khi hắn quăng khẩu súng xuống đất. - Chỉ với đôi tay này. - Từ từ như một con thú đầy sức mạnh, hắn nhìn chăm vào Judd.

Judd bước lui ra khỏi tầm với. Ông biết mình không có cơ hội chống lại sức mạnh của DeMarco. Ông chỉ hy vọng thắng được tâm hồn bệnh hoạn của hắn, làm cho nó mất điều khiển. Ông phải tấn công vào vùng dễ bị tổn thương của DeMarco. Niềm kiêu hãnh của gã đàn ông trong hắn.

- Ông là kẻ đồng tính hả DeMarco.

DeMarco cười và đâm vào ông. Judd bước lui để tránh.

Vaccaro nhặt khẩu súng ở dưới đất.

- Sếp, để tôi kết liễu hắn cho.

- Tránh ra chỗ khác. - DeMarco gầm lên.

Hai người đàn ông xoay vòng, vờn nhau. Chân của Judd trượt lên một miếng dăm bào ẩm ướt, DeMarco nhào vào ông ta như một con bò điên. Cú đâm trời giáng của hắn trúng khóe miệng Judd, đẩy ông ngã về phía sau. Judd ngồi dậy và quất vào mặt DeMarco. DeMarco đá lại, đâm về đằng trước và tung một đòn vào bụng của Judd. Ba cú đòn mạnh mẽ làm Judd thở không ra hơi. Ông cố nói để chế nhạo DeMarco, nhưng ông chỉ hỗn hển thì thảo. DeMarco vờn ông như một con chim săn mồi.

- Thấm đòn chưa bác sĩ? - hắn cười - Tôi là võ sĩ quyền anh. Tôi sẽ dạy cho ông một bài học. Tôi sẽ làm việc trên quả thận của ông trước, rồi sẽ đến đầu và đôi mắt. Tôi sẽ móc mắt ông ra đó bác sĩ. Trước khi tôi kết thúc, ông sẽ lạy tôi để cho ông một viên đạn.

Judd tin hắn nói thật. Trong ánh sáng u ám lóe lên từ bầu trời đen, DeMarco trông giống như con thú điên cuồng. Hắn lại nhào vào Judd và đâm vào gò má, rạch một đường bằng chiếc nhẫn có gắn viên đá quý lớn. Judd quất trả vào DeMarco, đập vào mặt hắn bằng cả hai tay. DeMarco không chút nao núng.

DeMarco bắt đầu đâm vào thận của Judd, tay hắn làm việc như những cái pít tông lên xuống. Judd lùi ra, thân thể đau nhừ.

- Ông không mệt phải không bác sĩ?

Hắn bắt đầu tiến lại gần. Judd biết rằng cơ thể mình không thể chịu thêm đòn trả thù. Ông phải nói liên tục. Đó là cơ hội duy nhất.

- DeMarco... - Ông thở gấp.

DeMarco đứng vờn và Judd vung tay vào hắn. DeMarco cúi xuống, cười và tung cú đâm vào giữa hai chân của Judd. Judd gập người xuống, toàn thân đau không thể tả và ngã vật ra đất. DeMarco ngồi lên mình Judd, tay nắm cổ họng ông.

- Đôi tay của tao - DeMarco gầm lên - Tao sẽ móc đôi mắt mày ra bằng đôi tay của tao.

Hắn móc hai bàn tay khổng lồ vào đôi mắt Judd.

Họ đang băng nhanh qua đường Bedminster vào đầu phía Nam của đường 206, trong khi cuộc gọi đến nổi lên qua sóng vô tuyến.

- Mã số Ba ... Mã số Ba ... Tất cả các xe ngưng chờ lệnh... New York đơn vị số Hai Mươi Bảy ... New York đơn vị số Hai Mươi Bảy...

McGreavy chop lấy máy bộ đàm.

- New York đơn vị số Hai Mươi Bảy đây ... tiếp đi!

Giọng của Đại Úy Bertelli phẫn chấn qua sóng bộ đàm:

- Chúng ta dò ra rồi Mac. Có một công ty đường ống ở New Jersey, cách ba cây số về phía Nam của Millstone. Đó là sở hữu của Công Ty Năm Sao, cùng công ty sở hữu nhà máy thịt hộp. Nó là một trong những bình phong của Tony DeMarco.

- Tốt quá - McGreavy nói - Chúng tôi tới đó liền.

- Anh cách đó bao xa?

- Mười sáu cây số.
- Chúc may mắn.
- Vâng.

McGreavy tắt bộ đàm, bấm còi hụ và tăng ga về phía những cánh đồng.

Bầu trời xoay tròn những bông tuyết ẩm ướt và đôi khi quất vào mặt ông, như xé ông ra từng mảnh. Ông cố nhìn, nhưng cả hai con mắt đóng kín sùng húp. Một cú đánh làm gãy xương sườn, ông cảm thấy cơn đau như các khớp xương vỡ vụn. Ông cảm thấy hơi thở nóng của DeMarco phả trên mặt mình, nhanh gấp và kích động. Ông cố nhìn hẩn nhưng trước mắt ông chỉ là màn tối đen. Ông mở miệng cố tuôn ra những tiếng nói qua cái lưỡi dày sùng húp.

- Ông ... thấy ... - Judd thì thảo - Tôi ... nói ... đ.. đúng ... kh.. không. Ông. . chỉ... ông... chỉ... có thể ... đánh một gã ... đàn ... ông khi ... hẩn ... ngã ...xuống.

Hơi thở trên mặt ông dừng lại. Ông cảm thấy hai bàn tay nắm lấy ông và kéo ông ngồi dậy.

- Ông chết rồi bác sĩ, và tôi làm điều đó với đôi tay trần của mình.

Giọng Judd xa xăm.

- Ông là một ... một con thú.- Ông nói trong hơi thở gấp gáp - Một kẻ rối loạn nhân cách... Ông phải bị ... giam trong ... trại an dưỡng ... tâm thần.

Giọng của DeMarco đầy giận dữ.

- Mày là kẻ nói dối.

- Đó là ... sự... thật. - Judd nói, đứng dậy - Trí não của ông ... bệnh hoạn, tâm thần ... sắp ... suy sụp, và ông sẽ ... giống như ... đứa bé khờ khạo. - Judd lùi lại, không thể thấy nơi ông đang đứng. Ông nghe sau lưng tiếng hú âm ỉ của đường ống đóng kín, giống như gã khổng lồ đang ngủ.

DeMarco xông vào Judd, đôi tay to tướng của hẩn chụp lấy cổ họng Judd.

- Tao sẽ bẻ cổ mày.

Những ngón tay mập mạp nắm lấy khí quản Judd siết lại.

Judd cảm thấy đầu mình bắt đầu bơi. Đây là cơ hội cuối cùng của mình. Mọi bản năng trong ông gào thét phải nắm lấy tay của DeMarco và gỡ ra khỏi cổ họng để ông thở được. Nhưng ông không làm vậy, bằng nỗ lực cuối cùng của ý chí, ông thò tay ra sau lưng hẩn mò mẫm tìm cái van đường ống. Ông tự cảm thấy mình bắt đầu rơi vào tình trạng vô thức, ngay trong khoảnh khắc đó, tay ông chạm vào cái van. Bằng sự gắng sức liều lĩnh cuối cùng, ông xoay cần gạt và xoay người đi để cho DeMarco đứng gần miệng ống hơn. Một luồng khí khổng lồ bất thần tạt vào họ, cổ kéo họ vào trong vòng xoáy của đường ống. Judd điên cuồng bám lấy cái van bằng cả hai tay, chống lại luồng khí xoáy ác liệt. Ông cảm thấy những ngón tay của DeMarco cắm sâu vào cổ họng khi hẩn bị lôi về phía đường ống. DeMarco có thể tự cứu mình, nhưng trong cơn thịnh nộ điên cuồng mất kiểm soát, hẩn không muốn bỏ chạy. Judd không thể nhìn thấy mặt của DeMarco, nhưng giọng nói là tiếng thét của con thú điên cuồng, từng lời lạc mất trong tiếng gầm của gió. Những ngón tay của Judd bắt đầu mở hết van. Ông sẽ bị kéo vào đường ống

cùng với DeMarco. Ông lên tiếng cầu nguyện lần cuối, vào khoảnh khắc đó, ông cảm thấy bàn tay của DeMarco trượt khỏi cổ họng mình. Có một tiếng thét lớn vọng lại, và rồi chỉ còn tiếng gầm của đường ống. DeMarco đã biến mất.

Judd đứng đó, xương cốt mỗi nhừ, không thể di chuyển, chờ một tiếng súng từ Vaccaro.

Một lúc sau, súng vang lên.

Ông đứng đó, ngạc nhiên rằng tại sao Vaccaro biến mất. Qua sự choáng váng mờ mịt đau đớn, ông nghe thêm nhiều tiếng súng, và tiếng chân chạy, và ai đó gọi tên ông.

Rồi một bàn tay của ai đó choàng qua ông và giọng McGreavy vang lên.

- Trời đất ơi! Nhìn mặt ông ấy kìa.

Những bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cánh tay ông và kéo ông ra khỏi những cơn giật gào rú khủng khiếp của đường ống. Cái gì đó ẩm ướt đang chảy xuống đôi má ông, ông không biết rằng đó là máu, nước mưa, hay nước mắt, ông bất cần.

Việc đã xong.

Ông cố nhướn một mắt mở lên và thông qua một khe hẹp nhuộm đầy máu, ông có thể lờ mờ trông thấy McGreavy.

- Anne đang ở nhà. - Judd nói - Vợ của DeMarco. Chúng ta hãy đi cứu bà ấy.

McGreavy nhìn ông một cách kỳ quặc, không động đậy, và Judd nhận ra rằng ông không nói ra lời nào. Ông ghé miệng vào tai của McGreavy và nói chậm rãi, giọng khản đặc, lồm bồm từng tiếng.

- Anne DeMarco ... bà ấy đang... ở nhà. . cứu...

McGreavy bước tới xe cảnh sát, cầm lấy máy bộ đàm và ra lệnh. Judd đứng đó, loạn choạng, vẫn còn đau âm ỉ từ những cú đánh của DeMarco, để cho những luồng gió lạnh buốt quét qua người. Phía trước, ông nhìn thấy một cái xác nằm dưới đất và biết rằng đó là Rocky Vaccaro.

Chúng ta đã thắng. Ông nghĩ, chúng ta đã thắng. Ông nói câu đó lặp đi lặp lại trong đầu. và khi ông nói vậy, ông biết rằng chúng vô nghĩa. Đó là loại chiến thắng gì? Ông nghĩ về mình, là một thường dân tử tế - một bác sĩ, một người chữa bệnh - và ông đã biến thành một con thú hoang dại đầy tham vọng giết người. Ông đã đưa một gã đàn ông bệnh hoạn đến cái lỗ điên khùng và giết hắn. Đó là một gánh nặng mà có lẽ ông phải sống với nó mãi mãi. Bởi vì mặc dù ông có thể tự nhủ rằng đó là hành vi tự vệ - Chúa đã giúp ông - ông biết rằng ông đã thích thú làm điều đó. Cho nên ông có thể không bao giờ tự tha thứ. Ông không tốt lành gì hơn DeMarco, hay anh em Vaccaro, hay bất kỳ ai khác. Sự văn minh là vẻ ngoài thanh lịch mỏng manh dễ vỡ một cách nguy hiểm. Và khi nó bị phá hỏng, con người có thể lại trở thành một con thú hung dữ, rơi vào thứ bùn nhơ bẩn của vực sâu nguyên thủy mà hắn đã tự hào trèo lên thoát khỏi đó.

Judd quá mệt mỏi rồi để nghĩ thêm về điều đó. Bây giờ ông chỉ muốn biết về sự an toàn của Anne.

McGreavy đang đứng đó, thái độ ông ta lịch sự một cách kỳ quặc.

- Có một xe cảnh sát đang trên đường tới nhà bà ấy. Được rồi chứ bác sĩ Stevens?

Judd gật đầu ra vẻ cảm ơn.

McGreavy nắm lấy tay ông và dìu ông lại xe hơi. Khi ông di chuyển một cách chậm chạp và đau đớn băng qua sân, ông nhận ra trời đã tạnh mưa. Ở phía chân trời xa, những cơn sấm sét đã bị quét sạch bởi cơn gió tháng Mười Hai, và bầu trời trở lại quang đãng. Ở phía Tây, một tia sáng nhỏ xuất hiện khi mặt trời bắt đầu giành lấy chức năng của nó, ngày càng sáng hơn.

Đó sẽ là một mùa Giáng sinh tươi đẹp.

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>